

CỰC
ĐẠO
THIÊN
MÃ

Sơn Khai

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Đạo Pháp Vô Tình

Chương 2: Phần Mềm Hack

Chương 3: Hắc Hồ Đạo Pháp (Thượng)

Chương 4: Hắc Hồ Đạo Pháp (Hạ)

Chương 5: Vũ Dũng

Chương 6: Hắc Hội

Chương 7: Hội Trường 1

Chương 8: Hội Trường 2

Chương 9: Đoan Mộc Uyển 1

Chương 10: Đoan Mộc Uyển 2

Chương 11: Che Giấu (1)

Chương 12: Che Giấu (2)

Chương 13: Che Giấu (3)

Chương 14: Che Giấu (4)

Chương 15: Che Giấu (5)

Mục lục

Chương 1: Đạo Pháp Vô Tình

Chương 2: Phần Mềm Hack

Chương 3: Hắc Hồ Đạo Pháp (Thượng)

Chương 4: Hắc Hồ Đạo Pháp (Hạ)

Chương 5: Vũ Dũng

Chương 6: Hắc Hội

Chương 7: Hội Trường 1

Chương 8: Hội Trường 2

Chương 9: Đoàn Mộc Uyển 1

Chương 10: Đoàn Mộc Uyển 2

Chương 11: Che Giấu (1)

Chương 12: Che Giấu (2)

Chương 13: Che Giấu (3)

Chương 14: Che Giấu (4)

Chương 15: Che Giấu (5)

CỤC ĐẠO THIÊN MA

Cổn Khai
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Đạo Pháp Vô Tình

Gió lạnh như đao cắt, tuyết lớn bay lả tả.

Lộ Thăng vừa mở mắt liền nhìn thấy mình ngồi ở trên một chiếc xe ngựa màu vàng xám, thùng xe có chút lắc lư, bên cạnh có tiểu nữ hài đang nhỏ nhẹ nói chuyện.

Bên ngoài thùng xe là từng mảnh từng mảnh tiếng người âm ỉ huyên náo. Có tiếng rao hàng, tiếng gào to, tiếng quát khen hay, còn có tiếng cười đùa của đứa nhỏ.

Lộ Thăng thở ra một hơi thật hơi thật dài, hẳn biết hẳn không quay về được rồi. Từ một tay lỗi đời ngồi ăn rồi chờ chết ở trong xí nghiệp nhà nước, sau một lần uống say tỉnh lại thì đã tới thế giới này. Cho tới bây giờ đã có năm ngày rồi.

Hắn khịt khịt mũi, tron không khí có mùi thơm của rượu, mùi bánh nướng cùng với bánh rán chiên dầu.

"Ây da, rượu bạch quế của Quế Hoa phường càng ngày càng thơm rồi."

Trong buồng xe thiếp thân thị nữ Tiểu Xảo bi bô nói.

Tiểu Xảo năm nay chỉ mới có mười hai tuổi, lại thêm trời sinh gương mặt em bé, lớn lên thân hình cũng xinh xắn nên nhìn sơ qua chẳng khác gì với đứa nhỏ mười tuổi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ục ịch trong trắng lộ hồng, mặc váy màu xanh làm bằng bông vải, trong tay còn đang chà xát dây buộc tóc chuẩn bị buộc tóc cho Lộ Thăng xuống xe.

Loại dây buộc tóc này được làm thành từ một loại vỏ cây giao rất quý giá, thứ này sẽ tự nhiên tản mát ra mùi thơm nhàn nhạt. Nhưng nó có một chỗ bất tiện duy nhất chính là vào lúc trời lạnh thì sẽ trở nên cứng lại, cần phải dùng tay chà xát cho nó nóng rồi mềm.

Lộ Thăng cười cười, cũng không nói chuyện.

Xe ngựa rất nhanh thì ngừng lại.

Hắn vén rèm xe lên bước xuống xe. Trên đường phố màu xám trắng được lát lên từng viên gạch đá xanh, mỗi viên đều lớn bằng khoảng chậu rửa mặt.

Trên đường phố xe tới xe đi, có người dắt ngựa lui tới, người bán hàng rong cùng với các cô gái ra ngoài đi dạo. Các nữ quyến xuất đầu lộ diện mà không kiêng kị chút nào, tiếng cười duyên vang lên không ngừng.

Lộ Thăng ngựa đầu nhìn tửu phường trước mắt. Bảng hiệu màu trắng có hình chữ nhật, ở giữa viết ba chữ lớn rồng bay phượng múa: Quế Hoa phường.

"Lộ đại công tử tới rồi! Mời vào bên trong! Phòng nhỏ hiệu chữ giáp vẫn để lại cho ngài đây này!"

Một gã sai vặt khuôn mặt chắt đầy tươi cười tiến lên nghênh đón.

Lộ Thăng gật đầu một cái, một bộ điệu bộ công tử nhà giàu, từ trong tay Tiểu Xảo cạnh mình nhận lấy quạt giấy trắng viền bạc. Nhẹ nhàng lắc một cái, mặt quạt xòe ra, bên trên vẽ lấy một bức sơn thủy yên ba đồ. Sơn thủy cao thấp nối tiếp nhau, sáng tối trùng điệp, còn có vừa nhìn đề từ chính là phong phạm đại gia.

Xe nhẹ đường quen theo gã sai vặt tiến vào tửu phường.

Tửu phòng phân hai tầng, đại sảnh lầu một đang ngồi không ít người đang nghe người xướng khúc.

Một thiếu nữ áo xanh đứng ở chỗ trống dùng âm thanh du dương hát lấy, bên cạnh còn có một nữ nhân trung niên gảy tỳ bà.

Hát chính là bài Tam Hội Truyện. Tam Hội Truyện chính là kể về tình yêu thê mỹ của tướng quân xuất chinh và hồ nữ sơn dã.

Đáng tiếc khách uống rượu ở đây đều là những người thô kệch, chỉ có số ít vài vị văn nhân công tử coi như có thể nghe hiểu những người còn lại đều đối với hai người thiếu nữ kia làm như không thấy.

Khen thưởng càng là không bao nhiêu.

Lộ Thăng dừng bước, nhìn lầu một náo nhiệt như vậy, hăn cũng dứt khoát ở ngay lầu một tìm một chỗ trống ngồi xuống.

"Tam Hội Truyện này là ai chọn?"

Hăn thuận miệng hỏi gã sai vặt một câu.

Địa vị của hăn ở Quế Hoa phường rất không phải bình thường. Nếu như nói Quế Hoa phường này tương đương với hội sở giải trí cao cấp trên Trái Đất, như vậy hăn chính là khách hàng cấp cao nhất ở chỗ này.

Chính là loại người một năm tiêu phí ít nhất mấy chục vạn.

Tiêu xài như vậy ở Cửu Liên thành loại thành nhỏ Bắc Địa này đã coi là khách hàng cao cấp.

" Là Chu công tử. Chu Khuyết Chu công tử." Gã sai vặt nhỏ giọng trả lời.

Lộ Thăng cũng không làm khó hăn, liền phát tay để hăn rời đi.

Sau khi hấn lôi kéo Tiểu Xảo ngồi xuống, ánh mắt quét một vòng ở trong đám người lâu một. Rất nhanh thì thấy được một gã công tử gầy yếu sắc mặt trắng bệch, toàn thân đều mặc màu trắng, trong tay cầm lấy phiến viền lá sen màu vàng cực kỳ nổi bật.

"Đoán chừng lại là vừa ý thiếu nữ đang ca hát kia rồi." Lộ Thăng lắc đầu nói.

"Đại công tử lần trước vừa mới cảnh cáo qua hấn, người này thật là người xấu!" Tiểu Xảo bĩu môi bất mãn nói.

Lộ Thăng cười cười, không nói thêm gì nữa, bắt đầu lắng lắng nghe hát.

Trên bàn gỗ màu đỏ sậm rất nhanh bày ra một bàn đồ nhắm, Lộ Thăng gấp lấy một đĩa thịt băm xào măng tây bỏ vào trong miệng.

Uống một ngụm rượu bạch quế không khác lắm so với đồ uống. Hương hoa ngọt ngào nhàn nhạt hỗn hợp lại với nhau nên cùng uống nước trái cây không khác mấy.

"Cấm y ngọc thực, không lo không ưu sầu, còn có tiểu mỹ nhân thị nữ làm ấm giường, cuộc sống như vậy quả thực quá sa đoạ rồi."

Có lúc Lộ Thăng cũng sẽ nghĩ "mình có nên cứ như vậy sống hết đời này hay không". Dù sao cuộc sống ăn rồi chờ chết thế này cũng là thứ mà đời trước hấn vẫn một mực theo đuổi.

Ăn một miếng đồ ăn, uống một hớp rượu. Lại há mồm để Tiểu Xảo đút một con tôm băng muối đã lột vỏ rồi.

Tôm băng chính là đặc sản của Tuyết thành Bắc Địa. Ở trong hàm băng rắn chắc tùy ý chộp một cái liền có thể bắt ra lượng lớn tôm nhỏ có cơ thể nửa trong suốt, đây chính là tôm băng.

Tôm băng thân dài chỉ có một nửa so với tôm bình thường, nhưng khẩu vị ngon không gì sánh được. Thịt tôm vừa vào miệng liền tan ra, quả thực là thượng mỹ.

Đương nhiên giá cả cũng là đắt vô cùng.

Người bình thường một tháng một lần đã coi như là xa xỉ, ở đâu có thể bữa bữa đều có giống như hãn thế này.

Lộ Thăng vừa ăn món ngon, uống vào rượu ngon, nghe tiểu khúc, trong lòng lại là nghĩ tới chuyện khác.

Hãn đi tới thế giới cùng loại cổ đại Trung Quốc này đã nhiều ngày như vậy, Nhưng theo quan sát của hãn, thế giới này có rất nhiều chỗ quái lạ.

Vừa bắt đầu hãn cho là mình trở lại cổ đại, nhưng về sau hãn phát hiện không phải. Phong tục tập quán, hoàn cảnh ngày lễ ở đây đều khác biệt rất lớn với khu vực của bất kỳ một triều đại nào mà hãn biết.

Trong lòng suy nghĩ sự tình, đại môn trong tửu phường lại mở ra lần nữa.

Một nhóm tráng hán ăn mặc trang phục gọn gàng lục tục đi tới, tìm một bàn bên cạnh gần nơi hẻo lánh đặt mông ngồi xuống.

Vừa nhìn liền biết mấy gã tráng hán này không phải người địa phương, cách ăn mặc của bọn họ càng giống như là từ khu vực Trung Nguyên tới đây, khí chất ăn mặc không có nét hào sảng của Bắc Địa bên này.

"Ôi!"

Gã tráng hán đi đầu là một tên đầu trọc, mang vòng tai đồng, mặt đầy hung tợn, nhưng lúc này lại than ngán thở dài.

"Thời gian này là không có cách nào qua rồi."

"Đại ca lo lắng cái gì, Lý gia thôn không qua được, chúng ta có thể đi con đường thứ hai, từ Trương thôn bên kia lách vòng qua cũng được mà."

Một gã hán tử khác cau mày nói.

"Người biết cái gì, thời điểm ta tới tụ họp chính là từ Trương thôn bên kia tới đây. Tình hình bên đó cũng không khác mấy so với Lý gia thôn, đều là chết không ít người."

Gương mặt hung tợn của gã đầu trọc run rẩy, vẻ mặt càng thêm lo lắng.

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Đại ca nói cho các anh em nghe một chút, cũng để cho chúng ta tăng thêm kiến thức." Một gã hán tử thúc giục nói.

Tráng hán đầu trọc lại mở miệng.

"Cụ thể thế nào ta cũng không rõ lắm, chỉ biết là mấy cái làng đánh cá bên cạnh Tuy Dương hồ đều xảy ra chuyện rồi. Hình như là có thủy quỷ quấy phá."

"Quỷ nước? Không phải chứ?"

Chỗ Lộ Thăng ngồi khoảng cách bọn họ không xa, nên cũng có thể nghe được cuộc trò chuyện không có ý che giấu này. Lúc đầu hắn chẳng qua là coi như nghe chơi, không nghĩ tới mấy người kia thế mà bắt đầu tán dóc mấy thứ thần thần đạo đạo.

Lộ gia mà đời này hắn chuyển thế ở Băng thành Bắc Địa là nhà giàu số một số hai, nói là gia tài vạn quán vẫn còn xem như là nói ít đi. Nếu nói đặt ở trên Trái Đất để so sánh, vậy ít nhất cũng là người có tiền có tài sản vượt qua trăm triệu.

Mấy ngày nay ra ngoài uống rượu, hẩn ở trong tửu phường cũng nghe không ít lời đồn liên quan tới yêu quái quỷ thần, nhưng phần lớn đều là truyền nhau thuật lại với chuyện xưa. Đích thân trải qua giống như mấy người này lại vẫn là lần đầu tiên, vì vậy Lộ Thăng vểnh tai lên cẩn thận nghe lén. Cũng may những người kia cũng không có ý che giấu, tiếp tục lớn tiếng trò chuyện về chuyện quái dị ở làng đánh cá.

"Con thủy quỷ kia ta là tận mắt nhìn thấy, cao hơn một trượng mặt xanh nanh vàng toàn thân khoác lên rất nhiều cây rong. Ai da, nếu không phải là đại ca của các người chạy trốn nhanh, hiện giờ các người là đừng nghĩ nhìn thấy thân hình của ta rồi."

Gã đầu trọc đến giờ vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

"Đại ca, thật sự có thủy quỷ đồ chơi này ư?" Một gã hán tử không tin.

"Không phải là chuyện xưa do đại ca bịa đặt ra chứ?" Một gã hán tử khác cười khà khà nói.

Lộ Thăng nghe đến đây thì cũng cảm thấy buồn cười, đoán chừng lại là gã lỗ mãng ở đâu chui ra khoác lác mà thôi. Trong khoảng thời gian này hẩn thấy qua loại người này quá rất nhiều.

Ăn xong thức ăn, uống xong rượu, hẩn liền để gã sai vặt mang danh sách bài hát của ca nữ qua đây, bắt đầu tùy ý xem lướt qua. Tam Hội Truyện mặc dù không tệ, nhưng không hợp hoàn cảnh, hẩn dự định đổi một bài vui vẻ chút.

Đùng!

Nhưng vào lúc này gã hán tử đầu trọc kia lại là mặt đỏ lên, đập bàn một cái.

" Lại còn cho rằng Hồ lão đại ta chỉ biết khoác lác? Nhìn xem, nhìn xem đây là thứ gì? Một khối xương của con thủy quý kia rớt trên mặt đất! Đây là ta sau đó lén lút nhặt về đây!"

Hắn thoáng cái từ trong ngực cẩn thận từng li từng tí lấy ra một tảng đá màu xanh lục giống như miếng ngọc thạch đập lên trên mặt bàn.

"Đây không phải chỉ là miếng tạp ngọc sao!" Một gã hán tử cười rộ lên.

"Tạp ngọc? Người nói thứ này là tạp ngọc? Tạp cái con mẹ người!" Gã đại hán đầu trọc mặt đỏ bừng lên.

"Vị huynh đệ kia, có thể cho ta nhìn xem món đồ này một chút không?"

Bất thành linh từ bên cạnh truyền tới một giọng nói nhã nhặn.

Lộ Thăng mặt im cười đứng ở cạnh bàn mấy người này, ánh mắt đảo qua miếng ngọc thạch màu xanh lục trên mặt bàn.

"Thứ đồ này người dám lấy? Thứ này có thể là đồ vật của con thủy quý kia lưu lại đó." Gã đầu trọc kia kinh ngạc nói.

Hắn cũng chỉ là vào lúc này lấy ra khoe khoang một chút, dự định một lát nữa một lát nữa liền vứt bỏ. Dù sao thứ này cũng không phải đồ vật do người để lại, nếu thật sự dẫn tới thủy quý tới tìm phiền toái, vậy thì thật sự là được không bù mất.

"Không có sao, ta chỉ nhìn một chút." Lộ Thăng cũng không tin thủy quý gì đó, chỉ là nhìn thấy ngọc thạch vẻ ngoài không tệ, không giống như là tạp ngọc thông thường.

Phải biết tạp ngọc thông thường ở trên sạp hàng trong cửa hiệu đều có thể mua được, là vật liệu thừa ngọc thạch tùy ý đánh bóng ra, giá cả cực kỳ

tiện nghi. Nhưng không biết làm sao, hắn vừa nhìn thấy miếng ngọc này liền cảm thấy có chút không bình thường.

Tráng hán đầu trọc Hồ lão đại nhìn nhìn Lộ Thắng, thấy hắn khí chất bất phàm, trên người ăn mặc quý khí. Áo xanh áo lông chồn bạc, đầu đội nón được nạm ngọc xanh ở ngoài, mang là giày đế đen hoa văn hình mây thêu bằng chỉ bạc. Trang phục toàn thân đều có thể ở Quế Hoa phường này tiêu phí mấy tháng, thậm chí chi phí này đầy đủ gia đình người bình thường sinh hoạt một năm còn có dư.

"Công tử yêu cầu cũng không phải không thể, à ừ... một lượng bạc là được!" Tráng hán chần chờ một lúc, sau đó thủ mở miệng nói.

"Được!" Lộ Thắng để Tiểu Xảo móc ra một lượng bạc vụn đặt lên bàn.

"Thứ này là của ngài rồi!" Gã đầu trọc quyết đoán cầm ngọc thạch nhét vào trong tay Lộ Thắng. Vài người bọn họ trao đổi ánh mắt một cái, đứng dậy liền rời đi.

Lộ Thắng cũng không nói chuyện đưa mắt nhìn mấy người đó rời đi, trong tay vẫn vờ miếng ngọc thạch, cầm lên nhìn tỉ mỉ.

"Một lượng bạc, nếu là đổi thành ở Trung Quốc Trái Đất sức mua tương đương với một ngàn nhân dân tệ. Cũng chính là đời này mới có thể giàu nứt đổ đổ vách như thế."

Hắn lắc đầu một cái, đối với hắn thì một lượng bạc không tính là gì. Căn cứ vào trong trí nhớ của cỗ thân thể này, lúc bình thường tiêu xài trong một tháng của hắn thấp nhất cũng tại trăm lượng bạc ròng trở lên, ngẫu nhiên tăng thêm còn có thể tiêu xài ngàn lượng. Đây là hơn triệu nhân dân tệ đấy!

Nghĩ tới đây trong đầu hắn liền mắng thầm một tiếng phá của.

Cầm lấy ngọc thạch, hắn không có quan tâm ánh mắt của những khách nhân xem trò vui chung quanh, mà là giơ chân lên liền cùng Tiểu Xảo rời đi từ phường, hướng về phía xe ngựa đang chờ ở bên ngoài bước tới.

Nhưng vừa mới đi ra từ phường, chưa đi được một nửa đoạn đường thì hắn bỗng nhiên khẽ giật mình, cầm lấy ngọc thạch đặt ở trong lòng bàn tay. Miếng ngọc thạch kia thế mà bắt đầu hòa ở ngay trong lòng bàn tay hắn.

Vốn là chất liệu đá cứng rắn lại ở trong vài giây ngắn ngủi liền biến thành một nắm dịch nhờn màu xanh thẫm, từ trong dịch nhờn mơ hồ truyền ra một tiếng hét thảm.

Phốc!

Toàn bộ dịch nhờn chọt nổ tung, hóa thành một đám khói xanh từ trước mặt Lộ Thăng chậm rãi tan đi.

Hắn kinh ngạc đứng tại chỗ, thoáng cái vừa nhìn, miếng ngọc thạch vẫn còn ở trong tay của mình, chỉ là màu xanh lục bên trong không biết từ lúc nào đã lặng yên biến mất.

"Vừa nãy đó là..."

Hắn ngơ ngác đứng đấy, trong lúc nhất thời không ngừng nhớ lại hình ảnh lúc trước.

"Công tử! Công tử!"

Tiểu Xảo ở bên cạnh không ngừng kêu hắn.

Lộ Thăng lấy lại tinh thần, lại nhìn ngọc thạch trong tay, thứ này vốn chính là một cục đá cuội rất bình thường, ngay cả ngọc thạch cũng không phải. Trong lòng hắn có chút sợ hãi, nhưng cũng mơ hồ rõ ràng thứ gì đó.

"Đi thôi, hồi phủ!"

Tiểu Xảo chớp chớp con mắt, có chút không phản ứng kịp.

"Ồ."

Hai người lên xe ngựa xong, xa phu cầm lấy roi đánh không vài cái, hai thớt ngựa đen mọc lông toàn thân bắt đầu chậm rãi đi tới.

Trong xe, Lộ Thắng không nói một câu, không ngừng nhìn xem cục đá cuội trong tay. Tiểu Xảo lúc này cũng phát hiện thay đổi của cục đá.

"Lại bị lừa nha!" Trong lòng nàng nói thầm một câu, cũng không nói nhiều.

Đại công tử lần này còn khá tốt, trước kia một lần bị lừa lớn nhất là vì mua một thứ gọi là bầu rượu cổ, đã xài hơn ngàn lượng bạc, thiếu chút nữa khiến lão gia bị tức chết. Lần này mới một lượng bạc, thiếu gia có đôi khi ăn một bữa cơm cũng không chỉ chút tiền ấy.

Dọc đường xe ngựa hồi phủ, lúc đi ngang qua cửa thành Lộ Thắng nghe được bên ngoài có người hô to.

"... Trước đó đã nghe nói thủy quý bị tiêu diệt rồi! Một gã đạo nhân vân du tứ phương đã ra tay giải trừ nguy hiểm của làng đánh cá!"

"Người của triều đình tới chưa?"

"Sớm tới rồi. Nghe nói Âu Dương bộ đầu thuộc nha môn tri phủ Liên thành cũng thiếu chút nữa bị hại, cũng may gặp được một vị vân du đạo nhân. Có người nói đạo nhân kia vừa ra tay chính là kim quang lóe lên, thủy quý kia tại chỗ liền kêu thảm một tiếng rồi biến thành chất nhờn màu xanh lục, sau đó nổ tung thành khói đặc tản đi."

"Không phải cao thủ của triều đình ra tay sao?"

"Dĩ nhiên không phải!"

Lộ Thắng nghe ra đây là quan quân phòng thủ cửa thành đang tán gẫu.

Lúc bình thường hẳn đều sẽ cố ý đi ngang qua cửa thành bên này. Binh sĩ phòng giữ ở đây tin tức linh thông, đều thích khắp nơi lấy chuyện hiểm lạ khoác lác nói nhảm.

"Trùng hợp như vậy!" Lộ Thắng trên mặt không chút biến sắc. Hẳn nhớ lại miếng ngọc thạch trước đó, trong lòng trầm xuống.

Xe ngựa chậm rãi hướng Khô Vinh nhai phòn hoa nhất nội thành chạy tới.

CỤC ĐẠO THIÊN MA

Cổn Khai
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Phần Mềm Hack

Cuối phố Khô Vinh nhai là một mảnh khu nhà giàu, Lộ phủ cũng ở nơi đây, là một trong số đó.

Xe ngựa một mạch lái vào cuối phố Khô Vinh nhai, tiến vào một khu vực tựa như một mảnh lâm viên.

Tường đá màu xám trắng đem mảnh khu vực này bao quanh thành một hình bầu dục khổng lồ.

Lộ phủ ở ngay khu vực bên trái cửa vào.

Cánh cửa đen đen lồng đỏ, cùng với tuyết trắng bao trùm trên người hai con kỳ lân đá ở cửa ra vào càng hiển lộ ra sự yên tĩnh tĩnh mịch của phủ đệ.

Xe ngựa dừng lại ở cửa ra vào Lộ phủ. Lộ Thăng từ trên xe bước xuống, cửa phủ từ sớm đã có người nghe được âm thanh, từ từ mở cửa ra, có người hầu chờ ở cửa nghênh đón.

Lộ Thăng cùng Tiểu Xảo vừa vào cửa liền thấy trên cầu đá ở phía bên phải trong phủ đang đứng một nam một nữ một đôi bích nhân.

Nam khôi ngô phóng khoáng, mặt như quan ngọc, mày kiếm mắt sáng, có khí chất nho sinh nồng đậm.

Nữ tử dịu dàng nhu hòa, liên tục cười yếu ớt, khuôn mặt như vẽ, eo thon chân dài, cũng là khí chất đại gia khuê tú.

Đang lúc mạch suy nghĩ của Lộ Thăng hơi bị đoạn mất thì nhìn thấy hai người này, cũng làm tâm tình của hắn tốt hơn một chút, liền chủ động đi tới

chào hỏi.

"Từ đại ca, biểu muội đã nghĩ đến huynh thời gian không ngắn rồi, làm sao hôm nay huynh mới đến?" Hãn vừa cười vừa bước tới cầu đá.

Nam tử kia quay đầu lại cũng nhìn thấy Lộ Thắng, bèn cười nói.

"Là Thắng công tử à, trước đó ta phụng mệnh đi điều tra vụ án, vừa giải quyết xong ta liền tới thăm Y Y nè. Chuyện này cũng không thể trách ta, mệnh lệnh của phía trên ai cũng không kháng cự được."

"Vụ án? Gần đây trong thành có đại án gì ư? Phải là phiền đến Từ đại ca tự mình bắt tay hành động?" Lộ Thắng thế nhưng là biết địa vị của vị Từ đại ca Từ Đạo Nhiên này.

Người này chính là quan huyện úy phụ trách trù tính chung toàn bộ trị an của huyện Đồng Trị thuộc quản lý của thành Cửu Liên.

Chức vụ huyện úy này chỉ ở dưới huyện lệnh, tương đương với Cục trưởng Công an huyện Đồng Trị.

"Là mấy vụ án của làng đánh cá nhỏ, chẳng qua bây giờ đã kết thúc rồi." Từ Đạo Nhiên nhã nhặn cười nói, "Trái lại là tiểu Thắng đệ, đệ dự định lúc nào mới tới giúp vi huynh? Trước đó đệ có thể đã đồng ý tới giúp ta phụ trách trông coi trù tính trị an của Đồng Trị bên kia đó."

Lộ Thắng ở đâu còn nhớ rõ trước kia thân thể này đã đáp ứng chuyện gì, vội vàng cười ha hả ứng phó, tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác.

"Làng đánh cá? Chẳng lẽ là thủy quỷ trong đồn đại gì đó gây chuyện?"

"Ở đâu có thủy quỷ gì, chỉ là một tên điên bởi vì bị thù hận kích thích triệt để điên rồi, khắp nơi mưu hại mạng người, đã bị ta chém giết tại chỗ." Từ Đạo Nhiên lắc đầu thản nhiên nói. "Bản án đã kết nên không nói những

chuyện làm mất hứng này. Tiểu Thăng đệ còn nhớ rõ lần trước đã ưng thuận Y Y chuyện gì chứ?"

"Đi chùa Hồng Liên dâng hương, tiện thể đập thanh?"

Lộ Thăng nhanh chóng cười trả lời.

"Những chuyện vui đùa này đệ trái lại nhớ được rất rõ ràng." Từ Đạo Nhiên bất đắc dĩ nói, "Đệ cũng trưởng thành rồi, năm nay cũng mười chín tuổi đi? Nên tìm công việc gì đó làm, cũng không thể cả đời đều sinh hoạt thế này đi?"

Hắn là từ nhỏ nhìn xem Lộ Thăng lớn lên. Bởi vì quan hệ thế giao của hai nhà, hắn vẫn luôn coi Lộ Thăng như là đệ đệ của mình, lúc này mới không nhịn được mở miệng khuyên nhủ.

Lộ Thăng thì lại lắc đầu cười nói

"Từ đại ca là hi vọng ta nhập sĩ hay là theo thương?"

"Đương nhiên là nhập sĩ rồi! Đây cũng là tâm nguyện của cha đệ. Cứu cứu đệ, đại bá đệ, bọn họ đều hi vọng đệ nhanh chóng ra ngoài giúp bọn họ. Dù sao đệ cũng là trưởng tử của Lộ gia."

Từ Đạo Nhiên khuyên nhủ.

"Không nhắc tới chuyện này, không vội không vội. Đệ vẫn còn trẻ, ở đâu có đạo lý gấp gáp đem trưởng tử của nhà mình đẩy ra bên ngoài thế này."

Lộ Thăng không để ý lắm, lung tung ngụy biện nói.

Từ Đạo Nhiên và Lộ Y Y đều là không nói gì, cũng không tiện lại trách móc hắn.

Lộ Thăng không muốn tiếp tục chủ đề nhập sĩ kia, liền chủ động chuyển hướng câu chuyện, mang theo Tiểu Xảo hướng phương hướng phòng ngủ của mình rời đi.

Trở lại phòng ngủ, hắn thay quần áo khác, cầm lấy cục đá cuội kia, cũng không có đi bái kiến lão phụ thân mà là một mình rời đi hạp hoa viên.

Từ Đạo Nhiên xuất thân Từ gia cũng giống như Lộ gia, đều là thế gia vọng tộc cao cấp nhất trong thành Cửu Liên của Bắc Địa này. Trong nhà khai chi tán diệp, ở các nơi trong thành đều có người đảm nhiệm chức vị quan trọng.

Đối với Từ Đạo Nhiên Lộ Thăng cảm thấy cũng không tệ lắm. Người này là loại người phúc hậu, không có tư tâm gì, đối với Y Y cũng là thật lòng yêu thích, đối với Lộ Thăng cũng là thân thiện giống như đại ca ca.

Chỉ là...

Lộ Thăng nắm vuốt đá cuội, lại nghĩ tới một màn trước đó nhìn thấy, còn có ở cửa thành trùng hợp nghe được quá trình tử vong của con thủy quỷ bị giết kia.

"Trên đời này... đến cùng có quỷ quái hay không? Có tiên nhân hay không?"

Hắn ngẫm nhìn hoa viên tuyết lớn bay lả lả, trong lòng mơ hồ có cảm giác buồn phiền không nói ra được.

"Có lẽ đúng như Từ đại ca vừa nói, chỉ là bị người truyền nhầm mà thôi."

Hắn khẽ lắc đầu, cuối cùng cất đi một tia may mắn giữ ở trong lòng.

Chạng vạng tối hẳn rất sớm thì trở về phòng rửa mặt ngủ rồi. Chuyện ngày hôm nay làm hẳn trong lúc nhất thời không kịp suy nghĩ rõ ràng, trong lòng suy nghĩ quá nhiều việc, người cũng mệt mỏi rất nhanh.

Ngủ một giấc đến sáng sớm ngày hôm sau, trời mới vừa tờ mờ sáng...

Thùng thùng thùng, thùng thùng thùng!!

Một hồi tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

Lộ Thăng mở choàng mắt, từ trên giường ngồi dậy, nhìn về phía ngoài cửa.

"Ai thế?"

" Công tử không xong rồi!" Là giọng nói của Tiểu Xảo.

Lộ Thăng tranh thủ thời gian xuống giường đi qua mở cửa. Vừa mở cửa ra liền nhìn thấy sắc mặt Tiểu Xảo trắng đến dọa người, không có một chút huyết sắc. Khuôn mặt béo có chút giống trẻ con của tiểu cô nương này hiện giờ đang kịch liệt run lấy bầy.

"Từ... Từ... Từ..."

Lộ Thăng vừa thấy trong lòng mơ hồ dâng lên một ít dự cảm bất tường.

"Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Từ từ hít thở trước đã!"

Hắn đưa tay ra sau lưng Tiểu Xảo dùng sức vỗ vỗ, Tiểu Xảo lúc này mới hít thở thông thuận trở lại. Nàng dùng một hơi mang theo tiếng khóc nức nở nói ra: "Từ gia... gia đình Từ đại nhân... xong rồi!"

Tiểu Xảo nhanh chóng mặc áo ngoài vào cho Lộ Thăng, hai người không nói một lời liền hướng ngoại phủ chạy tới.

Gia chủ Lộ gia Lộ Phóng đang chấp tay sau lưng, trong sắc mặt âm trầm mang theo nét run rẩy đứng ở ngoài phủ đệ. Bên cạnh hẳn ngừng lại ba chiếc xe ngựa lớn màu đen xếp thành hàng.

Lộ Thăng cùng với đám người đường huynh đường muội còn lại trong phủ cùng một chỗ. Sau khi vội vã chào hỏi Lộ Thăng, mọi người lần lượt lên xe ngựa.

Lộ Phóng và Lộ Thăng ngồi chung với nhau, hai cha con nhìn nhau không nói gì, ở trong xe ai cũng không nói chuyện.

Lộ Phóng đã hơn sáu mươi tuổi, mặt đầy râu trắng, dáng người gầy gò, khuôn mặt tuấn tú, nhìn qua càng giống như là một văn sĩ danh sĩ mà không phải là một thương nhân.

Xe ngựa ngựa không ngừng vó, rất nhanh thì đến ngoài cửa thành thành Cửu Liên.

Lộ Thăng vừa mới xuống xe liền bị một màn trước mắt kinh sợ rồi.

Trên mặt tuyết bên trái con đường xe ngựa ngoài cửa thành lúc này đang chỉnh tề ngăn nắp năm mấy chục cỗ thi thể. Từ nam đến nữ, từ già đến trẻ, thế mà toàn bộ đều là người của Từ gia. Bọn họ mặc kiểu dáng áo bào định chế của Từ gia, Từ Đạo Nhiên chính nằm ở chính giữa hàng thứ ba.

Sắc mặt hẳn tái mét, toàn thân cứng ngắc, hai mắt nhắm nghiền, nét mặt mang theo sợ hãi không gì sánh được, giống như đã gặp được chuyện gì đó cực kỳ đáng sợ.

Lộ Thăng nhìn thấy bộ khoái quan phủ đang duy trì trật tự hiện trường, nhìn thấy Lộ Phóng lão cha nhà mình tiến lên đứng ở trước thi thể một lão giả không nói một lời, nắm chặt nắm đấm. Còn có tri phủ đại nhân nghe tin mà đến, sắc mặt kia chính là trắng giống như tuyết ở xung quanh.

Lộ Thăng hít sâu một hơi, chậm rãi đi đến bên cạnh một gã bộ khoái.

"Là chết như thế nào đấy?"

Gã bộ khoái kia cũng nhận ra hắn, biết thân phận của hắn, thở dài nói: "Toàn bộ đều ở trong phủ đệ nhà mình bị cây rong treo ở trên xà nhà treo cổ. Cũng không biết cây rong ở đâu ra."

"Y Y! Y Y!"

Bỗng nhiên sau lưng truyền đến một loạt tiếng kinh hô, rõ ràng là Y Y biểu muội té xỉu rồi. Lộ Thăng hít sâu một hơi, nhớ tới hôm qua Từ Đạo Nhiên mới cùng hắn nói một câu nói.

Hắn mới từ làng đánh cá kết thúc vụ án trở về...

Làng đánh cá...

Thủy quý...

Cục đá cuội quý dị kia...

Trong khoảnh khắc này Lộ Thăng suy nghĩ rất nhiều rất nhiều.

Hắn trên thực tế chỉ đi tới thế giới này mấy ngày, cảm tình với Từ Đạo Nhiên không sâu sắc, cho nên hắn hiện giờ cũng chỉ cảm thấy tiếc hận, kinh ngạc, nhưng không có bi thương như những người khác dự đoán.

Hắn không phải chưa từng thấy qua người chết, mà chỉ là chưa từng thấy nhiều người chết như vậy.

"Xích Lĩnh đạo nhân của Từ gia đâu?"

Hắn nghe được Lộ Phóng đang hỏi bộ đầu.

"Ở một chỗ khác. Thi thể bị chia thành vài mảnh, một bộ phận còn bị dĩa thú gặm mất." Bộ đầu thấp giọng trả lời.

Một trận trầm mặc.

Bất luận là người của Lộ gia hay là tri phủ đại nhân, hoặc là bách tính vây xem ở cửa thành.

"Một tay khoái kiếm của Xích Lĩnh đạo nhân còn mạnh hơn Triệu thúc một bậc." Âm thanh của Lộ Phóng dần dần thấp xuống.

Triệu thúc là một vị võ sư mạnh nhất mà Lộ gia thuê. Xích Lĩnh đạo nhân còn mạnh hơn Triệu thúc, thế mà cũng đã chết. Vụ án này đã không phải là vụ án giết người đơn thuần, mà là một vụ án quan trọng đủ để uy hiếp được tất cả mọi người ở đây!

Mọi người tại đây có mấy người dám nói mình hùng mạnh hơn Từ gia?

Kể cả tri phủ đại nhân ở bên trong, tất cả mọi người đều không dám nói như vậy.

Lộ Thăng trầm mặc đứng ở ven đường. Hẳn vốn cho là thế giới này rất, chỉ là phiên bản thế giới cổ đại Trung Quốc mà thôi. Có chút kinh ngạc nhỏ xíu, nhưng cũng không có gì đáng ngại. Nhưng bây giờ xem ra...

Hắn sờ sờ cục đá cuội trong túi tay áo, cục đá cuội này đang nóng đến kinh người. Hắn lấy cục đá ra, chần chừ một lúc vẫn là nhẹ nhàng đem nó vứt đi. Thứ này có thể sẽ rước họa vào thân.

Từ gia và Lộ gia gốc gác hùng hậu như nhau, thế mà trong vòng một đêm liền bị diệt môn. Chuyện này khiến trong lòng Lộ Thăng cực kỳ bức bối.

Hắn nghĩ nghĩ, bỗng nhiên lại đi tới bên cạnh cục đá cuội khom người nhặt nó lên.

Xoẹt!

Không biết vào lúc nào ngón trỏ của hắn không cẩn thận bị cỏ dại đâm ra từ trong đồng tuyết quẹt một cái. Cỏ nhỏ là lưỡi dao cỏ đặc biệt, rìa lá cây cực kỳ sắc bén giống như giống như lưỡi đao. Ngón tay Lộ Thăng lập tức bị quẹt ra một vết lớn, từng giọt máu nhỏ xuống mặt ngoài cục đá cuội kia.

"Công tử?" Tiểu Xảo theo sát lấy phía sau hắn, có chút không yên lòng, hiển nhiên cái chết của Từ Đạo Nhiên cũng là một đả kích đối với nàng.

Thân thể Lộ Thăng cứng ở tại chỗ. Trong đầu của hắn bất thành linh hiện ra một đoạn âm tiết cực kỳ đặc thù.

"Hoan nghênh sử dụng phần mềm hack kỹ năng Thâm Lam."

Hai mắt Lộ Thăng trong nháy mắt dại ra rồi, đến nửa ngày sau đó mới lấy lại tinh thần.

Hắn nhìn xem khung vuông nửa trong suốt màu lam hiện ra trước mắt mình, mặt trên rõ ràng là tên của hắn cùng với kỹ năng mà hắn nắm giữ.

"Đây không phải là phần mềm hack mini mà ta lập trình ở trên di động mình ư?!"

Lộ Thăng cảm giác mình muốn điên rồi, ba lần bảy lượt xuất hiện ảo giác. Sống lại chuyển kiếp thành gã công tử nhà giàu tay trái gà không chặt cũng thôi, bây giờ thế mà còn nhìn thấy các loại ảo giác!

Hắn kiếp trước ở thời điểm nhàm chán đã download game mini Loạn Kiếm Quần Hiệp Truyện. Bởi vì trò chơi độ khó quá lớn, hắn đã tự biên

soạn cho mình một phần mềm hack sửa chữa võ công trò chơi đơn giản, đặt tên là phần mềm hack Thâm Lam. Lại nói tiếp âm thanh vừa rồi kia vẫn là chính hẳn tự mình dùng máy biến âm thu lại, không nghĩ tới...

Sau đó Lộ Thăng quyết đoán cẩn thận đi xem giao diện bên trong khung vuông. Giao diện cực kỳ, chỉ có từng cái ô vuông nhỏ lít nha lít nhít. Bên trên viết:

Lộ Thăng ——

Võ học: Không.

CỤC ĐẠO THIÊN MA

Cổn Khai
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hắc Hồ Dao Pháp (Thượng)

"Là ảo giác? Không phải ảo giác?"

Lộ Thăng híp lại đôi mắt, đè xuống suy nghĩ trong lòng.

"Không có sao." Hắc vờn thẳng eo lên, bình tĩnh đáp lại một tiếng.

"Công tử... Từ đại nhân... bọn họ làm người tốt như vậy, làm quan tốt như vậy, làm sao sẽ...?" Tiểu Xảo hai mắt đẫm lệ, lại muốn bắt đầu khóc lên.

Lộ Thăng lặng im nhìn xem Từ gia thi thể đầy đất. Tất cả thi thể đều là có màu nâu xanh, trên cổ có một đường ấn dây trói.

Tri phủ đại nhân nhìn xem vài lần thì vội vàng rời đi, đem toàn bộ sự việc giao cho tổng bộ đầu hình phòng phụ trách bản án. Ngoài ra còn có vài tên quan lại phủ nha phụ trách tra án, cũng cùng tổng bộ đầu cùng nhau ở một bên thảo luận tình tiết vụ án.

"Công tử, lão gia bảo ngài đi qua đó." Một tên gia nô chạy tới nhỏ giọng nói với Lộ Thăng.

Vừa nói chuyện hắc còn liếc nhìn thi thể Từ gia trên mặt đất có chút tiếc hận có chút.

"Ta lập tức qua ngay." Lộ Thăng liếc nhìn tên gia nô này. "Người không sợ?"

"Sợ chứ!" Tên tôi tớ nay tuổi tác cũng chỉ mười tám, mười chín tuổi, nhưng khí chất thần sắc lại hiện ra một cỗ thành thực không hợp với tuổi

tác.

"Chẳng qua tiểu nhân là theo Cự Vinh quốc phía đông chạy nạn tới. Ở đó hiện nay đang xảy ra nạn đói, khắp nơi đều có thi thể. Thậm chí không ít gia đình trao đổi con cái để làm thức ăn, hoàn cảnh thê thảm như vậy thấy nhiều lắm rồi... Ôi!"

Hắn thở dài, ngay sau đó lập tức ý thức được đối phương không phải là bằng hữu mình bình thường nói chuyện trời đất, liền tranh thủ thời gian cúi đầu xuống.

"Thấy nhiều lắm? Cự Vinh quốc phía đông cũng có rất nhiều sự việc tựa như loại này sao?" Lộ Thăng thuận miệng hỏi.

Tên gia nô kia trầm mặc xuống.

"Không ít."

Trong lòng Lộ Thăng xiết chặt.

Bước chân cũng không dừng lại, rất nhanh đi đến trước mặt lão cha Lộ Phóng của đời này.

Lộ Phóng, tự Toàn An, danh hiệu Kim Nguyên Ông.

Tên tuổi của Lộ Toàn An ở cả Cửu Liên thành cũng là có tiếng đấy. Việc giữa Từ gia và Lộ gia lập tức thì muốn kết hôn cũng đã sớm truyền khắp cả thành, thậm chí Tử Hoa thành tới gần phía tây cũng có người đến đây tặng quà.

Một chuyện lớn xôn xao như thế, bây giờ lại trở thành bộ dáng thế này.

Sắc mặt lúc này của Lộ Toàn An hết sức khó coi, trong mắt cũng lộ ra nồng đậm mối mệt và lo lắng.

"Người hảo hảo cùng Triệu bộ đầu nói một chút tình hình ngày hôm qua."

Hắn tránh sang một bên, cho một gã hán tử râu quai nón đang tới gần ở bên cạnh vị trí.

Trong lòng Lộ Thăng vẫn còn vang vọng lời nói Từ Đạo Nhiên kể hôm qua, hắn cảm thấy vụ án thủy quỷ và cái chết của Từ gia chắc chắn có liên quan.

Hắn lập tức liền đem quá trình trò chuyện hôm qua với Từ Đạo Nhiên từng cái nói ra.

Cũng không có giấu giếm gì hết.

Triệu tổng bộ đầu chau mày, cũng nhìn không ra có manh mối gì.

Lộ Thăng thấy không còn chuyện gì có thể hỏi liền cũng cáo từ.

Trước khi đi, người trong nha môn bắt đầu nhật xác.

Lộ Thăng đứng ở bên cạnh nhìn một lát. Lúc nhìn thấy Từ Đạo Nhiên bị trực tiếp đặt lên giá đỡ thì hắn thở dài một hơi, tới gần một chút tìm gã bộ khoái hỏi.

"Vị huynh đệ này, không biết Từ gia còn có nhân khẩu còn sót lại?"

Trong lòng của hắn nghĩ tới "Nếu Từ gia còn có người may mắn còn sống sót, hắn liền thay thế chiếu cố, nói không chừng còn có thể từ trong miệng đối phương nhận được một chút tin tức hữu dụng.

"Không còn, đều chết cả rồi! Ngay cả già trẻ cả nhà bên họ ngoại cũng bị dính líu. Có lẽ Từ Hoa thành bên kia còn có vài người họ hàng xa đi."

Gã bộ khoái này lắc đầu thấp giọng nói.

Lộ Thăng yên ắng nhét cho hẵn một góc bạc vụn, chính mình thì mang theo Tiểu Xảo đi theo người trong nhà, cùng nhau lên xe ngựa xa.

Xe ngựa lục tục trở về nhà.

Nhưng thảm trạng của Từ gia vẫn còn hiện lên ở trong đầu của mọi người.

Lộ Phóng Lộ Toàn An với tư cách gia chủ triệu tập mọi người mở ra hội nghị gia đình, tuyên bố chuyện đính hôn với Từ gia cứ như vậy xoá bỏ. Để các nữ quyến nhiều an ủi Y Y một chút, liền một mình buồn bã trở về phòng nghỉ ngơi.

Những thanh niên trong nhà rối rít đi ra ngoài, hoặc là đi tửu phường trong thành, hoặc là đi thanh lâu, hoặc là nhạc phường. Bọn họ dưới sự kinh hãi thường thường đều là gây tê chính mình thế này.

Các nữ quyến thì rối rít ra ngoài đi Hồng Liên tự phụ cận dâng hương bái phật, khẩn cầu phù hộ bình an.

Tốt nhất có thể cầu được một tờ linh phù của Hồng Liên đạo trưởng, phù hộ trong nhà không bị ngoại tà xâm phạm.

Toàn bộ Lộ gia một mảnh bàng hoàng.

Lộ Thăng không có ra ngoài lâu lổng.

Hắn mang theo Tiểu Xảo, một mạch đi tới đại thư phòng chứa sách trong nhà.

Trong thư phòng vô cùng yên tĩnh.

Hắn đẩy cửa vào, bên trong có người phụ nữ dáng người mập mập đang lau chùi quét dọn giá sách.

Giá sách màu đỏ thắm, đồ dùng trong nhà, còn có tia sáng lờ mờ ngoài cửa sổ làm cho nơi này làm nổi bật đến có chút âm u.

Lộ Thăng vào cửa, vòng qua tấm bình phong gỗ hình tròn vẽ hình hoa và chim ngẩn ở cửa ra vào, ngửi được mùi thơm của gỗ thoang thoang trong thư phòng.

"Các người đi ra ngoài trước đi, tự ta xem sách một chút sẽ nghỉ ngơi."

Hắn dặn dò nói.

"Vâng!"

Tiểu Xảo nhu thuận đáp một tiếng, sau đó dẫn theo ả phụ nữ béo quét dọn vệ sinh kia cùng đi ra cửa.

Lộ Thăng một người đứng ở trong thư phòng, nhìn xem giá sách trước mặt, có chút thờ dãi.

Hắn bắt đầu từ trên từng giá sách tìm kiếm.

Rất nhanh, thì đã tìm được sách ghi chép loại hình bản địa huyện chí.

Sau đó cầm những sách này toàn bộ dọn ra, hắn bắt đầu lật xem từng cái.

Mượn ánh sáng mờ mịt ngoài cửa sổ, hắn rất nhanh thì hoàn toàn xem xong một quyển sách.

"Đại Tổng năm bảy mươi hai, ngoại ô Cửu Liên thành xuất hiện một người bị điên cầm đao liên tiếp giết mười hai người, bị đoàn nha môn vây công đánh chết."

"Đại Tổng năm tám mươi lăm, bên đường khu phố xá sầm uất Cửu Liên thành có một người đột nhiên đầu rời khỏi cổ, nguyên nhân cái chết không

rõ."

"Đại Tống năm chín mươi một, miếu hoang ngoài thành có lữ khách mất tích, nhân số đạt đến hơn mười lăm người, vụ án đến nay chưa phá."

"Đại Tống năm chín mươi lăm, phường chủ nhạc phường Cửu Liên thành mất tích, tử chi được phát hiện ở bốn chỗ khác nhau ngoài thành. Chết chỉ bốn ngày thì thi thể đã hư thối thành xương trắng."

"Đại Tống năm một trăm mười sáu, ngoài thành ban đêm xuất hiện âm thanh khóc nỉ non của trẻ em, người đi tới điều tra toàn bộ mất tích, tiếng khóc duy trì liên tục ba ngày sau tự động biến mất.

...

Nhìn xem từng cái vụ án đại sự ký lớn nhỏ được ghi lại.

Lộ Thăng càng xem càng kinh hãi, càng xem càng cảm thấy tâm thần không yên.

Một thế giới thế này, một thế giới quả thực có thể gọi là từng bước nguy cơ, vậy mà người ở nơi này vẫn không có hồng mất phát điên, vẫn còn có thể sống thật tốt, thật sự là không dễ dàng.

Hắn lại mở một quyển sách khác ra.

Quyển sách này so với quyển trước còn khoa trương hơn.

"Đại Tống năm một trăm mười chín, Cửu Liên thành tuyết rơi dữ dội, chỗ nào đó loan truyền long vương gia hiển linh, tuyết lớn trong ba ngày sẽ ngừng lại. Ba ngày sau, tuyết rơi dữ dội kéo dài mấy chục ngày đột ngột ngừng."

"Đại Tống năm một trăm hai mươi tám, đường lớn thông suốt về phương hướng Tử Hoa thành xuất hiện sương mù dày đặc. Người tiến vào

bị mất phương hướng, sẽ không hiểu xuất hiện bên bờ biển băng màu trắng ở vài chục dặm bên ngoài. Mười ngày sau, sương mù biến mất."

Lộ Thăng nhìn đến đây, hầu như đã có thể xác nhận thế giới này không có đơn giản như hãn đã nghĩ. Yêu ma quỷ quái sợ là có khả năng thật sự tồn tại.

Ít nhất dùng tầng lớp hiện nay hãn đang ở bất luận như thế nào cũng nhìn không ra thế giới này có phương pháp có thể ảnh hưởng thời tiết.

Hãn xô dịch cái ghế, cầm lấy đá đánh lửa thắp sáng ngọn nến trên bàn.

Ánh nến màu vàng sáng đen gương mặt của hãn chiếu rọi đến âm tình bất định.

"Nếu như thế giới này thật sự nguy hiểm giống như ta đã suy đoán như thế, vậy ta cần thứ gì để tự vệ? Có thể dùng cái gì?"

Hãn tự hỏi mình như vậy.

Ở bên cạnh bàn nghĩ một hồi.

Lộ Thăng chậm rãi đứng dậy, thối tắt, đem từng quyển từng quyển sách trên bàn toàn bộ trả về chỗ cũ.

Sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

"Công tử! Ngài xem xong rồi?"

Tiểu Xảo đang đứng dựa ở cửa ra vào ngủ gật, bị Lộ Thăng thành linh đi ra ngoài làm giật nảy mình, nhưng vẫn là nhanh chóng kịp phản ứng lại.

"Ừ! Triệu bá hiện đang ở đâu? Người biết không?"

Lộ Thăng thuận miệng hỏi.

Họ Triệu đồng thời là người lớn tuổi ở Lộ phủ có rất nhiều, nhưng chân chính có năng lực được mọi người gọi là Triệu bá cũng chỉ có một người.

Đó chính là cao thủ đệ nhất Lộ gia, võ sư lợi hại nhất được Lộ Phóng gọi là Triệu thúc —— Triệu Đại Hồ.

"À... bình thường Triệu bá lúc này đều ở võ trường rèn luyện gân cốt, huấn luyện gia đình." Tiểu Xảo và những tạp dịch khác quan hệ không tệ, tin tức coi như linh thông.

"Chúng ta đi tìm ông ấy."

Lộ Thăng đã suy nghĩ kỹ lưỡng không ít thời gian, biết rõ Triệu bá hẳn là nhân tố mà chính mình dễ dàng tiếp xúc được, có khả năng thu thu hoạch được sức tự vệ nhất.

Men theo con đường nhỏ của phủ đệ, Lộ Thăng rất nhanh vượt qua hai khu phòng ngủ nghỉ ngơi, tới được đại hậu phương phủ đệ.

Trên một mảnh giáo trường, một lão nhân tóc hoa râm đang kéo theo mười mấy tên gia đình luyện tập quyền cước.

Ánh mặt trời sáng sớm chiếu xuống dưới, dần dần đem sự việc vô cùng thâm thúy sáng nghe được làm làm nhạt đi một ít.

Võ sư Triệu Đại Hồ một thân trang phục ăn mặc gọn gàng, mặc áo màu đen quần dài màu xám, vác trên lưng một thanh hậu bối đại đao chưa từng rời khỏi người.

Lộ Thăng ngay tại bên cạnh nhìn chờ đợi.

Bên kia Triệu Đại Hồ huấn luyện bọn gia đình một lúc thì để bọn hắn tự động hai hai kết hợp đối luyện.

Chính hẳn thì hướng về Lộ Thăng bên này đi tới. Hẳn cũng đã sớm thấy được Lộ Thăng.

"Đại công tử hôm nay như thế nào có thời gian tới võ đài? Là có chuyện gì muốn lão đầu tử hỗ trợ?"

Địa vị của Triệu Đại Hồ ở trong phủ không thấp hơn lão gia là mấy.

Ngoài ra còn có mấy gã võ sư cũng đều có địa vị không thấp, cùng bọn hẳn những tiểu thư công tử này so với, phần lớn đều là giao lưu bình đẳng.

Lộ Thăng nhìn nhìn các gia đình cách đó không xa còn đang tập luyện quyền cước.

"Triệu bá, ta muốn luyện võ."

Câu nói này của hẳn vừa nói ra khỏi miệng, nụ cười trên mặt Triệu bá lập tức cứng lại.

"Thăng ca nhi, ngài không phải là tới nói đùa với lão đầu tử ta chứ?"

"Ta không có nói đùa." Lộ Thăng lắc đầu.

Hẳn suy nghĩ không ít thời gian, hiện nay chỗ duy nhất có thể dễ dàng tập được sức tự vệ nhất chính là trước tiên tìm võ sư trong nhà mình tập võ.

Võ sư Triệu Đại Hồ Triệu bá trong nhà, một thân đao pháp ở cả Cửu Liên thành cũng chỉ rải rác vài người có năng lực vượt qua ông ta.

Triệu Đại Hồ nghiêm túc nhìn xem Lộ Thăng, lắc đầu.

"Thăng nhi nếu như thật sự muốn học võ, chút bản lĩnh này của lão đầu tử cũng không phải không thể truyền cho ngài. Chỉ là... ngài hiện nay tuổi tác quá lớn, xương cốt đã định hình, rất nhiều động tác căn bản luyện không

đúng chỗ. Những động tác này luyện không đúng chỗ, uy lực liền giảm bớt đi nhiều..."

"Không có sao, Triệu bá cứ việc dạy ta là tốt rồi."

Lộ Thăng không chỉ riêng là muốn tìm chút sức tự vệ, còn muốn thí nghiệm chứng thực một sự kiện.

Triệu Đại Hồ trầm ngâm một lúc.

Cũng sáng khoái đáp ứng rồi.

"Thôi được, ta không có con nối dõi, ở Lộ gia nán lại nhiều năm như vậy cũng rất thoải mái, lão gia tử cũng đối xử rất tốt với chúng ta. Theo đạo lý theo quy củ, ngài học đồ vật của ta là muốn hành lễ bái sư. Chỉ có điều bằng vào quan hệ của ta với Lộ gia, bái sư liền thôi, chỉ cần ngài không truyền ra ngoài là tốt rồi."

Triệu Đại Hồ khoát khoát tay.

Lộ Thăng thân là đại công tử, sau này sớm muộn là phải tiếp nhận tất cả sản nghiệp buôn bán của Lộ phủ.

Trong lòng lão ta cũng có ý nghĩ cố gắng rút ngắn quan hệ với hẳn.

"Có điều... Thăng ca nhi, có câu nói ta phải trước nói rõ ràng với ngài.

"Ông cứ nói." Lộ Thăng chân thành nói.

Triệu Đại Hồ sờ sờ sợi râu trên cằm, trầm giọng nói.

"Ta biết ngài là bởi vì bị thảm án Từ gia buổi sáng kích thích nên nghĩ muốn học võ tự vệ. Nhưng ta nói rõ ràng cho ngài, cho dù là cao thủ giang hồ mạnh nhất cũng không đối phó được những sự việc quý dị kỳ kỳ quái quái kia."

"Ta đã hiểu rõ."

Lộ Thăng gật đầu.

"Ta chỉ là trong lòng không yên tâm, làm được bản thân có thể làm là tốt rồi."

"Thăng ca nhi rõ ràng thì tốt." Triệu Đại Hồ suy nghĩ một chút, từ trong ngực lấy ra một quyển sách nhỏ, quyển sách kia là dùng từng lớp từng lớp vải vóc màu vàng bao bọc lại.

Ông ta cẩn thận chậm rãi mở ra, lộ ra một quyển sách nhỏ ở tận cùng bên trong.

Mặt ngoài quyển sách viết vài chữ to.

"Hắc Hồ đao pháp"

CỤC ĐẠO THIÊN MA

Cổn Khai
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Hắc Hồ Dao Pháp (Hạ)

"Đây là một môn đao pháp thô thiển do một đạo nhân vân du bốn phương thời trẻ ta gặp được truyền thụ cho, ở trên giang hồ có thể coi như là hàng tam lưu. Chớ có coi thường nó chỉ là tam lưu, bên trong nó cũng có chỗ hơn người. Bí tịch tam lưu cũng đã đầy đủ để tiến vào Tầng Thứ các của những môn phái lớn kia. Cậu trước tiên cầm đi nhìn xem thật kỹ, trên đó còn có bức vẽ các tư thế chi tiết, chính mình trước tiên y theo nó luyện thử một chút. Nếu như sau khi xem xong ngài khẳng định vẫn muốn luyện vậy thì tới tìm ta. Có điều bất kể ngài có luyện hay không, đều phải nhờ kỹ trả quyển sách này lại cho ta."

Triệu Đại Hồ cẩn thận đưa quyển sách cho Lộ Thăng.

"Được!"

Lộ Thăng biết thứ này hẳn là đồ ép đáy hòm Triệu Đại Hồ rồi.

Ông ta có thể giao cho hẳn một cách đơn giản như vậy cũng không có nghĩa Lộ Thăng liền có thể dựa vào quyển sách học được môn đao pháp này.

Luyện võ là một công việc tinh tế tỉ mỉ, trong đó có rất nhiều chi tiết tỉ mỉ cần sửa chữa, không phải tùy tiện thì có thể dễ dàng dựa vào quyển sách học tập được đấy.

"Cảm ơn Triệu bá!"

Lộ Thăng cẩn thận nhận lấy quyển sách.

Mang theo quyển sách dạy Hắc Hồ đao pháp, hắn đi thẳng trở lại phòng ngủ của mình. Đóng lại cửa phòng, thắp sáng ngọn nến, ở trong phòng lật xem nội dung.

Hắc Hồ đao pháp, nói là đao pháp nhưng trên thực tế chỉ có ba chiêu.

Ba chiêu đều là tấn công, không có phòng thủ, không có né tránh, chỉ có tiến công.

Chiêu thứ nhất Hồ Sát, chiêu thứ hai Hồ Uy, chiêu thứ ba Hồ Khiếu.

Chiêu thức cũng rất là đơn giản, chính là ba loại quỹ tích xuất đao khác nhau phát huy ra uy lực có hiệu quả khác nhau.

Lộ Thăng hơi nhìn một chút liền biết đại khái. Tuy chiêu thức đơn giản đúng là đơn giản, uy lực lại là dựa vào mức độ thông thạo, dựa vào chính là sức mạnh và tốc độ. Mà sức mạnh và tốc độ lại coi trọng chính là nhịp nhàng phát lực của cơ thể bản thân. Cho nên ba chiêu đao pháp này còn có một bộ tâm pháp rèn luyện đồng bộ.

Cái gọi là tâm pháp chính là như thế nào phối hợp tư tưởng tinh thần sinh hoạt hàng ngày, đem môn đao pháp này phát huy đến mức độ lợi hại nhất.

Tâm pháp, thực ra chính là phương pháp giảng dạy điều chỉnh tinh thần nội tâm.

Chiêu thức thì điều chỉnh bên ngoài, tâm pháp thì điều chỉnh bên trong, cả hai phối hợp thì có thể đạt đến mức tinh khí thần hợp làm một thể.

Hắc Hồ tâm pháp có ba tầng, mỗi tầng không có tên gọi gì đặc biệt, chỉ là tầng thứ nhất, tầng thứ hai, tầng thứ ba rất bình thường.

Tâm pháp tu thành, dựa theo trên sách vở giải thích phải đạt đến mức thông thạo chiêu số bên ngoài mới xem như đem môn đao pháp này hoàn toàn luyện đến đại thành.

Nhẹ nhàng khép lại quyển sách nhỏ.

Lộ Thăng ngồi ở bên cạnh bàn trầm mặc hồi lâu, trong đầu không ngừng đem những chỗ khó khăn trong quá trình luyện môn Hắc Hồ đao pháp này ghi nhớ toàn bộ, hồi tưởng lại một lần lại một lần.

Trong khung màu lam là số lớn ô vuông xếp thành từng hàng.

Ở trong ô vuông đầu tiên hàng thứ nhất lúc này đang hiện lên trạng thái hiện giờ của hắn.

"Lộ Thăng --

Võ học:

Hắc Hồ đao pháp: chưa nhập môn."

Hiện lên rất đơn giản, cũng chỉ có một môn Hắc Hồ đao pháp mà hắn vừa mới xem qua một lần.

"Quả nhiên... quả nhiên không phải là ảo giác!"

Thân thể Lộ Thăng lập tức trở nên cương cứng, nhưng không phải do sợ hãi, mà là kích động.

Thế giới này quá nguy hiểm.

Ban đầu hắn chỉ dự định làm một kẻ ăn rồi chờ chết, sống yên vui chết thanh thản. Nhưng hiện nay lại cảm thấy giống như là rơi vào trong hang rắn, xung quanh dường như bất cứ lúc nào cũng có thể chui ra rất nhiều rắn độc, một khi không cẩn thận bị ảnh hưởng đến liền có thể trở thành vai phụ

trong một câu truyện quỷ quái truyền thuyết nào đó, chết đến mức không thể lại chết.

"Nhưng bây giờ dù sao cũng có chút hi vọng rồi... Nếu như máy sửa đổi này thật sự có thể sử dụng..."

Lộ Thăng đè xuống kích động và hưng phấn trong lòng, bắt đầu nhớ lại chức năng của phần mềm hack mà mình lúc trước đã biên soạn.

Tác dụng duy nhất của máy sửa đổi Thâm Lam này chính là sửa đổi tất cả kỹ năng võ học mà nhân vật trong trò chơi nắm giữ.

Nó có thể sửa đổi cảnh giới võ học, có thể trực tiếp sửa thành đại thành hoặc là cảnh giới cao nhất. Chỉ có chỗ không giống chính là nó không có cách nào sửa đổi độ thuần thực, không có cách nào sửa đổi mấy thứ linh tinh như lượng máu, sức mạnh, tốc độ, nội lực... gì đó.

Nó duy nhất có thể sửa chính là cảnh giới võ học đã nắm giữ trong người!

"Ta thấy ở trong ô vuông cũng chỉ có môn Hắc Hồ đao pháp là có khả năng sửa đổi, như vậy ta phải làm thế nào mới có thể bắt đầu sửa đổi đây?"

Lộ Thăng bắt đầu tìm tòi nghiên cứu.

Một mình hẩn ở trong phòng ngủ tay lật qua lật lại quyển sách một cách vô ý thức, nhưng lực chú ý lại tập trung vào máy sửa đổi Thâm Lam ở trong đầu.

Hẩn đem máy sửa đổi nghiên cứu cẩn thận từ trên xuống dưới hết một lần lại một lần, rất nhanh thì hẩn ở tận cùng dưới góc máy sửa đổi phát hiện ra một cái nút rất rất nhỏ.

Phía trên cái nút đó viết dòng chữ: bắt đầu sửa đổi.

"Chính là nó!"

Lộ Thăng hơi chuyển động ý nghĩ một chút, tưởng tượng ra một cái ngón tay mạnh mẽ ấn lên trên cái nút này.

Lập tức toàn bộ máy sửa đổi Thâm Lam thoáng cái lắc lư một chút.

Hắn bỗng cảm giác mình đã có thể tùy ý kiểm soát mọi thứ trong máy sửa đổi này.

Cái cảm giác này rất là kỳ diệu, nhưng Lộ Thăng cũng không có lưu ý quá lâu, mà là đem lực chú ý tập trung vào trên Hắc Hồ đao pháp.

Trạng thái phía sau của Hắc Hồ đao pháp là chưa nhập môn, nhưng ở trong nháy mắt khi lực chú ý của hắn tập trung vào nó, trạng thái của nó thoáng cái thay đổi một cái - trở thành nhập môn.

Trong lòng Lộ Thăng vui vẻ, cảm thấy có hi vọng, lại tiếp tục tập trung lực chú ý nhìn chăm chăm vào Hắc Hồ đao pháp.

Rất nhanh Hắc Hồ đao pháp lại thay đổi, trở thành tầng thứ nhất. Sau đó là tầng thứ hai, tầng thứ ba...

"Xong rồi!" Trong lòng Lộ Thăng đại hỉ, xem ra máy sửa đổi quả nhiên hữu hiệu.

Hắn đang chuẩn bị thả lỏng tinh thần thì thành linh Hắc Hồ đao pháp lại thay đổi lần nữa.

"Tầng thứ tư!"

Hắc Hồ đao pháp lại có thể một lần sửa đổi thành tầng thứ tư!

Ầm!!!

Ngay trong nháy mắt khi Hắc Hồ đao pháp vượt đến tầng thứ tư, Lộ Thăng cảm giác đầu óc ầm vang một hồi.

Cả cái đầu của hắn đau nhức như muốn nứt ra, thân thể không ngừng run rẩy giống như bị sét đánh.

Nằm nhoài trên mặt bàn, hắn chậm rãi hít thở thật lâu mới có thể khó khăn lắm nâng đầu lên.

Phía dưới mũi đều ướt nhẹp, còn mang theo một tí mùi tanh.

Lộ Thăng đưa tay khẽ sờ vào, vừa nhìn thì thấy nó là máu màu đỏ đậm.

Hắn cảm thấy hai mắt mình mờ đi, toàn thân trên dưới không có chỗ nào là không đau nhức. Trên người suy yếu vô lực, thậm chí ngay cả đứng lên cũng cảm thấy tốn sức.

Hắn đưa tay nhìn một cái, làn da trên mu bàn tay một mảnh nhợt nhạt, con mắt cũng chổng đờ không nổi, rất muốn đi ngủ một giấc.

"Đây là dấu hiệu của thiếu hụt nhiều khí huyết!" Mặc dù Lộ Thăng không biết y thuật, nhưng thường thức cơ bản vẫn là biết một chút.

Biết được mình có khả năng là khí huyết thiếu hụt quá kịch liệt.

Hắn ngồi ở bên cạnh bàn, miễn cưỡng chống thân thể lên, cất kỹ quyển sách nhỏ liền nằm ngã xuống trên giường nghỉ ngơi.

"Xảo nhi!"

"Công tử? Có gì cần căn dặn sao?"

"Người đi... nấu một ít cháo táo đỏ cho ta, để thêm ít nhân sâm, phải lâu năm một chút."

Lộ Thăng khó khăn mở miệng nói.

Thiếu gia gia đình giàu có chính là có chỗ tốt này. Gia đình bình thường đừng nói là nhân sâm lâu năm, chính là nhân sâm bình thường cũng chỉ là coi là thuốc cứu mạng, ở đâu có thể coi như thuốc bổ để ăn giống Lộ Thăng thế này.

Tiểu Xảo đáp lại một tiếng liền nhanh chóng chạy vào nhà bếp căn dặn nấu cháo rồi.

Lộ Thăng một mình nằm ngửa ở trên giường, nhẹ nhàng hít thở thật lâu vẫn là cảm giác trước mắt tối sầm, tứ chi vô lực.

Nhưng mà trừ những cảm giác này ra, hắn ngạc nhiên vươn tay ra, một loại xúc cảm quen thuộc, điêu luyện, giống như đã luyện đao pháp rất nhiều năm từ bàn tay bàn tay tràn vào trong đầu óc.

Trong lòng của hắn chẳng biết từ lúc nào lại có thể trở nên thuộc lòng ba chiêu và ba tầng tâm pháp của môn Hắc Hồ đao pháp kia.

Hắn không những có thể hiểu rõ mấy tầng mờ ám che giấu trong chiêu thức của ba chiêu này, thậm chí tâm pháp nên làm sao phối hợp với chiêu thức, có mấy loại thủ pháp phối hợp, mức độ, cách dùng thế nào hắn cũng rõ ràng rành mạch.

"Không ngờ thật sự thành công rồi!?" Lộ Thăng nhắm mắt lại, trong lòng cảm thấy mừng như điên.

Thí nghiệm này thành công rồi. Mặc dù tựa hồ tiêu hao là tinh khí thần của hắn, nhưng đối lấy Hắc Hồ đao pháp đại thành, đã đầy đủ rồi.

"Chỉ là... Hắc Hồ đao pháp rõ ràng chỉ có tầng thứ ba, tầng thứ tư này là từ đâu ra?"

Đây là việc khiến Lộ Thăng không thể hiểu nổi.

Hơn nữa, tầng thứ tư của Hắc Hồ đao pháp ở trong ký ức hiện giờ của hắn cho hắn một cảm giác rất quen thuộc. Thật giống như... thật giống như cái này căn bản chính là do hắn tự tay sáng tạo ra vậy.

Lý niệm và dòng suy nghĩ ẩn chứa trong đó căn bản không phải người của thế giới này có thể nghĩ tới, mà càng giống như là đã kết hợp một ít dòng suy nghĩ cơ bản của cơ học và khoa học hiện đại.

Hắn mặc dù chỉ là gã công chức, nhưng dù sao trước kia cũng là học qua những chương trình học đại học như cơ học công trình, cơ học nhân thể vân vân.

Không chờ cho hắn suy nghĩ thêm, Tiểu Xảo đã bưng cháo tới rồi.

"Vừa lúc nấu xong cháo bổ huyết cho tam tiểu thư, cũng là táo đỏ làm chủ, tam tiểu thư không muốn nên nô tì liền trước tiên bưng tới cho công tử. Đây là canh táo đỏ bách hợp, ninh tâm bổ huyết đấy, nô tì ở trong này cũng đã để thêm nhân sâm. Công tử, cậu có muốn hay không?"

Tiểu Xảo đứng ở ngoài cửa nhỏ giọng hỏi.

"Người mang vào đi."

Lộ Thăng khẽ nói.

Tiểu Xảo lúc này mới nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, bước vào trong. Nhưng vừa mới tiến vào, nàng liền nhìn thấy cổ áo Lộ Thăng đang dính một chút vết máu.

"Công... công... công... công tử! Cậu làm sao rồi!!?" Tiểu Xảo kinh hãi, chén cháo trên tay cũng thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Lộ Thăng miễn cưỡng cười cười.

"Ta không sao."

"Còn nói không có việc gì! Đều ói ra máu rồi!"

Tiểu Xảo bị dọa đến sắc mặt đều trắng bệch.

"Thật sự không sao..." Lộ Thắng bất đắc dĩ nói.

Tiểu Xảo vội vã đi tới đem chén cháo bưng trong tay cho Lộ Thắng.

"Công tử tới, trước uống chút cháo nóng."

Ở dưới sự hầu hạ của nàng, Lộ Thắng từng ngậm một ăn hết toàn bộ chén cháo kia.

Trong lòng cũng thoáng dễ chịu một chút.

Hắn bắt đầu cẩn thận nhớ lại những tin tức và kinh nghiệm bỗng hiện ra trong đầu, có bảy tám phần là liên quan đến Hắc Hồ đao pháp.

Rất kỳ lạ, những thứ này giống như ngay từ đầu đã tồn tại ở trong đầu của hắn. Bất kể là chỗ khó khăn nào hắn cũng có thể dễ dàng hiểu được, đồng thời còn cảm thấy thân thể làm ra cũng rất đơn giản.

Nếu không phải vào lúc này thân thể không cho phép, hắn thậm chí định đi võ đài tìm một thanh đao tập luyện thử một chút.

Tiểu Xảo ở hắn ăn cháo xong liền bước nhanh rời đi, đi hiệu thuốc tìm thầy thuốc tọa đường của Lộ phủ rồi. Nàng vẫn còn không yên tâm thân thể của Lộ Thắng.

Lộ phủ có thầy thuốc riêng của chính mình, là một ông lão gầy gò có chòm râu dê.

Ông ta cũng theo rường thuốc lớn vội vã chạy tới.

Sau khi ngồi vào cạnh giường bắt bắt mạch cho Lộ Thăng một cái, lông mày ông ta liền giãn ra.

"Không có gì đáng ngại, chỉ là khí huyết bị thiếu hụt, tinh thần tiêu hao nhiều mà thôi, nghỉ ngơi điều dưỡng mấy ngày là khỏe rồi."

Ông ta lấy ra một trang giấy loạch xoạch viết một phương thuốc bồi bổ ở trên đó.

"Cầm cái này mang đi hiệu thuốc, mỗi ngày hai lần, cho đại công tử dùng chừng mười ngày là có thể khỏi hẳn."

"Tạ ơn thầy thuốc."

Trong lòng Lộ Thăng cũng nhẹ nhàng thở ra, tình huống lúc này cùng phán đoán của hắn hoàn toàn không có khác biệt.

Rất nhanh Lộ Phóng Lộ Toàn An cũng tới.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Ông ta dẫn theo nhị nương và tam nương của Lộ Thăng cùng tới.

Mẫu thân của Lộ Thăng từ rất sớm thì đã mắc bệnh qua đời, từ bé chính là nhị nương chăm sóc hắn.

Nhị nương Lưu Thúy Ngọc tính tình dịu dàng, đối xử với mọi người rất tốt, đối xử với hắn cũng không khác đối xử với con cái mình chút nào.

"Chỉ là luyện võ làm thiếu hụt một ít khí huyết, không có việc gì đâu." Lộ Thăng lần lượt giải thích cho người trong nhà.

Hắn là trưởng tử trong nhà, là ngày sau trụ cột phải kế thừa gia nghiệp, đã xảy ra chuyện tất nhiên trước tiên liền sẽ gọi ra chú ý.

CỤC ĐẠO THIÊN MA

Cổn Khai
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Vũ Dũng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Luyện võ?"

Lộ Toàn An nhú mày lại.

"Sao con lại bắt đầu luyện võ rồi?"

Ông ta vừa định răn dạy vài câu, nhưng lập tức nghĩ đến đám thiếu gia ra ngoài tầm hoan tác nhạc khác. So sánh với nhau thì việc làm của đứa nhỏ Lộ Thăng này đã muốn tiến bộ rất nhiều so với những người kia, nên lời răn dạy vừa tới khóe miệng liền biến thành một hơi thở dài.

"Muốn luyện võ vẫn là tìm Triệu bá của con cố gắng đi theo học một ít, chớ có một mình mình mù quáng luyện, rất dễ xảy ra chuyện."

Ông ta lắc đầu, xoay người hướng ngoài phòng bước đi, đi được một nửa lại dừng lại nói.

"Còn về hiệu thuốc bên kia con muốn loại dược liệu gì thì cứ việc đi lấy, mức tiền tiêu ta cho con một tháng hai ngàn lượng."

Nói xong ông ta liền sải bước rời đi.

Nhị nương Lưu Thúy Ngọc thò tay ra dùng khăn mặt nhẹ nhàng lau mồ hôi cho Lộ Thăng.

"Cha của con ấy, ông ấy chính là mềm lòng."

Bà ta thở dài một hơi.

"Ông ấy và lão gia tử Từ gia là anh em kết nghĩa, hiện nay xảy ra chuyện thế này trong lòng ông ấy cũng rất khó chịu. Con muốn luyện võ là chuyện tốt. Chỉ là người khác luyện võ đều là từ nhỏ đã bắt đầu đào tạo cơ sở, bây giờ tuổi tác cách biệt thế này... chung quy là đã chậm một chút..."

Bà ta đã nói huyền thuyên mấy thứ gì đó Lộ Thăng không có hoàn toàn nghe vào tai, bởi vì lực chú ý của hắn đều đã tập trung vào trên Hắc Hồ đao pháp mình vừa mới được đến.

"Thật là thần kỳ..."

Lộ Thăng hơi nheo cặp mắt lại. Mặt ngoài là đang nghe nhị nương nói chuyện, nhưng trên thực tế lại là đang cảm giác tình trạng của cơ thể mình.

Hắn thử vận động cơ bắp cánh tay.

"Cơ bắp hai tay vẫn là như cũ, nhưng loại cảm giác thuần thực kia... loại xúc cảm giống như đã luyện qua đao pháp rất nhiều năm, quả thực chính là..."

Hắn lại thử vận động cơ bắp hai chân. Cơ bắp chân rõ ràng đã phát lực càng dễ dàng hơn so với trước kia. Hắn có thể cảm giác được rõ ràng sức mạnh của mình từ hai chân mau chóng chảy lên trên, thẳng cho đến phần eo lại đến hai tay.

Loại lực lượng truyền dẫn trôi chảy này trên Hắc Hồ đao pháp miêu tả rất kỹ càng tỉ mỉ.

Đây gọi là Thông Lực.

"Nếu như dựa theo như trên đao pháp chú giải, bình thường luyện võ đều có một bộ phương pháp để điều động phần lớn sức lực trên người. Có

khả năng điều động năm phần mười sức lực toàn thân thì có thể xem như hảo thủ rồi; điều động được tám phần mười sức lực liền có thể bước vào cảnh giới gọi là Thông Lực."

Trong lòng Lộ Thắng so sánh, căn cứ một ít ký ức vốn có của bộ thân thể này, cùng với hãn đã từng nghe qua Triệu bá cùng với những võ sư còn lại tán gẫu về phương diện này - cảnh giới Thông Lực đã có thể xem như trình độ số một số hai trong thành Cửu Liên này.

Có thể chinh hợp sức lực của mình rồi cùng nhau đánh ra, cảnh giới thế này thì coi như chỉ là một người bình thường chém ra một đao cũng có thể phát huy ra sức mạnh và tốc độ khủng bố vượt xa người thường.

"Triệu bá chính là cảnh giới Thông Lực nha..."

Lộ Thắng cảm thán trong lòng. Hiệu quả của máy sửa đổi này không có giảm bớt chút nào, để một ít lo lắng trong lòng hãn mạnh mẽ tan đi.

"Tiếc là thứ mà máy sửa đổi tiêu hao tựa hồ chính là tổng hợp tương tự tinh khí thần. Mới đổi một lần như vậy, hơn nữa còn không phải là những công pháp có nội lực nội khí trong truyền thuyết, mà chỉ là một môn ngoại gia đao pháp bình thường thì đã có thể làm cho ta khí huyết thiếu hụt lớn, thiếu chút nữa bệnh nặng liệt giường..."

Trong lòng Lộ Thắng mơ hồ có chút rõ ràng bản chất của máy sửa đổi.

Thứ này tựa hồ chính là một cái máy điều chỉnh, có khả năng khắc họa kinh nghiệm, ký ức, bản năng và võ học lên thân thể. Nhưng loại điều chỉnh này là cần tiêu hao năng lượng. Mà thứ nó tiêu hao tựa hồ chính là tinh khí thần của hãn.

Hơn nữa điều chỉnh các loại ký ức của thân thể cũng không phải một lần là xong hoàn toàn.

"Thân thể giống như một đồng vật liệu, máy sửa đổi hẳn lợi dụng những vật liệu này, ở trên cơ sở vốn có tạo ra một tầng cơ sở mới. Mà không thể cải tạo cường độ cơ bắp, cường độ xương cốt vân vân một cách vô căn cứ."

Lộ Thăng tính ra được phỏng đoán này. Mà những thay đổi của cơ thể trong vài ngày tiếp theo cũng xác nhận loại phỏng đoán này của hẳn.

Cơ thể của hẳn từ ngày đầu tiên liền bắt đầu chậm rãi bình phục, đồng thời hai tay, hai chân, lồng ngực và sau lưng cũng chậm rãi sinh ra cơ bắp rắn chắc. Hơn nữa Lộ Thăng còn rõ ràng cảm giác cơn đau trên người thay đổi thành tê tê rồi. Da trên bàn tay dần dần sinh ra một ít chất sừng dày đặc.

Lượng cơm của hẳn cũng càng lúc càng nhiều.

Vì không để lộ ra vẻ đột ngột, hẳn mỗi ngày đều lén lút ra ngoài một mình, ăn thêm đồ ăn ở ngoài. Trong nhà ăn xong bốn bữa, sáng trưa tối ba bữa cơm, còn thêm một bữa ăn khuya. ên ngoài hẳn còn phải lại ăn thêm lượng cơm bằng với trong nhà.

Sau bảy ngày liên tục như thế, cả người Lộ Thăng thấp thoáng bắt đầu trở nên rắn chắc, dáng người cũng không còn gầy yếu như trước kia. Quyền bí tịch đao pháp kia hẳn cũng đã sớm mang trả lại cho Triệu bá.

Triệu bá nghe được chuyện hẳn bị bệnh nằm liệt giường, lúc nhận lấy đao pháp trừ việc khê lắc đầu thờ dài thì không còn biểu hiện gì khác, cũng không lại hỏi chuyện luyện đao.

Lộ Thăng đoán ông ta hẳn là cho rằng mình lung tung thử nghiệm luyện đao, kết quả tự mình làm mình bị thương.

Mà cách nghĩ của Triệu bá xác thực cũng không sai bao nhiêu.

Ban đầu ông ta vẫn đang chờ Lộ Thăng luyện đao không đúng chỗ về sau sẽ đi tìm mình để giải trừ những nghi vấn khó hiểu, nhưng không ngờ

tới đảo mắt liền nghe nói việc Lộ Thăng đại công tử bị thương nằm liệt giường.

Tiếp theo sau lại trả lại bí tịch cho mình, cũng không còn tiếp tục hỏi về việc của Hắc Hồ đao pháp. Ông ta ta liền cho rằng Lộ Thăng đã không còn cảm thấy hứng thú nữa, từ bỏ rồi.

Đối với việc này Triệu bá trừ thở dài cũng không có nói gì, mọi thứ lại khôi phục về như thời gian trước kia. Sinh hoạt của Lộ phủ giống như không có chịu phải ảnh hưởng quá lớn từ Từ gia.

Bọn tiểu bối nên ra ngoài đập thanh thì ra ngoài đập thanh, nên đi uống hoa tửu thì đi uống hoa tửu, hoặc đi nghe hát, cưỡi ngựa, còn có đi tham gia hội thơ hội hoa gì đó. Mặc dù thành Cửu Liên không lớn, nhưng cũng không nhỏ, những chuyện vui chơi này có đủ tất cả.

Những người thế hệ trước thì lại thỉnh thoảng tham gia tụ họp này, tham gia tụ họp kia, đi nha môn trong thành nghị sự.

Lộ Toàn An cũng cả ngày nhào đầu vào trong thương hội và chuyện làm ăn.

Tất cả mọi người tựa hồ đều đã quên mất thảm án của Từ gia, lại lần nữa trải qua cuộc sống giống như trước kia. Chỉ có riêng hai người là không giống như trước kia.

Một người là Lộ Y Y. Cô ta đã mất đi vị hôn phu, đã mất đi ý trung nhân, mỗi ngày chỉ có thể lấy nước mắt rửa mặt, bắt đầu trở nên tiêu tụy.

Một người khác chính là Lộ Thăng. Lộ Thăng trở nên càng ưa thích lêu lổng ở bên ngoài.

Hắn không phải đi vui đùa nghe ca khúc, mà là đi ngoài thành tìm một bãi đất trống trong rừng nhỏ, tự mình bắt đầu ném thử tập luyện Hắc Hồ

đao pháp.

...

Hắc Phong lĩnh nằm ở phía tây nam của thành Cửu Liên.

Vào lúc ban đêm tiếng gió rít gào.

Lộ Thăng ở tiệm thợ rèn trong thành nhắc thanh đại đao lên liền hướng về nơi này bước tới.

Hắn không đòi hỏi phải tới được Hắc Phong lĩnh, chỉ là dự định ở trên đường đi tìm một cơ hội thử đao.

Hắc Hồ đao pháp là hãn sử dụng máy sửa đổi đạt được, hãn không có ý định bộc lộ ra, vì thứ này có thể làm một đòn sát thủ của hãn.

Người ngoài nhìn vào cũng cho rằng hãn là một gã phú gia công tử bình thường tay trái gà không chặt.

Ở dưới tình huống nhận thức sai lầm thế này, một khi có mối nguy nào muốn nhắm vào hãn thì một thân bản lĩnh này sẽ trở thành chỗ dựa vào để lật bàn lớn nhất của hãn.

Đương nhiên, tiền đề là một thân kinh nghiệm về Hắc Hồ đao pháp này là thật sự có tác dụng.

Lộ Thăng không rõ ràng lắm Hắc Phong lĩnh cụ thể nằm ở chỗ nào, khoảng cách thành Cửu Liên có bao xa.

Thành Cửu Liên không cấm đi lại ban đêm, ban đêm cửa thành vẫn mở. Hãn một mình mặc vào quần áo dày rộng, cúi đầu che khuất gương mặt, trang phục đổi thành mộc mạc, sau đó dùng son phấn của nữ nhi gia hơi chút chỉnh sửa lại khuôn mặt.

Lập tức liền biến thành một gã lữ khách phổ thông không ai quen biết.

Mượn bóng đêm ra khỏi thành, Lộ Thăng hướng về nơi xa liếc mắt một cái.

Hoang sơn dã lĩnh đen như mực giống như là cự thú đang ngủ say, yên tĩnh ẩn núp ở dưới ánh trăng.

Trong lòng hắn cũng có chút hồi hộp.

Nhưng vì để che giấu bản thân, cũng vì kiểm tra Hắc Hồ đao pháp đến cùng có uy lực lớn bao nhiêu.

Đứng ở trước cửa thành, hắn vẫn là nâng lên tinh thần hướng về phương hướng Hắc Phong lĩnh bước tới.

Leng keng, leng keng...

Đội xe thương đội trở về từ ban đêm đang từ đường lớn tiến vào thành. Lục lạc đang treo ngoài xe ngựa bị gió thổi lắc lư không ngừng vang lên, ở trong gió đêm bay đi rất xa.

Vị trí Lộ Thăng ra khỏi thành là cửa hông.

Cửa thành của thành Cửu Liên rất quái lạ, không chỉ là đêm không đóng cửa, chỉ riêng cửa thành thì có rất nhiều cái. Tường thành nhìn qua cao lớn rắn chắc, nhưng trên thực tế là sơ hở khắp nơi, căn bản không hề có tác dụng phòng hộ.

"Hôm nay lại ban đêm mới tới à?"

"Đúng vậy! Ban đêm đen lại càng đen, lúc đi đường còn phải trông chừng bánh xe, thật sự là xui xẻo..."

Đang ở trên đường lớn của cửa thành, âm thanh trò chuyện của người đứng đầu thương đội và sĩ quan thủ thành xa xa thối tới.

Chỗ Lộ Thăng đang đứng là một con đường nhỏ hướng về phía tây nam, so với đường xe chạy ở cửa chính thì hẹp hơn rất nhiều.

Cửa hông đen như mực chỉ có trên tường thành có đốt hai bó đuốc, vài tia sáng âm đạm chiếu xuống dưới chỉ có thể nhìn thấy được sự vật tầm nửa mét trước mặt.

"Quả thật là cổ đại mà..." Lộ Thăng thò dài trong lòng.

Đưa mắt nhìn theo, ba phương hướng trước mặt đều là một màu đen kịt, chỉ có thành Cửu Liên sau lưng là có ánh lửa.

"Không có đèn pin, không có ánh đèn, dã ngoại cổ đại quả thật chính là thiên đường đi săn của động vật hoang dã."

Hắn có hơi chần chờ một chút, nhưng kinh nghiệm về Hắc Hồ đao pháp đang cuộn trào trong thân thể làm cảm giác e ngại của hắn cũng không phải quá lớn.

Bởi vì Hắc trong phần tâm pháp của Hắc Hồ đao pháp có phương pháp ứng phó với loại hoàn cảnh tối tăm này.

Hoặc là nói... bản thân của hắc hồ đã là thợ săn lão luyện trong bóng tối. Hắc Hồ đao pháp có yêu cầu không thấp đối với thính phong biện vị, cho nên cũng không sợ loại hoàn cảnh này.

Siết đai lưng thật chặt, Lộ Thăng cầm chặt phác đao, tăng tốc chạy tới đường nhỏ thông hướng Hắc Phong lĩnh.

Men theo đường nhỏ đi được vài trăm mét, hắn từ túi vải bên hông lấy ra đá lửa, lại tháo xuống bó đuốc đã sớm chuẩn bị xong trên lưng.

Dem một cục đá lửa để ở phần đầu bó đuốc, sau đó dùng sức chà xát hai cục đá với nhau.

Cạch!

Tia lửa bắn tung toe ở phần đầu bó đuốc.

Đốm lửa nhỏ màu vàng đầu tiên là chỉ có vài chấm, sau đó rất nhanh lan tràn đến toàn bộ phần đầu bó đuốc.

Trong bóng tối rốt cuộc có ánh sáng.

Lộ Thăng quay đầu lại nhìn, ánh sáng của thành Cửu Liên đã rất âm đạm rồi.

Hắn nâng bó đuốc chậm rãi đi về phía trước.

"Căn cứ thợ săn từng nói, con đường này vào lúc ban đêm thường có sói hoang xuất hiện. Xem vận may của ta thôi."

Hắn không dám thật sự đi Hắc Phong lĩnh. Sau khi biết thế giới này rất có khả năng có các loại quỷ quái, hắn tự nhiên không dám rời thành quá xa.

Nếu không phải ở trong thành đã tìm không ít biện pháp đều không thể thử ra thực lực của mình, hắn cũng không đến nỗi một mình chạy đến chỗ này tìm vận may.

Lại đi về phía trước một khoảng cách, hắn rất nhanh phát hiện được dấu vết trên mặt đất, dấu vết của sói hoang mà lão thợ săn kia đã nói.

Vài cục phân hình trứng giống như đất sét trắng.

Lộ Thăng lượm cục đá chọc chọc cục phân thử.

Thứ này đã phơi cứng rồi, chọc vỡ rồi bên trong lộ ra một ít thứ giống như là móng tay.

"Chính là nơi này rồi! Đống phân này hẳn là của mấy ngày trước. Dựa theo lão thợ săn từng nói, hôm qua lão ta còn ở đây nhìn thấy qua con sói già kia, nó hẳn là còn ở xung quanh đây."

Lộ Thăng một tay giơ lên bó đuốc, một tay chậm rãi từ sau eo rút phác đao ra.

Phác đao là loại đao do binh nông hợp nhất diễn sinh ra tới, nên chuôi đao rất dài.

Chuôi đao của cây đao này của Lộ Thăng dài bằng với thân đao, gỡ xuống thân đao thì có thể dùng để làm cán nhà nông, có chút tương tự như quan đao thu nhỏ.

Hắn cầm bằng một tay còn có chút không đủ lực nên dứt khoát đem bó đuốc cắm vào trong khe đá.

Xung quanh nơi này đều là gò đá tán loạn, quái thạch lởm chởm, cũng không có cây cối gì, không sợ lửa.

Lộ Thăng cầm bó đuốc xong liền từ trong túi cẩn thận lấy ra một cái bọc giấy, bên trong bọc giấy để một miếng thịt heo tươi mới hẳn mới cắt buổi chiều.

Từ từ mở giấy dầu ra, sau đó đặt lên trên mặt đất.

Bên ngoài miếng thịt còn dính máu, một luồng mùi tanh rất nhanh theo gió lan ra.

Lộ Thăng mang theo đao thoáng tránh ra một chút khoảng cách, núp ở đằng sau một tảng đá lớn chờ đợi.

Gió có chút lạnh.

Lộ Thăng nghiêng thân người, dán vào một tảng đá trắng cao hơn đầu người nhìn về hướng miếng thịt kia.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Húúuu.....

Rất nhanh, trong gió mơ hồ truyền đến một chuỗi âm thanh. Dường như là tiếng gió, lại giống như là tiếng tru của loài động vật nào đó.

Vù!

Thình lình một vệt bóng đen từ bên hông nhào tới, ánh sáng của bó đuốc chỉ có thể phản chiếu ra một đôi mắt xanh mờ mờ.

Bóng đen kia tốc độ cực nhanh, vồ một cái thì đến vị trí của miếng thịt, ngậm miếng thịt lên liền chạy.

Lộ Thăng vui mừng trong lòng, đang định xông ra thì hấn chột cảm thấy sau lưng căng thẳng.

Một cơn gió lạnh đánh vào trên lưng.

Lộ Thăng trợn to hai mắt, nâng lên phác đao xoay người liền dùng một chiêu chém ngang.

Thính phong biện vị: nôm na là nghe tiếng gió mà xác định vị trí.

Quan đao (hay yển nguyệt đao)

CỤC ĐẠO THIÊN MA

Cổn Khai
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Hắc Hội

Một đao này vừa nhanh vừa hung ác, giống như là đã được tập luyện qua vô số lần vậy, bản năng cơ thể của Lộ Thăng cứ như vậy sử dụng ra rồi.

Hắn nhìn thấy một đoàn bóng đen ở sau lưng, một đoàn bóng đen đang bổ nhào chụp về phía hắn thoáng cái bị đao chém trúng.

Lưỡi đao đàn hồi trở về cảm giác vững chắc và cứng rắn, phác đao mượn lực xung kích to lớn dùng một đao quét bay bóng đen kia.

Phịch!

Bóng đen đập xuống mặt đất, lăn lộn vài vòng phát ra tiếng gầm gừ. Mượn ánh sáng bó đuốc nhìn theo, lại là sói hoang! Phần eo bị chém một đao xẻ ra một vết cắt to lớn.

Chưa kịp suy nghĩ thêm, Lộ Thăng lại nhìn thấy hai con sói hoang khác mượn bóng tối từ hai bên người mình bổ nhào tới.

Bản năng cơ thể của hắn trước một bước làm ra phản ứng.

Phác đao hướng về bên trái đỡ một cái, cán đao ngăn cản một con dã lang, sau đó xoay người vung một cái khiến con sói hoang này đâm vào trên người một con sói hoang khác.

Bịch!

Hai lần dùng sức này tức khắc để sức lực của hắn có chút suy yếu. Dù sao không lâu trước đây hắn vẫn là một gã công tử phú gia gầy yếu.

Hai con sói hoang cũng bị ném thật mạnh bay ra ngoài.

Lộ Thăng thở hồng hộc, đỏ mắt nâng đao lên dùng ngay một chiêu Hồ Sát với một con sói hoang ở gần nhất.

Lưỡi đao hơi nghiêng chém từ trên xuống dưới, cổ tay rung động kịch liệt, dựa theo tần suất trong tâm pháp liên tục rung động ba lần.

Gào!

Trong gió dường như hiện lên một ít tiếng rống của mãnh hổ.

Hai con sói hoang bị dọa đến run rẩy thân thể, động tác chậm lại một nhịp.

Lập tức ánh đao của phác đao lóe lên, một con sói hoang bị chém xuống đầu ngay tại chỗ. Một con khác cũng bị mũi đao lướt qua cái cổ một chút, máu tươi nhanh chóng tuôn ra.

Lộ Thăng tiếp tục phát động kinh lực, lại lần nữa chém ra một đao, lần này là Hồ Uy.

Cánh tay chấn động bốn lần, phân biệt tuôn ra bốn loại kinh lực, kết hợp với khí lực toàn thân hội tụ đến trên thân đao.

So với Hồ Sát thì Hồ Uy càng coi trọng tốc độ, còn sức mạnh lại hơi yếu hơn một chút, nhưng cũng không phải là thứ yếu đuối như cái cổ của sói hoang có thể ngăn trở.

Sói hoang không kịp né tránh thì đã bị thanh phác đao đột nhiên gia tăng tốc độ hung ác chém trúng cổ.

Phụt!

Đầu sói rơi xuống đất.

Lộ Thăng từng ngậm từng ngậm thở hồng hộc.

Mấy động tác liên tiếp không ngừng này làm cho trên mặt hắn cũng thấm ra một ít mồ hôi lạnh.

Hú.....

Còn có một con sói hoang, chính là con đầu tiên đã cướp đi miếng thịt kia. Lúc này nó vòng qua cục đá, dùng đôi mắt màu lục nhìn chăm chăm vào Lộ Thăng một cách hung ác.

"Vẫn là thể lực quá yếu rồi..."

Trong lòng Lộ Thăng có chút luống cuống, nhưng sắc mặt lại không hề thay đổi. Hắn biết trong lúc giằng co với động vật thì tuyệt đối không thể lùi lại, không thể lộ ra e ngại.

"Hừ!?"

Hắn trừng lớn hai mắt, hung hãn nhìn chăm chăm vào sói hoang.

Cuối cùng con sói hoang tập trung tinh thần nhìn chăm chăm hắn một lúc, sau đó mới chậm rãi bước lui về sau.

Chờ đến lúc con sói hoang kia hoàn toàn lui vào trong bóng tối, Lộ Thăng mới cực lực nhẹ nhàng thở ra.

Kỳ thật thể lực của hắn đã sắp không còn, hai tay đã bủn rủn vô lực, ngay cả cầm đao đều hơi run rẩy.

Nếu là con sói hoang kia thật sự nhào lên, hắn mặc dù tự tin có thể còn sống sót, nhưng nhất định sẽ bị thương.

Đợi đến xác định sói hoang kia đã hoàn toàn rời khỏi, Lộ Thăng mới rút bó đuốc lên vội vàng chạy trở về thành Cửu Liên.

Trải qua một trận chiến này hẳn đã biết được phân lượng của mình.

Sói hoang ngoài thành... Căn cứ theo Triệu bá từng khoe khoang tới sự tích chói lọi của ông ta, lúc ông ta còn trẻ đao thuật đại thành đã từng một người cầm đao ở dưới vây công của ba con sói hoang, dùng vết thương nhẹ trên cánh tay làm đánh đổi đem ba con sói hoang toàn bộ chém giết.

Đây đã là chiến tích rất đáng gờm.

Sói hoang của thế giới này không giống như những thú Lộ Thăng từng biết. Hình thể của bọn nó lớn hơn, bất kỳ con nào đều lớn hơn loài sói trên Trái Đất rất nhiều, cũng khỏe mạnh hơn rất nhiều, gần như xấp xỉ với loài chó khổng lồ được nuôi trong nhà.

Sói hoang ở đây còn có một chỗ khác với sói hoang trên Trái Đất là bọn nó thường tụ tập ba đến năm con thành bầy, cực ít có bầy đàn số lượng lớn.

Lộ Thăng một mạch chạy chậm tranh thủ trở lại cửa thành.

Lúc nhìn thấy ánh sáng bó đuốc trên tường thành, trong lòng hẳn cũng hơi nhẹ nhàng thở phào.

Dem quần áo trên người cuốn lại, che đi những chỗ bị dính vết máu, sau đó giấu kỹ phác đao, lấy ra giấy thông hành sai bước đi về phía cửa thành.

...

"Thăng ca! Thăng ca! Người hãy nghe ta nói, thứ này cũng không phải là đồ vật bình thường, nó vừa xuất hiện ở thành Tử Hoa ta liền sai người từ bên kia mang nó trở về. Nghe nói ở Trung Nguyên thứ này được xưng là đệ nhất kỳ thạch, vô số phú thương hào quý tranh nhau mua nó. Cuối cùng ở trong một lần ngoài ý muốn rớt xuống sông, bị dòng nước đẩy đến đến thành Tử Hoa, sau đó được ngư dân thành Tử Hoa vớt lên. Những chuyện khúc chiết ở trong này một lời khó nói hết, nếu không phải..."

"Người thấy ta giống kẻ ngu si lắm à?" Lộ Thắng khẽ lay động quạt xếp, vẻ mặt cười nhạt nhìn tên mập mạp trước mặt mình.

Tên mập mạp này kêu Trịnh Hiến Quý, là con thứ của ông chủ phòng đấu giá Minh Quý trong thành Cửu Liên này, đồng thời cũng là hảo hữu chí giao trước kia của Lộ Thắng.

Lộ Thắng và hãn tử nhỏ đã mặc chung quần lớn lên, quan hệ giữa hai người giống như ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, có chuyện gì đều là cùng nhau gánh vác, rất hợp ý nhau.

Chỉ là tên Trịnh Hiến Quý này có một tật xấu rất lớn - đó chính là tham của.

Nếu dựa theo giải thích của hãn chính là huynh đệ ruột cũng phải tính số rõ ràng, nếu không sớm muộn cũng làm tổn hại tình cảm.

Hai người ngồi ở trong sương phòng Mẫu Đơn của Kim Ngư tửu lâu, trong người tên mập còn đang ôm lấy một nữ hài váy hồng có dáng người yếu điệu. Tên tiểu tử này hiện đang dùng vẻ mặt đau lòng nhìn chăm chăm vào Lộ Thắng.

"Thắng ca! Đây là người không đúng rồi. Huynh đệ ta thật vất vả được đến một loại hi thế kỳ trân, cho người một cơ hội ưu đãi cạnh tranh nội bộ người không biết quý trọng cũng thôi, lại còn nói xấu ta."

Tên mập dùng theo bộ dáng vô cùng đau đớn chỉ vào Lộ Thắng.

"Được rồi được rồi, thu lại trò của người đi, ta muốn tìm bí tịch võ học người có tin tức không?" Lộ Thắng tiếp tục hỏi.

Hãn tìm tên huynh đệ lớn lên từ nhỏ này tới mục đích chính là vì thu thập được càng nhiều bí tịch võ học. Chỉ một môn Hắc Hồ đao pháp còn chưa đủ, còn thiếu rất nhiều.

Hắn xem như đã hiểu rõ cao thủ giống như Triệu bá ở dã ngoại có bao nhiêu tỉ lệ có thể tự bảo vệ bản thân.

Khó trách cho tới nay chưa từng nghe nói qua có người độc thân đi đường xa. Dã ngoại hoang vu ở thế giới này có rất nhiều mãnh thú, một người trơ trọi lẻ loi lên đường... đơn giản chính là muốn chết.

Triệu bá Triệu Đại Hồ ở thành Cửu Liên có thanh danh hiển hách như vậy cũng chỉ có thể một người đối phó ba con sói hoang, cực hạn có lẽ là bốn con sói hoang. Nếu là lại tăng thêm, chỉ sợ kẻ được gọi là hảo thủ hàng đầu của thành Cửu Liên cũng phải đo đất.

"Bí tịch võ học thứ đồ này không chỉ khó phân thật giả, trong đó còn ẩn giấu không ít bẫy rập. Thậm chí cho dù là thật, một ít phương pháp luyện tập trong đó chỉ cần hơi chút luyện sai, khi luyện lâu rồi còn có nguy cơ bị tàn tật cả đời. Thằng ca muốn thứ này để làm gì? Không có sư phụ hướng dẫn, mua được bí tịch cũng không có tác dụng gì."

Trịnh Hiến Quý vuốt ve bạch ngọc ban chỉ trên ngón tay, hiểu kỳ nói.

"Người cũng xem như là người biết chuyện." Lộ Thăng cười nói, "Ta tự nhiên có chỗ dùng của ta, người đừng quan tâm nhiều như vậy, trước tiên tìm ra vài quyển cho ta xem thử."

Trịnh Hiến Quý lắc cổ một cái.

"Có ngược lại là có, là gần đây mới có khách hàng gửi bán, có hai quyển bí tịch võ học. Chúng ta đã tìm sư phụ giám định, hẳn là bản thật. Chỉ là không có sư phụ chỉ dạy nên không ai dám luyện."

"Rao giá bao nhiêu?" Lộ Thăng nói thẳng.

"Ai nha ai nha. Thằng ca! Hai ta còn phân biệt ai với ai sao, còn khách sáo như vậy làm gì?" Trịnh Hiến Quý bắt đầu nũng nịu cười.

"Người có thể đừng ghê tởm như vậy được không?" Lộ Thắng im lặng.
"Cho cái giá đi, nhanh lên, thời gian của ta rất gấp."

"Chỉ có thể bán cho người một quyển, quyển còn lại đã bị một vị khách quý khác đặt trước rồi." Trịnh Hiến Quý cười nói.

"Một quyển cũng được. Người có mang tới không?" Lộ Thắng trừng mắt lên nói.

"Vẫn là Thắng ca hiểu ta. Nghĩ tới người thúc giục ta gấp như vậy nên ta trực tiếp mang tới luôn." Trịnh Hiến Quý từ trên người lấy ra một quyển sách nhỏ bằng vải xám hơi mỏng.

"Bí tịch này không có chiêu thức gì, chỉ là một loại kỹ xảo kinh lực đặc biệt mà thôi. Chắc một giá, một trăm lượng!"

"Cho ta nhìn trước một cái."

Lộ Thắng đưa tay ra.

Một trăm lượng tương đương với một trăm ngàn nhân dân tệ, tên mập này còn thật dám ra giá.

Tên mập cười hì hì hai tiếng, đặt quyển sách nhỏ vào trong tay hẳn.

Cầm lấy bí tịch, Lộ Thắng cẩn thận lật xem.

Bí tịch này dường như là một phần nhỏ được xé xuống từ quyển sách lớn nào đó, vừa vặn chỉ có một chút nội dung chỉ điểm tu luyện kinh lực.

Theo nội dung ghi chép trong này, loại kinh lực tu luyện ra được này tên là Phá ngọc kinh.

Nghe nói đại thành sau đó có thể từ lúc mới bắt đầu ra tay thì tích lũy kinh lực toàn thân, sau khi tích lũy xong xuôi lại đột nhiên bộc phát có thể

đề cao mạnh tốc độ xuất thủ cùng với lực lượng.

Lộ Thăng nhìn tiếp, thủ pháp trong đó tựa hồ không trùng lặp với tâm pháp của Hắc Hồ đao pháp, hẳn là có thể chòng lên sử dụng.

Nhưng thứ mà hắn muốn lại không phải cái này.

Thứ hắn muốn chính là loại bí tịch nội gia khí công, có thể tăng cường thể chất tinh khí thần của mình kia.

Từ tình trạng bi thảm sau lần sửa đổi đầu tiên bằng máy sửa đổi, hắn phán đoán muốn giảm bớt tác dụng phụ của thời gian sửa đổi, nhất định phải tăng cường thể chất của mình.

"Có bí tịch nội gia khí công trong truyền thuyết loại kia không?"

"Bí tịch nội gia khí công?"

Trịnh Hiến Quý khẽ sờ cái cằm.

"Thăng ca ngược lại là hỏi khó ta rồi. Trên thị trường nếu là thật sự có loại đồ này, trước tiên mặc kệ là thật hay giả thì chỉ cần chớp mắt liền sẽ bị cướp mất."

"Người cũng đã nói là khó phân biệt thật giả, vậy trong kho dự trữ nhà người hẳn là có giữ lại một ít quyển như thế này chứ?"

Lộ Thăng cũng là người biết chuyện. Loại địa phương như phòng đấu giá khi đấu giá những vật giống như bí tịch thế này, bọn họ đều sẽ trước tiên sao chép lại một phần xem như giữ lại tồn bản.

Trịnh gia mở phòng đấu giá nhiều năm như vậy, lượng tồn bản tích lũy được tuyệt đối không phải số ít.

"Những thứ đó à... Thăng ca, ngay cả ta cũng không nhất định có thể phân biệt đến cùng trong đó có quyền thật hay không, cho dù trong một trăm quyền có thể có một quyền là thật cũng rất tốt rồi. Mãi đến hiện giờ vẫn chưa có ai có thể từ trong những quyền đó luyện ra được khí. Người xác định mình muốn?"

Trịnh Hiến Quý chần chờ nói.

"Huynh đệ ta khuyên người một câu, đừng xem những tòn bản đó. Lỡ như chơi ra vấn đề làm hỏng thân thể mình rồi, vậy thì không có cách nào bổ cứu."

"Người có biện pháp tìm được?"

Lộ Thăng nhướn mày một cái, hần hiệu rất rõ thần sắc của tên mập này. Mỗi khi tên này lộ ra vẻ mặt này chính là trong lòng hắn ta có biện pháp, nhưng lại chần chờ không biết có nên nói ra không.

"Biện pháp ngược lại là có... Thăng ca muốn loại bí tịch này, lần đấu giá này cũng thật là có một quyền..."

Trên mặt Trịnh Hiến Quý lộ ra một chút khó xử.

"Sao người không nói sớm?" Lộ Thăng nhướn lông mày lên.

"Không phải huynh đệ không nói, mà là thứ này là phải để ở trên hắc hội đấu giá..." Trịnh Hiến Quý bất đắc dĩ nói.

"Hắc hội?"

Lộ Thăng lập tức rõ ràng.

Hắc hội chính là hội đấu giá giấu tên, tất cả khách hàng đều sẽ không lộ ra khuôn mặt và tên họ. Đồ vật bán đấu giá phần lớn cũng đều không sạch sẽ, thậm chí còn có mang theo mùi máu tanh.

Thích tham gia hắc hội phần lớn đều là kẻ liều mạng với hạng người hung ác.

"Có thể sắp xếp cho ta tham gia không?"

Lộ Thăng lại là hạ quyết tâm muốn tham gia.

Hung đồ tầm thường cũng không ai dám trêu chọc Lộ phủ.

Lộ gia chỉ riêng gia đình cường tráng thì có ba mươi, bốn mươi người, trong hộ viện còn có vài người cao thủ giống như Triệu bá.

Lộ Toàn An lão gia còn có quan hệ nói không rõ với nha môn quan phủ, gặp chuyện còn có thể có quân đội hỗ trợ.

Gia đình đại hộ như vậy còn thật không sợ hung đồ tầm thường gì đó.

CỤC ĐẠO THIÊN MA

Cổn Khai
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hội Trường 1

"Sắp xếp đó là chắc chắn rồi. Chỉ là..." Tên mập có chút khó xử.

Tới hắc hội này đều là những người nào? Tội phạm giết người, giặc cướp, sơn tặc, kẻ trộm,... mặc kệ người nào lai lịch không rõ cũng có thể vào. Lỡ như Thăng ca không cẩn thận xảy ra xung đột với người khác làm mình bị thương chỗ nào, đó mới là bị thiệt.

"Chỉ là ta tốt nhất cần khiêm tốn một chút, đúng không?" Lộ Thăng khẽ cười, biết bản khoản của đối phương.

Hắn không chỉ đại biểu cho chính mình, mà còn đại biểu cho Lộ gia trong thành Cửu Liên. Một khi hắn bị tổn thương gì, Lộ phủ nhất định sẽ tính sổ với tên mập Trịnh Hiến Quý này.

"Người biết là tốt rồi. Dù sao thân phận của Thăng ca không giống bình thường, nếu là những người khác thì ta cũng chẳng cần phải lo lắng..." Trịnh Hiến Quý thở dài nói.

"Biết rồi! Người đi sắp xếp cho ta đi, thứ này ta nhất định phải có được." Lộ Thăng không khỏi phân trần.

"Ai...." Trịnh Hiến Quý không có cách nào, chỉ có thể đáp ứng.

Lộ Thăng và hắn tỉ mỉ xác định xong thời gian hắc hội sẽ bắt đầu, sau đó chờ Trịnh Hiến Quý để cho người đưa tới một phần thiệp mời quý khách.

Hắn cầm lấy thiệp mời, lúc này mới ra khỏi quán rượu.

"Son phấn bột nước thượng hạng đây, các cô nương tiểu thư mau đến xem thử."

"Hàng nhất đẳng thượng hạng đây, hàng hóa Trung Nguyên mới chở tới từ thành Tử Hoa!"

"Phấn mà hồng hương hoa tử dương đây, cửa tiệm khác gần như không có!"

Trên mặt đường ngoài quán rượu, từng người bán hàng rong đẩy xe gỗ bán bột nước chậm rãi di chuyển dọc theo bên đường.

Lộ Thăng quét mắt qua thì phát hiện con đường này vốn là chuyên môn bán son phấn bột nước.

Không ít nữ tử gia quyến cũng thích tới đây đi dạo.

Mặt trời chiều ngã về tây, trên mặt đường vừa mới hạ xuống mưa lâm thâm làm mặt đất ướt át hơi phản quang, bị ánh sáng trời chiều rọi thành một mảnh màu đỏ nhạt.

Lộ Thăng thở ra một hơi, hơi thở vừa rời khỏi miệng liền biến thành màu trắng chậm rãi tan đi.

Hắn quay đầu liếc nhìn quán rượu, bóng mờ to lớn của Kim Ngự tửu lâu bị ánh mặt trời chiếu xuống dưới.

Lúc này quán rượu lớn nhất thành Cửu Liên này đang vào lúc náo nhiệt, khách nhân lui tới ra vào ăn cơm nổi liền không dứt, âm thanh đặc biệt ồn ào.

Lộ Thăng đứng ở trong góc tối quán rượu, nhìn sang hai bên một chút.

Ngoài chỗ cửa quán rượu ra thì những chỗ còn lại đều có chút vắng vẻ.

Từng người bán hàng rong đẩy xe bột nước chậm rãi di chuyển, ở trong bóng tối không ngừng di động.

Lộ Thăng nhìn một lát thì muốn tiện thể mua một chút lễ vật về cho nhị nương và Y Y. Giá tiền của mấy loại bột nước này không đắt, tí mĩ lựa chọn cũng có thể thỉnh thoảng tìm được hàng tốt, là lễ vật không tệ.

Hắn đi dọc theo đường phố vài bước, muốn lựa chọn xem nhà bán hàng rong nào càng tốt hơn.

Vào xế chiều, trên đường càng lúc càng vắng vẻ, rất nhiều cửa tiệm cũng đã đóng cửa.

Người đi đường hai bên đường cũng không nhiều, ngẫu nhiên mới có thể trông thấy vài người.

Để cho người khác cảm thấy kỳ lạ là những người bán hàng rong bán bột nước này rõ ràng nhìn thấy xung quanh không có người nào, nhưng vẫn mỉm cười ra sức gào to.

Tiếng gào to lúc trầm lúc bổng vang vọng ở trên đường cái trống trải.

Lộ Thăng hơi híp mắt, cũng không có cảm thấy kỳ lạ, trong lòng nghĩ có lẽ là hiện tượng tập quán đặc thù của thế giới này.

Hắn chọn tới chọn lui một lát thì tìm được một người bán hàng rong đẩy xe đẩy bị tô thành màu đỏ nhạt, trên xe đẩy của người bán hàng rong này cắm một cái phướn, ở trên viết: Bột nước Lễ Ký Trung Nguyên.

"Ta nhớ được bột nước Lễ Ký là một hiệu buôn lâu năm tương đối chính quy của Trung Nguyên."

Lộ Thăng ở dưới hời tưởng trong trí nhớ liền chậm rãi đi về hướng xe đẩy của người bán hàng rong kia, dự định chọn ít bột nước tốt cho nhị

nường và Y Y.

Người bán hàng rong kia chậm rãi đẩy lên phía trước, bên cạnh còn có vài tiểu bồng hữu đang chơi trò chơi đuổi bắt.

Xe đẩy chậm rãi lướt qua bọn tiểu hài tử, sau đó đi thẳng về phía một hẻm nhỏ trong góc tối ở bên kia đường.

Lộ Thăng phỏng đoán người này là sắp kết thúc buôn bán rồi, liền chuẩn bị tăng nhanh bước chân đuổi theo.

"Ồ! Thăng huynh!"

Thình lình một giọng nói từ phía sau lưng gọi lại hắn.

Giọng nói rất quen, tựa hồ là người hắn quen biết.

Lộ Thăng quay đầu lại thì thấy một gã thư sinh khỏe mạnh làn da ngăm đen bước nhanh tới đây.

"Lữ Sinh?"

Hắn chần chờ một lát mới nhận ra thân phận của đối phương.

Lữ Sinh Lữ Tuấn Nghĩa, cũng là một tên phú gia công tử tiêu chuẩn giống Lộ Thăng ở trong thành Cửu Liên này. Có điều người này không giống những phú gia công tử khác, gã là một người có công danh. Gã trước đó không lâu vừa mới thi đậu tú tài, nghe nói tài hoa cũng không kém lắm.

Kỳ thật quan hệ giữa hắn và Lữ Tuấn Nghĩa cũng chỉ là bình thường, chỉ có điều bởi vì tên của người này giống với một hảo hán Lương Sơn cho nên Lộ Thăng nghe một lần thì đã nhớ kỹ tên gã.

"Thăng huynh! Giang hồ cứu cấp! Giang hồ cứu cấp!" Lữ Tuấn Nghĩa đỏ mặt bước lại gần hắn hai bước.

Lộ Thắng lập tức rõ ràng cái tên này tìm hẩn làm gì rồi. Tuy là phú gia công tử, nhưng kẻ này cực kỳ yêu thích đánh bạc, thường xuyên khiến cho bản thân xấu hổ vì trong túi rỗng tuếch, khắp nơi vay tiền.

Trước mắt phỏng chừng lại là không có tiền đánh bạc.

Hẩn cười từ trong túi bên hông lấy ra mười lượng bạc, đưa qua.

"Hôm nay vận may thế nào?"

"Cũng tạm, cũng tạm. Hahaha, vẫn là Thắng huynh đây nghĩa khí."

Lữ Tuấn Nghĩa cầm lấy bạc liền vội vã rời đi.

Lộ Thắng khê lắc đầu. Tiền chỉ là chuyện nhỏ, dù sao Lữ gia gia đại nghiệp đại, chốc nữa thì sẽ có người đưa tiền tới.

Hẩn quay đầu lại đi tìm người bán hàng rong bán bột nước kia.

Xe đẩy của người bán hàng rong kia đã tiến vào đường hẻm, chỉ còn dư lại gần nửa đoạn ở bên ngoài.

Hẩn ba chân bốn cẳng nhanh chóng đi qua.

Đi theo rẽ vào hẻm nhỏ.

"Ồ??"

Bước chân Lộ Thắng đột ngột ngừng lại.

Hẻm nhỏ này lại là hẻm cụt!

Bên trong trống rỗng, nào có xe đẩy gì, ngay cả bóng người cũng không có.

Hẩn nheo lại hai mắt, cơ thể đã có chút đề phòng.

Hắn kiểm tra từ đầu đến cuối, từ trái đến phải hẻm cụt này một lần.

Hai bên của con hẻm chỉ có mười mấy thước này đều là vách tường xám đen của nhà ở, cuối hẻm bị một bức tường đen xem ra đã có chút tuổi chặn lại, ở trên còn dán vài tấm giấy niêm phong.

Giấy niêm phong giấy trắng chữ đỏ ở dưới ánh chiều tà lộ ra có chút âm u, còn có cạnh góc bị tróc ra, tựa hồ đã không còn tính dính.

"Trên vách tường không có cửa ngầm, vậy xe đẩy kia đi đâu rồi...?"

Lộ Thăng không ngừng nhớ lại đều rõ ràng nhớ kỹ xe đẩy nhỏ kia là tiến vào con hẻm này.

Hắn lui ra ngoài, nhìn thấy mấy tiểu hài tử còn đang chơi đuổi bắt ở ven đường.

Quần áo trang phục của mấy tiểu hài tử này đều tương đối mộc mạc, xem bộ dáng là đứa nhỏ gia đình bình thường.

"Tiểu cô nương, ca ca có thể hỏi muội một chuyện được hay không?"

"Ca ca muốn hỏi chuyện gì nói đi?"

Tiểu cô nương thắt hai bím tóc sừng dê, tuổi tác tầm chín mười tuổi, khuôn mặt đỏ bừng. Có lẽ là do thường xuyên chơi đùa ở trên đường nên cũng không sợ người xa lạ, trả lời lại rất thành thạo.

"Ca ca muốn hỏi vừa nãy muội có thấy chiếc xe đẩy bột nước Lễ Ký nào từ chỗ này đẩy qua không? Có phải là đẩy vào con hẻm nhỏ này rồi hay không?"

Lộ Thăng lấy hai đồng tiền nhét vào trong lòng bàn tay của tiểu cô nương.

Cô nhóc này lập tức vui vẻ hiện ra mặt.

"Không có thấy xe bột nước nha? Bọn muội mỗi ngày đều chơi đùa ở đây, xe bột nước bình thường buổi sáng mới tới đây bán, buổi chiều đều sẽ đi phố đồ cổ bên kia."

"Không có thấy?"

Lộ Thăng sững sờ, cảm thấy là tiểu hài tử cố ý nói dối.

Nhìn thấy vẻ mặt của hắn, tiểu cô nương mở to mắt nghiêm túc trả lời.

"Muội là đang nói thật, hôm nay trên đường không hề có chiếc xe gì qua lại. Không tin ca ca đi hỏi những người khác, trên đường phố trống trải cái gì cũng không có."

Lúc này mấy tên tiểu hài tử còn lại cũng chạy tới phụ họa.

"Đúng vậy đó đúng vậy đó, mẫu thân của ta vốn đang chuẩn bị đi mua chút đồ, nhưng những xe đẩy kia lại một cái cũng không thấy, thật sự là kỳ lạ."

"Vị ca ca này nói huynh ấy vừa rồi nhìn thấy một quán bột nước Lễ Ký." Tiểu cô nương chỉ vào Lộ Thăng nói.

"Ở đâu thế? Ở đâu?"

"Không có thấy nha, con đường này chỉ lớn như vậy."

"Ca ca là ở trong mộng nhìn thấy sao? Hì hì ha ha..."

Một đám tiểu gia hỏa nói xong lại bắt đầu cười đùa.

Nụ cười trên mặt Lộ Thăng dần dần biến mất.

Hắn quay đầu nhìn Kim Ngư tửu lâu một cái.

Tửu lâu dưới bóng mờ người đến người đi, buồn bán thịnh vượng.

Bên kia vô cùng náo nhiệt, cùng với đường xá quạnh quẽ bên này hình thành đối lập rất rõ ràng.

"Như vậy các người có thấy..."

Lộ Thăng quay đầu lại, giọng nói đột nhiên im bật mà dừng.

Mấy tiểu hài tử bên cạnh hẳn rõ ràng không biết từ lúc nào thì đã toàn bộ không thấy.

Hắn hướng về xung quanh đường phố nhìn một cái, quạnh quẽ, vắng vẻ, trống rỗng, cái gì cũng không có.

Thậm chí ngay cả người cũng không có.

Âm thanh âm ã của tiểu hài tử trong nháy mắt biến mất, theo đạo lý mà nói tiểu hài tử tuổi tác tầm này không có khả năng ẩn ý như thế, thoáng cái toàn bộ biến mất không có tiếng động.

Lộ Thăng tự tin chính mình dù sao cũng là người đã luyện Hắc Hồ đao pháp, trình độ thính phong biện vị ngay cả sói hoang đều có thể phát hiện ra, lại có thể không có phát hiện tiếng động rời đi của mấy tiểu hài tử.

Nhìn xem đi đến hoang vu vắng lặng, hẳn chợt rung mình một cái, bước nhanh đi về hướng Kim Ngư tửu lâu.

Cộc cộc cộc cộc...

Tiếng bước chân dị thường rõ ràng. Hẳn càng đến gần quán rượu thì toàn thân càng cảm giác được một luồng ấm áp.

Xoạt!

Bỗng nhiên, giống như là từ dưới nước phá vỡ mặt nước, Lộ Thăng đột nhiên cảm giác tất cả mọi thứ bên người đều trở nên tươi sáng linh động, tràn đầy sức sống.

Từng người khách nhân mang theo nhiệt độ cơ thể từ bên cạnh hắn đi qua, có người không cẩn thận đụng vào hắn, vội vàng hướng về hắn nói một câu xin lỗi.

Lại có nữ quyến từ trên xe ngựa đi xuống, mang theo nụ cười chậm rãi đi vào quán rượu, được gã sai vặt đón vào.

Đứng ở trước quán rượu, Lộ Thăng lại quay đầu xem đường phố bán bột nước kia, trên đường không biết từ lúc nào đã có một ít người đi đường lui tới.

Cùng sự quạnh quẽ trước đó hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Lộ Thăng hít sâu một hơi, bước nhanh ngăn lại một chiếc xe ngựa.

"Đi Lộ phủ."

"Được rồi, mời ngài ngồi vững!"

Xa phu vừa quất roi ngựa, con ngựa già gầy yếu lập tức chậm rãi di chuyển bước chân.

Ngồi trên xe, Lộ Thăng dọc đường cũng đang nhớ lại những chuyện trước đó gặp được.

Người bán hàng rong kia, đám tiểu hài tử kia đều rất không bình thường.

Hắn lúc này bắt đầu nhớ lại, nụ cười trên mặt người bán hàng rong kia dường như vẫn không thay đổi chút nào, cho người ta một loại cảm giác cực kỳ giả tạo.

Lại liên tưởng đến thảm án Từ gia, hẳn thành linh có cảm giác gió thổi báo giông bão sắp đến.

"Trong thành này thật sự là càng ngày càng nguy hiểm rồi..." Hãn lầm bầm.

Xe ngựa rất nhanh đã tới đại môn Lộ phủ.

Người gác cửa nhìn thấy Lộ Thăng ngồi trên xe liền tranh thủ thời gian tiến lên nghênh đón.

"Đại công tử, ngài trở về rồi?"

Người gác cổng họ Vương, trong nhà xếp thứ tám nên mọi người bình thường đều gọi hãn là tiểu Bát. Người này là một tiểu tử vô cùng lanh lợi, năm nay mới mười tám tuổi, là kế thừa công việc của phụ thân hãn nên cũng đến Lộ gia làm người gác cổng.

Tiểu Bát và Lộ Thăng cũng rất quen thuộc, thường xuyên sẽ kể cho Lộ Thăng một ít dị văn chuyện lý thú truyền lưu ở trong ngoài thành.

Đây cũng là Lộ Thăng thích nghe đấy.

"Lão gia còn ở nhà không?"

Lộ Thăng xuống xe trả tiền xong, thuận miệng hỏi.

"Lão gia lại đi nha môn rồi, tri phủ đại nhân mời ngài ấy, hình như là muốn tìm thứ gì đó."

Tiểu Bát cười nói.

"Tìm thứ gì?"

Lộ Thăng mấy ngày nay đều bận rộn chuyện của mình, lại là không để ý đến trong phủ.

"Thứ gì?"

CỤC ĐẠO THIÊN MA

Cổn Khai
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Hội Trường 2

"Tiểu nhân cũng không rõ, lão gia hôm qua còn kêu các thương đầu lớn nhỏ đều tới trong phủ rồi. Tiểu nhân nghe bọn họ lúc đi thì đang nói, nói là muốn mọi người cùng nhau hỗ trợ tìm, cũng không biết là thứ gì, lại có thể cần vận dụng quan hệ lớn như vậy."

Tiểu Bát khẽ cười cảm khái.

Lộ Thăng nghe lấy, cũng không có nói, chỉ là sắc mặt có chút âm u.

Hắn theo cửa chính đi vào, vừa đi vừa hỏi tiếp.

"Gần đây có việc kỳ là gì xảy ra không?"

"Ách... Bẩm công tử, mặc dù tiểu Bát tin tức coi như linh thông, có điều việc kỳ lạ sao có thể mỗi ngày đều có?" Tiểu Bát hơi nhún vai bất đắc dĩ nói.

"Ngược lại là tòa Kim Ngư tửu lâu mà ngài thường đi kia, nghe nói buổi tối hôm qua có lửa lớn bốc lên, ngay cả nửa con đường bên cạnh đều bị đốt trụi. Ánh lửa kia, buổi tối hôm qua chúng tiểu nhân cách xa như vậy đều có thể thấy được rõ ràng. Chậc chậc..."

"Lửa lớn..."

Trong lòng Lộ Thăng trầm xuống, mơ hồ đã có suy đoán.

"Chỗ người nói có phải là con đường mà ngày bình thường hay bán bột nước không?"

"Chính là nó, là chỗ đó!" Tiểu Bát mạnh mẽ gật đầu, "Nghe nói đã chết không ít người đây, rất nhiều người đều là người lớn kèm theo cả đứa nhỏ, cả nhà đều chết đi. Thật là thảm! Cũng không biết là tên thất đức nào phóng hỏa đây!"

Lửa lớn...

Lộ Thăng không nói thêm gì nữa.

Hắn đem việc này đề xuống thật sâu trong đáy lòng, không nghĩ tới nó nữa.

Thời gian hắc hội sắp xếp là ban đêm ba ngày sau, trong một hầm ngầm ở ngoài thành.

Trong ba ngày này, Lộ Thăng mỗi ngày vẫn nghỉ ngơi ăn uống như thường, nhưng lại rõ ràng cảm giác được thân thể của mình lại chắc khỏe thêm một ít. Tựa hồ máy sửa đổi sửa đổi Hắc Hồ đao pháp, kèm thêm để thể trạng của chính hắn cũng đã có nâng cao.

Trong thời gian ba ngày, hắn lại đi tới con đường ở phụ cận Kim Ngư tửu lâu kia một chuyến. Quả nhiên là một mảnh cháy đen, có không ít người còn đang vội vàng dựng lại nhà cửa lần nữa.

Lộ Thăng dọc theo con đường hắn từng đi đi lại một lần nữa, phát hiện vẫn giống hệt như đúc hôm đó hắn nhìn thấy.

Chính là ngay cả con hẻm cụt kia cũng giống như đúc.

Trong lòng hắn đã có cân nhắc, nhưng cũng không hề hoảng sợ.

Nếu thế giới này đã có thủy quỷ, đương nhiên cũng có thể có những thứ khác.

Ban đầu hẳn dự định ở trong ba ngày này đem quyển Phá ngọc kinh mua được kia nhập môn rồi sửa đổi, nhưng nghĩ tới hắc hội nên trước tiên nén lại, để tránh sửa đổi xong thân thể lại thổ huyết trọng thương, đến lúc đó lại mất đi cơ hội.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc thì đã đến thời gian giao hẹn.

Vào lúc khoảng bảy tám giờ tối, Lộ Thăng thay đổi toàn thân áo đen, mang lên một tấm mặt nạ da hổ. Đây là một tấm mặt nạ đồ chơi con nít hẳn thuận tay mua ở trên đường, rất là thô ráp.

Cửa ra vào Lộ phủ đã đậu xe ngựa của Trịnh gia.

Hắn vội vàng lên xe ngựa, nhìn thấy Trịnh Hiến Quý ngồi ở trong xe, đang hai tay nắm lấy đùi gà kho từng ngậm từng ngậm nhai lấy.

Tên mặt nạ này cũng mặc vào bộ áo đen, chỉ là dù hẳn có mặc hay không thì người khác đều có thể từ trên hình thể khoa trương của hẳn nhìn ra... tên này chính là chủ trì của hắc hội - Trịnh đại thiếu gia.

"Đến rồi đến rồi, chỉ chờ người rồi. Thăng ca mau lên xe."

Hai người ngồi xong, xe ngựa bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Trịnh Hiến Quý dọc theo đường đi dạn đi dạn lại Lộ Thăng, phải làm thế này thế này, không thể làm thế này thế này.

Những việc cần chú ý lung tung một đồng lớn.

Lộ Thăng cũng từng cái nhớ kỹ.

Rất nhanh đã ra khỏi thành, xuôi theo đường lớn rẽ vào đường nhỏ, lại từ đường nhỏ vòng tới vòng lui đi xong một khoảng cách không ngắn, đi thẳng đến vùng ngoại ô.

Ở vùng ngoại ô chạy được một lát, xe ngựa tiến vào một thôn trang nhỏ đã hoang vắng, dừng lại ở trước một gian nhà đá giữa thôn.

"Chính là ở đây." Trịnh Hiến Quý nhảy xuống xe, hán tử áo đen giữ cửa ra vào gian nhà đá tiến lên hướng về hán hơi hành lễ.

"Người đều đến đủ rồi?"

"Đều đủ rồi, đang tại bày ra vật phẩm đấu giá đầu tiên.""

Trịnh Hiến Quý gật đầu, vội vàng thúc giục.

"Chúng ta tranh thủ thời gian xuống dưới, đã bắt đầu rồi."

Hắn lôi kéo Lộ Thăng tiến vào nhà đá, ở trên mặt đất giữa gian nhà đá mở ra một cánh cửa gỗ, ở trong đó là một cái cầu thang thông hướng dưới mặt đất.

Lộ Thăng đi theo Trịnh Hiến Quý còn có hai tên hộ vệ cùng nhau đi xuống cầu thang, bên dưới là cái hang động đá vôi diện tích khá lớn.

Trong động đá vôi còn làm cho rất có dáng vẻ.

Ở giữa có một đại sảnh rất lớn, trên tường đá bốn phía là một vòng sương phòng, giống như từng cái bọc nhỏ treo trên vách tường.

Trong đại sảnh ngồi một ít người rất thưa thớt, trong mấy bọc nhỏ xung quanh cũng không có ánh sáng ngọn nến, hiển nhiên là không có bắt đầu sử dụng.

"Cách cục của chỗ này rất lớn nha." Lộ Thăng than thở.

"Khà khà, chỗ này chúng ta cũng là ngoài ý muốn hiện được." Tên mập cười nói, dẫn theo Lộ Thăng từ mặt sau đại sảnh đi vào, hướng về vị trí hàng trước nhất đi tới.

Toàn bộ hắc hội cũng chỉ có mười mấy người tham gia, đều đang phân tán ngồi ở trên chỗ ngồi phía trước nhất đại sảnh.

Trên đài đang đứng một nam tử cao gầy che mặt, đang lớn tiếng giới thiệu tư liệu của vật phẩm đấu giá.

Bên cạnh hắn đứng thẳng hai người lùn, đều mặc quần áo sắc sỡ xanh xanh đỏ đỏ, trong tay đang nâng lên một cái khay đồng, bên trong để một cây đoản kiếm loang lỗ vết rỉ.

"Đây là đoản kiếm cổ đại được lưu truyền ra từ nước Cự Vinh bên kia biên giới, rất có khả năng là lợi nhận do Đoạn Phụng Tử chế tạo ra, mặt trên của nó có khắc văn tự của nước Cự Vinh cổ, cho dù là... Ồ! Khách mời số bốn ra giá một ngàn lượng! Còn có vị nào ra giá cao hơn không? Còn có vị nào ra giá cao hơn hay không?"

Nam tử trên đài lớn tiếng kêu, bộ dáng vô cùng kích động.

Lộ Thăng và Trịnh Hiến Quý trên chỗ ngồi ngồi phía bên trái.

Chỗ ngồi ở đây đều là từng hàng giống như là tảng đá màu trắng kiến tạo mà thành, ngồi lên lạnh buốt, không có một chút hơi thở con người.

Tên mập an vị ở bên cạnh hắn, đưa đầu tới nhỏ giọng nói.

"Thứ người muốn là vật phẩm thứ năm, vật phẩm đếm ngược thứ hai."

Lộ Thăng hơi gật đầu, không nói chuyện.

Trên đài cây đoản kiếm kia vừa nhìn chính là từ trong đất mới đào ra không bao lâu, đoán chừng là trộm mộ làm tới tay.

Phía dưới còn có không ít người đang đấu giá, cứ như vậy trong thời gian giây lát, giá đoản kiếm đã lên tới một ngàn tám trăm lượng.

Lộ Thăng nghe được cũng thót lên trái tim, đây đã tương đương với gần gấp hai tiền tiêu vật một tháng của hắn.

Hắn không có lại đi nhìn đấu giá trên đài, mà là đem lực chú ý tập trung ở trên người khách mời ra giá chung quanh.

Khách mời trên hắc hội phần lớn đều mang binh khí, ngắn có dài cũng có cũng.

Mà lại phần lớn mặc vào áo đen, nhưng cũng có ngoại lệ.

Tổng cộng ở trong mười mấy người khách mời, có ba người thì thậm chí không có làm bất kỳ che giấu gì.

Một người là đại hán tóc đỏ đeo đại đao, mặc giáp da vàng sát người.

Một người khác là một người trẻ tuổi gầy yếu miệng nhọn tai khi, kích thước rất thấp. Bên hông hắn đeo hai cái túi da đen, căng phồng cũng không biết chứa cái gì.

Người thứ ba, cũng là một người thu hút sự chú ý của người khác nhất.

Hoặc nói là một đôi hai người.

Một nam một nữ hai người.

Nam tử tựa hồ là hộ vệ, trang phục áo màu bạc, bên hông mang theo trường kiếm, sắc mặt hờ hững, chỉ có lúc đang nhìn về phía nữ tử thì trên mặt mới có thể lộ ra một chút dịu dàng.

Nữ tử mặc một bộ váy đen, nhưng không giống như váy dài của nữ tính cổ đại bình thường. Nàng mặc chính là loại váy bó sát người, cùng loại với váy bó sát lộ hông trên Trái Đất, chỉ cần động tác nhấc chân hơi cao một chút thì có thể nhìn thấy rõ ràng bộ phận giữa hai chân.

Nữ tử này ăn mặc gợi cảm, trời sinh lại chân dài eo thon, cùng với cặp hung khí trước ngực đem quần áo căng cứng vô cùng sống động, giống như bất cứ lúc nào quần áo trước ngực cũng sẽ nứt vỡ.

Lộ Thăng lại không nhịn được đi nhìn khuôn mặt của nữ tử này.

Sống mũi rất cao, hai mắt mềm mại đáng yêu giống như là có sóng nước lấp lánh, có cảm giác như là lúc nào cũng đang cười.

Tóc dài xõa vai, mềm mại đen bóng đến mơ hồ có chút phản quang.

"Cái này có thể tốt hơn so với kỹ thuật trang điểm photoshop nhiều lắm."

Lộ Thăng thầm khen một tiếng trong lòng.

Nữ tử này vừa nhìn liền biết là người có lai lịch. Xinh đẹp như vậy còn dám ở trong hắc hội tùy ý lộ ra khuôn mặt, chỉ có người cực kỳ tự tin với thực lực của chính mình mới dám như thế.

"Vị kia là Đoan Mộc Uyển." Tên mập thấy Lộ Thăng chú ý tới nữ tử kia liền vội vàng xích lại gần nhỏ giọng giới thiệu.

"Có điều là không kiến nghị người có ý nghĩ gì với nàng, nữ nhân này rất nguy hiểm!"

"Nguy hiểm? Nguy hiểm thế nào?"

Lộ Thăng hơi có chút tò mò. Hãn cũng không phải là có ý gì, chỉ là đột nhiên đối phương thực sự quá chói mắt rồi, nên mới nhìn nhiều vài lần.

Tên mập khẽ cười, liếc nhìn trên đài đã bắt đầu đấu giá món vật phẩm thứ hai.

"Đoan Mộc Uyển là hai tháng trước đi tới thành Cửu Liên, nghe nói là theo một đoàn đội ngũ thương hội tới."

"Đúng là không đơn giản." Lộ Thăng gật đầu.

"Hơn nữa, nữ nhân này bởi vì lớn lên đẹp đẽ, đã đến thành Cửu Liên hái hoa ngắt cỏ, không ít anh tuấn công tử ca cũng bị nàng quyến rũ qua, kết quả người đoán thế nào?" Tên mập lắc đầu thờ dãi.

"Thế nào?"

"Một đám công tử ca từng cái đều bị mê hoặc đến choáng váng đầu óc, cuối cùng tụ ở một chỗ quyết đấu đánh nhau. Không ít người bị trọng thương, còn chết rồi mấy tên." Tên mập vừa nói vừa chắc lưỡi.

"Cho dù là như thế, mấy tên trọng thương tàn phế vẫn như cũ còn nhớ tới vẻ đẹp của nữ nhân này. Nhưng người ta đảo mắt đã đem người khác quên mất không còn một mống."

"..." Lộ Thăng hơi híp mắt, trong lòng cũng là rùng mình. Chuyện này hẳn cũng đã nghe nói qua, không nghĩ tới nguồn gốc chính là nữ tử này. Mấy tên kia tàn phế rồi còn nhớ tới đối phương, đây cũng không phải là việc sắc đẹp có khả năng giải thích rõ rồi.

Hắn lập tức ở trong lòng cho nữ nhân gọi Đoan Mộc Uyển này dán lên một cái nhãn hiệu cực kỳ nguy hiểm.

Nữ nhân có khả năng đem nhiều người đùa bỡn xoay quanh như vậy, nếu không phải là có EQ cực cao chính là có thủ đoạn đặc thù, loại người thế này tốt nhất là nên tận lực tránh xa.

Hắn đem lực chú ý tập trung ở trên đài đấu giá.

Lúc này đã đến lượt đấu giá vật phẩm thứ bốn.

là một bộ nửa người giáp da màu đồng thau.

"Bộ giáp da này tên là Băng Lang giáp, là dùng da của mười chín con sói trắng trên Bạch Thảo băng nguyên tổng hợp chế tạo mà thành. Mười chín lớp da sau khi chế tạo xong cũng chỉ còn mỏng như đồng tiền thế này, trình độ đề kháng đối với vũ khí cùn và đao kiếm vượt xa giáp da bình thường, gần như tương đương với trên người khoác thêm một bộ tủa tử giáp."

Người áo đen mở đầu lớn tiếng giới thiệu về bộ giáp da này.

"Giá khởi điểm hai trăm lượng!"

Người phía dưới không có động tĩnh.

Người chủ trì cũng không để bụng, bắt đầu để một tên người lùn cầm lấy giáp da mở ra, chính mình cũng rút ra một cây đoản kiếm, sau đó nhắm vào ngoài rìa giáp da đâm một cái thật mạnh.

Một âm thanh trầm đục vang lên, đoản kiếm bị trượt ra, trên bì giáp không ngờ chỉ nhiều thêm một điểm vết cắt nhỏ.

"Ba trăm lượng!"

Thấy vậy, lập tức thì có người mở miệng ra giá.

"Bốn trăm lượng!"

"Sáu trăm lượng!"

Trên đài giá cả không ngừng tăng cao. Lộ Thăng thấy bộ giáp da này thì trong lòng cũng có chút rục rịch. Loại giáp da này nhẹ nhàng tinh tế, càng thuận tiện cho vận động hơn loại giáp sắt, sẽ không ảnh hưởng động tác. Nếu như sức phòng ngự thật đúng như giới thiệu, vậy nó đúng là một món đồ tốt.

Hắn có lòng muốn ra gia, nhưng thấy giá tiền trong nháy mắt liền tăng đến một ngàn lượng thì đành phải nhìn xuống từ bỏ. Mục đích thực sự của hắn còn là quyền bí tịch phía dưới kia, không thể vì nhỏ mất lớn.

Giáp da cuối cùng bị gã đại hán tóc đỏ công đao mua đi.

Ngay sau đó chính là món vật phẩm đếm ngược thứ hai.

Bí tịch nội công.

CỤC ĐẠO THIÊN MA

Cổn Khai
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Đoan Mộc Uyển 1

- Tiếp theo sẽ là một bản bí tịch nội công trong truyền thuyết mà tất cả mọi người đều hiểu rõ. Đương nhiên, là thật hay giả thì trải qua giám định chúng tôi cũng không phải quá rõ ràng. Dù sao nội công thứ này cần tập luyện và phán đoán trong thời gian dài, trong thời gian ngắn là không có biện pháp nhìn ra thật giả. Nhưng trải qua giám định của chúng tôi đối với chất liệu thư tịch thì có thể phán đoán, chất liệu vải vóc dùng để ghi chép bí tịch này đã vượt qua trăm năm!

Người chủ trì cười khà khà hai tiếng. Nhìn thấy người phía dưới đều đã bị mình điều động lên bầu không khí, từng luồng ánh mắt đều tụ tập đến trên người mình.

Hắn mới chậm rãi tiếp tục.

- Môn bí tịch này tên là Hắc Sát Công.

Hai gã người lùn chậm rãi giơ lên cái khay bằng đồng thau, lắc lư đi lên đài.

- Môn Hắc Sát Công này tổng cộng có ba mươi hai tầng. Dựa theo ghi chép bên trong, mỗi khi tinh tiến một tầng thì có thể rèn luyện cơ thể của mình một lần. Phần bí tịch ở đây chính là tầng thứ nhất đến tầng thứ năm trong đó.

- Xùy, hóa ra là bản thiếu.

Phía dưới lập tức có người lên tiếng.

- Nội khí vốn là đã khó luyện, huống chi đồ vật hư vô mờ ảo thế này còn là một bản thiếu, lấy ra ai dám luyện? Vạn nhất trong đó bị người khác sửa đổi qua, luyện vào chính là muốn chết!

Có người châm chọc khiêu khích.

- Vậy người cũng có thể không mua.

Cũng có âm thanh cười nhạo nói.

- Mời các vị yên lặng một chút.

Hai tay người chủ trì đề xuống, mỉm cười nói.

- Bản Hắc Sát Công này thực ra là từ một vị khách mời đặt ở hội đấu giá của chúng tôi gửi bán đấy, về độ chân thật thì vị khách mời kia cũng từng có chứng thực một bộ phận cho chúng tôi. Không nói những thứ khác, ba tầng đầu đều có thể tu hành.

Lời này của hắn vừa nói ra, vốn cho rằng sẽ khiến cho oanh động, nhưng đám người phía dưới vẫn không biến đổi sắc mặt.

Lộ Thăng khẽ lắc đầu, trong lòng hiểu được là nguyên nhân gì.

Trịnh Hiến Quý bắt đầu nghi hoặc.

- Thăng ca, chuyện này là sao? Phản ứng lúc này không đúng nha?

- Không phải là không đúng, rất bình thường.

Lộ Thăng thản nhiên nói.

- Bí tịch nội công động một tí lấy năm làm đơn vị tu tập, thực sự quá dài rồi. Mặc kệ có người biểu thị hay không đều không có người dám đánh cược khả năng thất bại. Càng huống hồ ta nghe Triệu bá từng nhắc tới, nội

công cũng không có lợi hại giống trong nghe đồn như vậy. Trừ phi luyện đến cấp độ đứng đầu, bằng không uy lực của nội công có lúc còn không bằng một kích toàn lực của cao thủ ngoại gia.

- Đây là vì sao?

Trịnh Hiến Quý càng nghi vấn rồi.

- Phương diện này thiếu gia có thể không biết.

Một tên đội trưởng hộ vệ vẫn luôn đứng sau lưng bọn họ lúc này mở miệng nói.

Người này tên là Trần Vũ Đức, là một trong hai tên đội trưởng hộ vệ lợi hại nhất của Trịnh gia, lần hắc hội này bởi vì quá mức quan trọng cho nên đem hãn cũng phái tới để duy trì trật tự.

Hãn và Triệu bá giống nhau, đều là võ giả ngoại gia cảnh giới Thông Lực trong thành.

Trần Vũ Đức liếc nhìn Lộ Thắng, tiếp tục nói.

- Nội gia ngoại gia kỳ thật đều là luyện lực. Ngoại gia thông qua cơ bắp, thông qua các loại huấn luyện đánh gỗ bên ngoài để mạnh mẽ kích thích sức mạnh thân thể tăng lên. Như thế cố nhiên tổn thương thân thể, nhưng tăng lên sức lực rất nhanh. Nội gia là thông qua nội tạng điều dưỡng rèn luyện nội tạng, bồi dưỡng khí huyết. Như thế tốc độ chậm rất nhiều, tăng lên sức lực cũng chậm, nhưng sẽ không đả thương thân thể, lại còn kéo dài tuổi thọ. Nội ngoại phân chia chính là khác nhau thế này. Trên thực tế cao thủ đứng đầu ngoại gia không hề thua kém so với nội gia. Chân chính lợi hại nhất vẫn là nội ngoại kiêm tu...

- Là như vậy ư...

Trịnh Hiến Quý đã hiểu rõ.

Lộ Thăng cũng là gặt đầu.

- Ta từng nghe Triệu bá cũng là nói như vậy.

- Vậy tại sao mọi người còn đối với nội công ưa chuộng như vậy? Dù sao thực lực tăng lên cũng không nhiều.

Trịnh Hiến Quý lại nổi lên nghi ngờ.

- Kéo dài tuổi thọ đó... Cao thủ ngoại gia mạnh thì có mạnh, nhưng qua ba mươi thì bắt đầu đi xuống dốc. Mà một khi đã có nội công, trạng thái đỉnh phong thậm chí có thể kéo dài đến năm sáu mươi tuổi. Hoàn toàn không thể so sánh.

Trần Vũ Đức cảm khái nói.

Lộ Thăng lúc này lực chú ý cũng tập trung đến trên bí tịch trên đài, lập tức bắt đầu đấu giá.

Người chủ trì tay chỉ vào bí tịch bằng vải đen ở trong khay.

- Bây giờ bắt đầu đấu giá. Giá khởi điểm một trăm lượng!

- Một trăm ba mươi lượng.

- Một trăm năm mươi!

- Hai trăm!

- Ba trăm!

- Ba trăm ba mươi lượng!

Giá cả nhanh chóng tăng cao lên.

Trong đó thậm chí cũng có người trước kia mở miệng mĩa mai cũng đang ra giá.

Có thể thấy được mọi người mặc dù không thể nào tin tưởng bí tịch này, nhưng đối với trình độ giám định và tín dự của hắc hội vẫn tương đối tin tưởng.

- Có người cố tình tăng giá.

Tên mập nhỏ giọng lầm bầm một câu.

Lộ Thăng híp mắt nhìn chăm chăm trên đài.

- Năm trăm lượng!

Hắn giơ tay lên lớn tiếng nói.

Lập tức tăng lên một trăm lượng, toàn trường thoáng cái yên tĩnh lại.

Ở thời đại này, sức mua của năm trăm lượng tương đương với 500 ngàn nhân dân tệ.

Vén vén vì một bản bí tịch còn chưa biết thật giả, phải chăng có lỗi để sót.

- Năm trăm năm mươi lượng.

Một âm thanh lại lần nữa vang lên.

Lộ Thăng liếc nhìn một cái, là gã nam nhân da vàng hai khóe mắt nghiêng xuống.

Hắn mang theo mặt nạ đen cũng hiện ra gầy còm, dường như không có da thịt gì. Một đôi mắt, ánh mắt có chút hung ác tàn nhẫn, xem ra cũng không phải là người hiền lành gì.

Trong lòng Lộ Thăng cũng đoán trước được loại tình huống này, thứ đồ như bí tịch nội công này làm sao có thể không có ai tranh đoạt.

Hắn không để bụng, tiếp tục giơ tay.

- Sáu trăm lượng.

- Bảy trăm lượng!

Lại là người kia! Lộ Thăng vừa mới ra giá hắn liền nổi gót lên theo.

- Tám trăm lượng! Lộ Thăng bình tĩnh nói. Lão cha Lộ Toàn An cho hắn hai ngàn lượng một tháng tiền tiêu, coi như dùng hết toàn bộ hắn cũng phải mua được bí tịch này.

Dù sao có máy sửa đổi, chỉ cần có một chút khả năng nhập môn, hắn liền có thể ở trong máy sửa đổi tìm được tên võ học, trực tiếp đem nó sửa đổi đến cực hạn.

- Chín trăm lượng!

Người kia dùng ánh mắt hung ác nhìn sang phía Lộ Thăng.

- Một ngàn lượng.

Lộ Thăng bình tĩnh nói.

-... Một ngàn một trăm lượng!

Đối phương lên tiếng có chút miễn cưỡng.

- Bằng hữu, ta là người của Bạch Ngọc Trương gia, cho chút thể diện.

Bạch Ngọc Trương gia?

Sắc mặt Lộ Thăng thay đổi một chút.

Trương gia này không phải người của thành Cửu Liên, mà là đệ nhất thế gia của thành Tử Hoa phụ cận, chính là gia tộc của tri phủ Trương Tung thành Tử Hoa.

- Bạch Ngọc Trương gia lại có thể chạy tới thành Cửu Liên chúng ta tìm hàng.

Trịnh Hiến Quý ở bên cạnh lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trịnh gia nhà hãn phụ trách hắc hội chỉ phụ trách đầu giá, cho tới khách nhân tới từ đâu thì không hề để ý.

- Một ngàn hai trăm lượng!

Lộ Thăng lại giơ tay lần nữa.

Trong mắt của người Trương gia kia lập tức dâng lên vẻ giận dữ, ở phụ cận hai thành Cửu Liên Tử Hoa hãn còn chưa từng gặp người không cho Trương gia thể diện như thế.

Trương gia cũng không chỉ có một vị tri phủ Trương Tung, bọn họ lấy làm tự hào con có một người, chính là đệ nhất cao thủ thành Tử Hoa - Trương Tùng Khê.

Một đen một trắng lưỡng đạo đều có thể lực, đây mới là chỗ dựa lớn nhất để bọn họ hoành hành bên ngoài.

- Đừng để ý tới hãn, đấu giá trên hắc hội người trả giá cao sẽ được, cho dù là Trương gia cũng không dám tùy ý làm trái quy củ, bằng không bọn họ buôn bán ngọc thạch còn có ai dám hợp tác.

Trịnh Hiến Quý nói với vẻ có chút hả hê.

Người của Trương gia kia gọi Trương Tuấn Đông, chính là người chuyên trách lần này tới thành Cửu Liên thu thập bí tịch nội công khả năng

xuất hiện.

Kỳ thật tất cả nội công bí tịch trên thị trường đều có người nhìn chăm chăm, ở trước khi lấy ra đấu giá thì sẽ bị bọn họ sớm chặn lại.

Thành Cửu Liên chỉ có quyền này là cá lọt lưới. Nó vốn chính là do một vị khách nhân từ hắc hội gửi bán, không đi thủ tục chính quy, lúc này mới tránh đi chặn lại.

- Một ngàn ba trăm lượng!

Trương Tuấn Đông nghiêng răng lại giơ tay lần nữa.

- Một ngàn bốn trăm!

Lộ Thăng không hề nhượng bộ chút nào.

Lúc này toàn trường chỉ còn hai người đang tranh đoạt, những người còn lại đều không có ý định nhúng tay.

- Một ngàn năm trăm lượng!

Trương Tuấn Đông gắt gao nhìn chăm chăm Lộ Thăng.

- Bằng hữu, đi ra bên ngoài nhiều một bằng hữu là nhiều một con đường. Hôm nay người nhường lại bí tịch này cho tại hạ, Trương gia ta ghi nhớ ân tình của người.

Lộ Thăng mặt không đổi sắc.

- Một ngàn sáu trăm lượng.

Hắn nhắc tay lại ra giá lần nữa.

Trương Tuấn Đông triệt để tức giận rồi. Hắn ban đầu chính là hướng về phía Hắc Sát Công này tới, vốn dự tính một ngàn lượng là có thể nắm bắt

tới tay, tiền thừa còn có hể nhét túi riêng. Không nghĩ tới nửa đường giết ra một quái nhân, không khách khí cùng mình đấu giá đến bây giờ.

- Một ngàn bảy trăm năm mươi lượng!

Hắn đột nhiên đứng lên, một hơi đem toàn bộ tiền của mình đều áp lên.

- Một ngàn tám!

Lộ Thăng mặt không biểu cảm.

Trương Tuấn Đông bỗng nhiên quay đầu, gắt gao nhìn chăm chăm Lộ Thăng.

- Tốt! Rất tốt!

Hắn không tiếp tục nói nữa, hung ác quan sát tỉ mỉ Lộ Thăng một lần, giống như muốn đem hắn từ trên xuống dưới hoàn toàn nhớ kỹ.

Rầm một tiếng, Trương Tuấn Đông đứng dậy nổi giận ùng ùng rời đi.

- Chúc mừng vị tiên sinh này.

Người chủ trì ở trên đài vui vẻ ra mặt. Một bản bí tịch nội công ở dưới tình huống chưa phân biệt thật giả thiếu sót lại có thể bán ra cái giá cao thế này, chia lãi trong đó của hắn ít nhất phải nhiều ra mấy lần so với tình huống bình thường.

Lấy được bí tịch, giao đủ ngân phiếu.

Lộ Thăng không xem loại đồ vật cuối cùng, cùng Trịnh Hiến Quý nói một tiếng liền tự mình rời đi trước.

Đồ vật đã tới tay, trên người hắn cũng không còn tiền.

Trần Vũ Đức một mực đi theo hãn, còn mang theo hai tên hộ vệ bảo hộ, sợ hãn xảy ra chuyện.

Đọc đường theo đường cũ trở về, ra khỏi động đá, Lộ Thăng liếc nhìn sắc trời bên ngoài, đã là đêm khuya rồi.

Xe ngựa Trịnh gia đã sớm chờ ở bên ngoài.

Trần Vũ Đức không tiện rời đi xa bèn bảo mấy tên hộ vệ phụng bồi Lộ Thăng cùng rời đi, chính hãn thì trở về tiếp tục bảo vệ thiếu gia Trịnh Hiến Quý.

Mang theo ba tên hộ vệ cùng một chỗ, Lộ Thăng từ thạch ốc đi ra liền dự định lên xe.

Xoạt!

Trong tiếng ma sát nhỏ bé, một đạo hắc ảnh đột nhiên vượt qua hộ vệ, từ trong vòng vây của mấy người thẳng tắp xuyên thấu, xông về Lộ Thăng ở tận cùng bên trong nhất.

Hắc ảnh tốc độ cực nhanh, mấy tên thị vệ thậm chí hoàn toàn không kịp phản ứng, trận hình đã bị đánh xuyên.

Keng keng keng!

Ba âm thanh giòn giã liên tiếp vang lên, đoản đao trong tay hắc ảnh lấy tốc độ cực nhanh cắt một đao ở trên tay ba tên hộ vệ.

Ba người đau đớn kêu lên một tiếng, nhanh chóng lui về sau nắm lấy cổ tay.

Bọn họ chẳng qua là Trịnh gia dùng tiền thuê tới hộ vệ, cũng không phải tử sĩ, đương nhiên sẽ không vì Trịnh gia liều chết hiệu lực.

Mắt thấy hắc ảnh kia thế không thể đỡ liề dứt khoát tránh ra, dù sao cổ tay bị thương cũng coi như là đã có bàn giao.

Ba người nghĩ như vậy, lập tức tản ta trận hình, triệt để đem Lộ Thăng bên trong để lộ ra.

- Chết đi!

Một giọng nói trầm thấp từ trong miệng hắc ảnh truyền ra.

Hắn giơ lên đoản đao mạnh mẽ chém về phía lồng ngực Lộ Thăng.

Mặc dù sau khi liên tục chém bị thương ba người thì lực lượng và tốc độ của hắn đều giảm xuống không ít, nhưng mà đối phó với một tên phú gia công tử bình thường thì vẫn là rất dễ dàng đối với hắn.

Huống hồ, coi như đối phương là một người luyện võ thì hắn cũng không để trong lòng. Trong thành Cửu Liên này trừ ra một ít người thì những người còn lại đều không phải đối thủ của hắn.

Trương Tuấn Đông trước khi ra tay đã từng tìm hiểu kỹ càng, đối phương không ở trong hàng ngũ những người kia.

Trên hội đấu giá bị chặn ngang, hắn tuy là người của Trương gia, nhưng đồng thời còn có một tầng thân phận khác, đó chính là một tên đại đầu mục của lang đạo tiếng xấu rõ rệt ở ngoài thành Tử Hoa.

Nếu bí tịch đấu giá thất bại, vậy thì dứt khoát cứng rắn cướp đoạt. Dù sao hắn cũng không phải lần đầu tiên làm chuyện thế này, hắc hội cũng không có người sẽ bảo đảm an toàn cho người đấu giá được.

Sau khi giết người cướp đến tay, hắn còn có thể không duyên cớ tiết kiệm hơn ngàn lượng cho mình dùng, có sao mà không làm?

CỤC ĐẠO THIÊN MA

Cổn Khai
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đoàn Mộc Uyển 2

Editor: 21302766

Đoàn đao nhanh chóng tiếp cận lồng ngực Lộ Thăng, lưỡi đao cắt đứt lớp áo trước ngực.

Khuôn mặt đeo mặt nạ của Lộ Thăng không nhúc nhích, nhìn chăm chăm gã, phảng phất bị sợ choáng váng vậy.

Khóe miệng Trương Tuấn Đông nhếch lên một nụ cười gằn.

- Đừng trách ta, muốn trách thì trách người chọc vào người không nên dây vào!

Mũi đao cấp tốc xé rách áo của Lộ Thăng, cắt lên da thịt hần.

Oành!!!

Đúng lúc này, Lộ Thăng ngửa ra sau một chút, từ sau thắt lưng rút ra một con mãng xà đen, không ngờ là một thanh phác đao.

Phác đao từ sau y đột nhiên quét ra, lưỡi đao hung hăng trăm trên đoàn đao trong tay Trương Tuấn Đông. Tốc độ cực nhanh, căn bản không phải đao thức nỗ mạnh hết đà của Trương Tuấn Đông có thể sánh được.

Đoàn đao bị đánh trúng một phát, vút cao bay ra ngoài.

Lộ Thăng khẽ lật lưỡi đao, ập đến chính là một phát hổ sát rơi xuống trên đầu Trương Tuấn Đông.

Vù!

Ần ần mang theo tiếng hồ gầm xé gió nhanh chóng đến gần, con người Trương Tuấn Đông bỗng nhiên co rút.

Tóc gáy toàn thân gã dựng đứng, vô luận thế nào gã cũng không ngờ tới, tên công tử nhà giàu được ba gã hộ vệ bảo hộ này, thế mà trong nháy mắt bộc phát ra thực lực khủng bố như thế.

Loại phản ứng này, loại tốc độ này!

Không xong!!

Gã không kịp nghĩ nhiều, lộn vòng ngay tại chỗ, hai chân liên tục đạp bảy tám bước trên mặt đất. Quay người muốn rút lui.

Xoẹt!

Mũi dao của thanh phác đao xuyên qua bộ ngực gã.

Máu chậm rãi chảy ra từ vết thương.

Xoẹt!

Lộ Thăng đi qua, đưa tay rút ra phác đao từ trên thân y. Chùi thân đao lên thi thể.

- Đi thôi, mang ta về nhà.

Y bình tĩnh bước lên xe ngựa, màn xe buông xuống, để ở lại đây ba gã thị vệ, còn có hai tên thủ vệ giữ cửa.

Năm người thêm phu xe đằng trước, nhìn thấy thi thể trên đất, không ai nói chuyện.

Đặc biệt là ba gã hộ vệ kia, lúc này sắc mặt đã trắng bệch rồi, ba người yên lặng lên xe ngựa, không nói một lời.

- Giá!

Phu xe lắc lắc roi ngựa, xe ngựa bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Bên trong toa xe, nhất thời chỉ có tiếng bánh xe nhấp nhô vang lên.

Ba tên hộ vệ và Lộ Thăng ngồi thẳng đối mặt trong chốc lát, thì có chút chịu không được yên tĩnh, từng người nhận việc thủ hạ xe, cùng hành tẩu bên xe ngựa.

Rất nhanh trong xe chỉ còn lại một mình Lộ Thăng.

Y ngồi chỉnh tề trên một bồ đoàn vải, mặt không biểu tình. Hai mắt khép hờ, tựa hồ đang chợp mắt.

Nhưng chỉ có mình y biết, lúc này trong lòng y kích động dữ dội chừng nào.

Giết người.....

Mình đã giết người....

Vô luận là kiếp trước, hay là kiếp này, y thậm chí chưa từng làm người khác bị thương.

Chớ đừng nói chi là giết người.

Nhưng trong nháy mắt trước đó, thân thể y hoàn toàn phản ứng theo bản năng, nhìn thấy đối phương muốn chạy trốn, y quả quyết giơ lên phác đao, phóng về phía trước.

Trí nhớ cơ bắp trải qua tu bổ đã trở nên mạnh mẽ, lưu loát xách phác đao, lấy thủ pháp của chiêu thứ hai Hổ Uy mà phóng ra.

Sau đó chuẩn xác cắm trúng giữa lưng đối phương.

Rồi sau đó, hấn ta chết.

Từng màn vừa nẩy không ngừng chiếu lại trong lòng Lô Thăng. Kẻ đó thật muốn đẩy y vào chỗ chết, không phải là trò cười.

Y bị kích thích, phản ứng bản năng chính là muốn triệt để bóp chết uy hiếp.

Mà kết quả, đúng là giải quyết triệt để.

Nhưng công phu trên người y cũng đã bại lộ.

Càng là đã giết người rồi.

- Cũng may, bản thân Hắc Hổ đao pháp đặc trưng rõ ràng, điều tra chút, thì có thể biết được ngọn nguồn là Triệu bá. Cũng chẳng sao hết. Chỉ là sau này phải chú ý.....

Xe ngựa chạy chậm chậm, rời khỏi thôn trang ước chừng nửa khắc đồng hồ.

Keng keng keng....

Keng keng keng.....

Không biết lúc nào, bên ngoài tối như mực, từ phía sau dần dần truyền đến hồi chuông lanh lảnh.

Phu xe quan sát đằng sau, đã thấy chính là một cỗ xe ngựa màu trắng, tốc độ cực nhanh đuổi theo từ sau.

Xem ra bọn họ cũng chạy về phía Cửu Liên thành từ con đường này.

Ba tên hộ vệ cũng đã nhìn thấy xe ngựa màu trắng phía sau.

Hai thớt ngựa thuần trắng cao to, toa xe màu trắng thuần khắc không ít hoa văn tinh xảo màu bạc. Chung quanh xe còn ầm ầm theo gió bay tới hương khí nhàn nhạt.

Tốc độ của xe ngựa này thế mà còn rất nhanh, so với bọn họ còn nhanh hơn!

- Có gì đó quái lạ.

Trong ba người, một tên thấp giọng nói.

Bấy giờ Lộ Thăng cũng vén rèm lên nhìn đằng sau, đã thấy chiếc xe ngựa màu trắng chạy trên đường tối như mực.

Lái xe trên xe ngựa chính là một nam tử, tướng mạo nhu hòa anh tuấn.

Bất ngờ đó là gã nam nhân vẻ mặt ôn nhu canh giữ bên cạnh nữ tử, đã thấy ở Hắc hội trước đó.

Xe ngựa màu trắng không ngừng nghỉ chút nào, rất nhanh từ mặt bên xe ngựa Lộ Thăng chậm rãi vượt qua.

- A Tửu, ngừng một chút đi.

Giọng nói uyển chuyển êm tai của một cô gái truyền ra từ trong xe ngựa màu trắng.

Là người nữ lúc trước, Đoan Mộc Uyển!

Sắc mặt Lộ Thăng bất động, đưa mắt nhìn đối phương.

- Đường đêm tối kịt, vị công tử này, có thể mượn đèn ngựa của các vị soi đường hay không, cũng tốt chiếu ứng lẫn nhau?

Đoan Mộc Uyển cũng nhìn thấy Lộ Thăng, liền cười nói với y.

-..... Đoan Mộc cô nương tùy ý.

Lộ Thăng không mẫn không nhạt đáp lại, lại định hạ màn xe xuống.

- Công tử, tiểu nữ tử còn có một yêu cầu quá đáng.

Đoan Mộc Uyển không đợi y về toa xe, đã mở miệng nói chuyện tiếp.

- Tiểu nữ làm đồ ấm trà trong xe ngựa, tấm đệm bồ đoàn bên trong đều ướt hết, có thể hay không.....

Lộ Thăng hí mắt, trong lòng dâng lên một tia cảnh giác.

Đoan Mộc Uyển này xuất hiện thật quý dị, nàng nói là trong xe đã ướt, nhưng ai biết đến cùng có phải hay không?

Nhưng đối phương đuổi theo từ trong tối, tựa hồ còn cố ý tiếp lời, cho dù y từ chối, Đoan Mộc Uyển không nhất định sẽ bỏ qua y.

- Nếu như cô nương không chê xe ngựa tại hạ đơn sơ, xin mời lên xe nghỉ ngơi một chút.

Lúc này, Hắc Hồ đao của y đại thành, liên tục xuất thủ hai lần, chiến tích đều bất phàm, trong lòng cũng dần có một ít tự tin.

Cao thủ bình thường, dù tính là cao thủ đệ nhất Cửu Liên thành như Triệu bá, một chọi một, y cũng có tự tin cùng phân thắng bại.

Mặc dù trên kinh nghiệm tranh đấu, y khuyết thiếu quá nhiều, nhưng tầng thứ tư tâm pháp của Hắc Hồ đao, tựa hồ để y có lực bộc phát mạnh mẽ

hơn so với Triệu bá.

Trong thời gian ngắn, ở không gian thu hẹp, y và Triệu bá, thật không dám nói ai thắng ai thua.

Cho nên dù cho Đoan Mộc Uyển thân mang tuyệt kỹ, y cũng có sức tự vệ.

"Vậy thì đa tạ công tử."

Lộ Thăng chiêu hô phu xe dừng ngựa, dưới ánh lửa, đèn ngựa lay động.

Xe ngựa màu trắng cũng chậm rãi ngừng lại.

Cửa xe trượt ra, Đoan Mộc Uyển vẫn là một thân váy đen ôm hông như trước, chậm rãi đi xuống.

Nàng ngẩng đầu, mỉm cười về phía Lộ Thăng đang mở cửa xe, khuôn mặt tinh xảo trắng nõn, miệng nhỏ đỏ thắm như anh đào, còn có cái lưỡi màu hồng chậm rãi co ra duỗi vào từ bên môi, để hộ vệ và phu xe xung quanh thấy vậy, trong lòng không khỏi run lên.

Nàng chậm rãi từ bên cạnh Lộ Thăng bước lên xe.

Đôi chân thon dài trắng nõn, mảnh mai tròn trịa, trong nháy mắt bước lên toa xe, tấm váy đen chỉ miễn cưỡng bao trùm bờ hông cũng bị hở ra chút.

Phong cảnh dưới váy chợt lóe lên, vừa vặn có thể để Lộ Thăng nhìn thấy một chút, lại không rõ ràng lắm.

- Ôi chao.

Bỗng nhiên thân thể Đoan Mộc Uyển nghiêng một cái, mu bàn chân treo xuống, cả người thoáng chốc ngã về phía Lộ Thăng.

- Cẩn thận.

Lộ Thăng tranh thủ đưa tay đón đỡ.

Trong lòng lại càng thêm cảnh giác, y thầm cười lạnh, loại phương thức này, kiểu trùng hợp này, đã dùng vô số lần trong đủ loại phim tình cảm trên Địa Cầu

Y cảnh giác Đoan Mộc Uyển, nhưng cũng không cố ý biểu lộ ra.

Chỉ là tính toán ứng phó đối phương phù hợp với Logic thông thường.

Đoan Mộc Uyển nhu nhu nhược nhược ngã vào trong khủy tay y.

Đột sóng rung động trước ngực không cẩn thận chà lên cánh tay Lộ Thăng.

Lập tức Đoan Mộc Uyển đỏ mặt cúi đầu, dựng thẳng người như bị điện giật.

Trong lòng Lộ Thăng cũng rung động, dùng sức ổn định nàng.

- Đa tạ công tử...

Đoan Mộc Uyển ôn nhu nói.

- Không cần khách khí, mời ngồi.

Lộ Thăng dìu nàng ngồi lên chỗ ngồi bên hông toa xe.

Toa xe rất lớn, có hai hàng bốn vị trí, sắp đặt đối nhau.

Lộ Thăng ngồi đối mặt với Đoan Mộc Uyển.

Xe ngựa bắt đầu chậm rãi di động.

Đoan Mộc Uyển đỏ bừng mặt, ngời đỏ, hai chân vắt chéo, chăm chú khép lại, không chút khe hở nào.

Chỉ là theo góc độ mặt đối mặt của Lộ Thăng, có thể thấy được một chút bóng đen giữa làn váy và hai bắp đùi của nàng. Nếu như Lộ Thăng nguyện ý, hoàn toàn có thể theo bóng đen nhìn lên dưới váy.

Ngược lại trong toa xe chẳng có ai khác, chỉ có hai người bọn họ, hơn nữa lúc này Đoan Mộc Uyển cũng bởi vì thẹn thùng mà cúi đầu xuống, không nhìn tới y.

Bịch.

Bỗng nhiên xe ngựa tựa hồ cán qua thứ gì, hơi chút nảy lên rồi xuống.

Hai chân Đoan Mộc Uyển hơi hơi run rẩy, tách ra một tia khe hở.

Lần này phong cảnh dưới váy nàng đã lộ ra một đoạn nhỏ, khéo mắt Lộ Thăng quét qua, mơ hồ có thể nhìn thấy một vệt màu trắng.

- Công tử là đi Cửu Liên thành sao?

Đoan Mộc Uyển tựa hồ không chú ý tới mình lộ hàng, nhẹ nhàng ôn nhu hỏi một câu.

- Đúng vậy a, cô nương cũng đi Cửu Liên thành sao?

Lộ Thăng tùy ý hỏi một câu vô nghĩa.

- Ừ, không dối gạt công tử, hiện tại Uyển nhi ở khách sạn Vạn Phúc trong thành. Nghe nói nơi này có Hắc Hội, liền mang theo hộ vệ tới kiến thức một chút. Lại không ngờ rằng tất cả mọi người đều đeo mặt nạ, thật không chút thú vị gì.

Đoan Mộc Uyển nói, có phần bất mãn.

- Uyên nhi cô nương cùng một người thị vệ thiếp thân, có thể một mình đi đường xa như vậy, đều là hạng người tài cao gan lớn.

Lộ Thăng bình tĩnh đáp.

- Nào có tài gì? Chỉ là trên đường được một nhóm thương đội cứu giúp, vậy mới tiện đường tới trước Cửu Liên thành, bằng không thì nửa đường, Uyên nhi và thị vệ nói không chừng đã chết đói chết rét ở góc nào rồi.

Uyển nhi giải thích.

- Nói đến, vị công tử cứu Uyên nhi, cũng võ nghệ cao cường giống ngài.

Đoan Mộc Uyển khẽ cười lên.

- Thật sao?

Lộ Thăng vừa nghe là biết đối phương thấy được tình cảnh y ra tay trước đó.

- Trên Hắc hội, Uyên nhi thấy, tựa hồ công tử rất cần bí tịch nội công chứ?

Đoan Mộc Uyển lại nói.

CỤC ĐẠO THIÊN MA

Cổn Khai
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Che Giấu (1)

Editor: 21302766

- Xác thực như thế.

Lộ Thăng sờ lên mặt nạ lão hồ của mình, trong lòng lại càng thêm cảnh giác.

- Chẳng lẽ Uyển nhi có biện pháp sao?

- Bí tịch nội công, ngược lại Uyển nhi có đường cho công tử tìm tới một chút. Chỉ là không biết công tử có thể lấy ra thứ gì để trao đổi đây?

Đoan Mộc Uyển ôn nhu đáp.

Khẩu khí thật lớn.

Tìm tới một chút sao? Cho dù là Tri phủ đại nhân nội thành cũng chưa dám nói câu đó.

Trong lòng Lộ Thăng càng lúc càng cảnh giác.

- Uyển nhi tiểu thư muốn trao đổi thứ gì? Bạc, hoàng kim được không?

- Ngay cả giá tiền mua Hắc Sát công hôm nay, được sao?

Đoan Mộc Uyển cười nói.

- Nếu như Uyển nhi tiểu thư thật có thể lấy được bí tịch, có khả năng.

Lộ Thăng nói nghiêm túc, đồng thời nhìn thật sâu vào mắt nữ tử này.

Đoan Mộc Uyển không để bụng, cười cười.

- Công tử khỏi cần lo lắng, chẳng qua Uyển nhi thấy công tử tuần tú lịch sự, phong độ bất phàm, muốn bán thứ tốt cho ngài trước mà thôi.

Lộ Thăng tin nàng mới kêu có quý.

Xe ngựa chậm rãi tiến lên, không bao lâu đã tiến vào thành, tiếp đó rất nhanh đứng trước cửa khách sạn Vạn Phúc.

Đoan Mộc Uyển và nam thị vệ xuống xe ngựa, dưới sự nghênh đón nhiệt tình của nhân viên khách sạn, đi vào khách sạn.

Lộ Thăng ngồi trên xe ngựa, lẳng lặng nhìn xem bóng lưng hai người tiến vào, mặt không đổi sắc, không biết nghĩ gì trong lòng.

- Đi thôi, trở về.

Y phân phó.

Lúc này phu xe mới như tỉnh mộng, ra sức quẹt nước miếng trên miệng, lấy lại tinh thần bắt đầu đi đường.

Ngay cả ba tên hộ vệ cũng vào lúc Đoan Mộc Uyển rời đi, ần ần toát ra vẻ thất vọng.

.....

Trở lại trong phủ, sáng sớm ngày thứ hai, Trịnh Hiến Quý đã tự thân tới cửa báỉ phòng.

Hiển nhiên là đến xin lỗi vì sự việc ngày hôm qua.

Hai người ngồi trong vườn hoa nhỏ ở hậu viện, trên mặt bàn đá bày chút rượu và đồ nhắm, một bát củ lạc, một bát rau củ quả trộn.

Khí trời nóng bức, ăn những thứ này đúng là sướng miệng.

- Chén rượu này tiểu đệ nhất định muốn uống!

Trịnh Hiến Quý bưng chén rượu, nói chân thành.

- Hôm qua do tiểu đệ chiếu cố không chu toàn, lúc nghe được tin tức, lá gan của ta tí nữa thì nhảy ra, Thăng ca nói xem, nếu huynh gặp chuyện bất trắc, Trịnh Hiến Quý ta bỏ cả thân thịt này cũng có lỗi với nhà họ Lộ.

Lộ Thăng lắc đầu.

- Chuyện không liên quan tới người, chính ta khẳng khẳng muốn người an bài.

Y biện bạch đáp.

Trịnh Hiến Quý uống một hơi cạn sạch, nặng nề đặt chén rượu lên bàn.

Choang.

Chén đập xuống bàn, phát ra tiếng vang khẽ.

- Thăng ca, không nói những chuyện khác, trước đó ta đã cảm thấy kỳ quái, sao huynh thoáng cái lớn gan như thế, còn dám mạo hiểm đến Hắc Hội mua đồ. Hóa ra, ngài chơi trò thâm tàng bất lộ sao? Bất quá việc kiểu trực tiếp giao thủ với người khác này, về sau vẫn chớ làm thì hơn, cho dù đối phương là Trương gia, nhà họ Lộ của huynh cũng là một phương bá chủ ở Cửu Liên thành, Trương gia còn dám nhúng tay vào đây sao? Vạn nhất huynh có gì sơ xuất....

Lộ Thăng cười cười.

- Kỳ thật ta đã thích tập võ từ bé, chỉ là trước đây chưa luyện ra thành tích gì, nên không nói ra, hiện tại đã có một chút thành tựu, thì không nhịn

được rồi, đến Hắc Hội bất quá là một lần thực tiễn thôi."

- Có chắc là thực tiễn không? Giết luôn cả người mà còn thực tiễn gì.

Trịnh Hiến Quý im lặng.

- Việc này huynh nên báo cho Lộ bá bá, vạn nhất Trương gia đến trách tội, Lộ bá cũng có chuẩn bị.

- Điều đó ta hiểu được.

Lộ Thăng gật đầu.

- Nói đến, người biết bao nhiêu nội tình về cô nàng Đao Mộc Uyển hả?

- Đao Mộc Uyển.... Thật đúng là chưa biết lắm, nếu không, tiểu đệ điều tra thêm cho huynh?

Trịnh Hiến Quý chần chờ đáp.

Trịnh gia hẳn bởi vì người kết giao rộng rãi lẫn lộn, tin tức linh động hơn nhiều so với Lộ phủ, là sở trường ở phương diện này.

- Vậy đi.

Lộ Thăng tự rót một chén rượu cho mình, hấp một hơi nhẹ.

Rượu nơi đây rất nhạt, không khác nước trái cây bao nhiêu.

- Thế nào? Đao Mộc Uyển tiếp xúc với huynh rồi ư?

Trịnh Hiến Quý hỏi.

Lộ Thăng đang muốn trả lời.

Bỗng nhiên, chỗ cổng vòm ở vườn hoa truyền đến một tràng tiếng bước chân nhanh nhẩu.

Một thiếu nữ trẻ tuổi mặc áo tay ngắn màu vàng nhạt, bước nhanh vào cổng.

Vạt áo trước ngực nàng hở ra, bên trong lộ ra áo lót trắng tuyền, chặt chẽ bao lấy bộ ngực đầy đặn.

Bởi vì trước ngực quá nở nang, thiếu nữ đi đường cũng thoáng rung lắc một chút.

- Ca ca, Thăng ca, quả nhiên hai người trốn ở đây!"

Nàng vừa nhìn thấy hai người Lộ Thăng và Trịnh Hiến Quý, thì tức giận xông tới, kéo chặt Trịnh Hiến Quý.

- Chạy đâu chạy đâu, ca ca chết bầm, dám cho ta leo cây, để ta chờ trong nhà hơn hai canh giờ!

- Vũ nhi, đã lâu không gặp, có vẻ tâm tình không được tốt a?"

Lộ Thăng mỉm cười chào hỏi.

- Còn không phải tại lão ca, đã nói mang ta đi xem gánh hát diễn kịch ở thành Bắc, buổi chiều người ta muốn rời thành rồi, lại không đến thì muộn mất. Rốt cục ta chờ thật lâu cũng chẳng thấy ai tới.

Trịnh Vũ Nhi chính là em gái của Trịnh Hiến Quý, mà còn là em gái ruột.

Hai người đã thân với nhau từ bé, bởi vì quan hệ của Lộ Thăng và Trịnh Hiến Quý, cho nên Trịnh Vũ cũng rất thân với Lộ Thăng.

- Vũ nhi là lỗi của huynh....

Vẻ mặt Trịnh Hiến Quý khổ sở, vội vàng xin lỗi.

- Huynh đền cho muội, đền cho muội mà! Muội muốn cái gì, huynh mua ngay cho!

Với tư cách con thứ năm giữ bộ phận buôn bán trong nhà, tài chính và tiền tiêu vặt trong tay Trịnh Hiến Quý, hoàn toàn không phải em gái hẳn có thể so được.

- Ta muốn bút tím đỏ, ba khối mực Tô, mười hộp hương phấn in hiệu Hồng Nguyệt, mỗi ngày năm bao châm thêu, mỗi ngày một đóa hoa san hô.....

Trịnh Vũ Nhi bắt đầu nhanh chóng ra điều kiện, hiển nhiên lúc tới đã sớm nghĩ sẵn trong đầu.

Bất quá mới nói vài câu, đột nhiên nàng nhớ tới còn có Lộ Thăng ở bên, khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ bừng, cúi đầu xuống.

Sau đó hung hăng đập Trịnh Hiến Quý một cước.

Ôi chao.

Trịnh Hiến Quý kêu thảm một tiếng.

- Muội muội ngoan, muội muội ngoan! Về nhà đã! Về nhà lại nói!"

Không lâu sau.

Lộ Thăng buồn cười nhìn xem Trịnh Hiến Quý bị Trịnh Vũ Nhi nhéo lỗ tai đi về nhà.

Một mình y ngồi trên băng ghế đá, nhìn xem hạ nhân bận rộn thu dọn rượu và đồ ăn.

- Hắc sát công.... Có thể tăng trưởng tố chất thân thể, nhưng công pháp còn chưa đầy đủ.... Càng không thích hợp cho mình tu tập. Đáng tiếc... Bây giờ mình không có lựa chọn."

Y nhắm mắt, bắt đầu chiếu theo lộ tuyết được ghi trên Hắc Sát công, dùng ý niệm tưởng tượng bản thân có một tia khí tức dâng lên từ dưới chân, sau đó tụ hợp vào bụng dưới, phát tán toàn thân.

Đây là cách thức trình tự nhập môn tầng thứ nhất của Hắc Sát công.

Rất đơn giản, nhưng cũng là kiểm tra tư chất của cá nhân, dựa trên điển tịch nói, thời gian nhập môn ít nhất cần vài ngày đến một tháng, mới có thể có khí cảm.

Đoạn thời gian này không tính là dài.

Đầu tiên y phải nhập môn công pháp trước đã, sau đó mới có thể tìm công pháp phù hợp trên máy sửa chữa, rồi mới tiến hành sửa đổi.

Cho nên một bước này, Lộ Thăng luẩn quẩn chưa thôi.

- Công tử.

Tiểu Xảo đi ra từ phòng, cẩn thận kêu một tiếng.

- Chuyện gì?

Tiểu xảo nhìn Lộ Thăng một chút, cảm thấy công tử nhà mình gần đây có chút mất tập trung, nhưng không biết là vì điều gì.

- Công tử có chuyện gì không vui sao?

Xưa nay Tiểu xảo luôn khéo hiểu lòng người, thận trọng hỏi.

- Chớ đoán bậy, ta gặp chút vấn đề thôi.

Lộ Thăng ngồi trên ghế, nhắm mắt nhẹ nhàng đong đưa thân hình.

Giao diện màu xanh đậm của máy sửa chữa hiện ra trong mắt y.

Lộ Thăng nhìn từ trên xuống, trong khoảng trống hàng thứ nhất, ghi:
Hắc Hồ đao pháp —— tầng thứ tư.

Mà hắc sát công, hiện đã không còn thấy tăm hơi.

Đọc thầm trong lòng, Lộ Thăng thu hồi máy sửa chữa, đứng dậy từ trên
băng ghế đá.

Nếu Hắc Sát công đã tới tay, thì cứ kiên trì tu luyện trước vậy, chỉ cần có
một chút khả năng nhập môn thôi, cũng đã không uổng một chuyến vất vả.

Mấy ngày kế tiếp.

Lộ Thăng cũng không đi đâu, thành thật ở lại Lộ phủ, khổ luyện công
phu.

Hắc Hồ đao pháp xem như đã lộ ra ngoài sáng, dứt khoát không giấu
diếm nữa, đó cũng chẳng phải kỹ nghệ ghê gớm gì.

Lộ Thăng cũng bắt đầu tìm Triệu bá, hỏi về kỹ xảo khóa khớp, và một
chút kinh nghiệm thực chiến. Chủ yếu là cố ý để lộ chính hắn đã tự học
được một chút Hắc Hồ đao pháp.

Y đã tu thành đao pháp, nhưng vận dùng vào thực chiến, xuất đao lúc
nào, đánh với đối thủ ra sao, nên dùng chiêu gì, đây đều là kinh nghiệm, cần
sự chỉ dạy kỹ càng.

Nhân cơ hội này, y cũng đem chuyện mình lén lút tập võ, truyền khắp
toàn bộ Lộ phủ.

.....

Ba ngày sau.....

Keng, keng keng keng!!

Hai người Lộ Thắng và Triệu bá phân biệt cầm đao trên thao trường, giao thủ với nhau, động tác nhanh nhạy.

Trong hai ánh đao quay cuồng, thỉnh thoảng chạm nhau một cái.

Giống như hai quả cầu bạc.

Triệu bá đột nhiên lắc người, từ trong ánh đao nghiêng người tránh ra ngoài.

Vẻ mặt ông ta nghiêm nghị, râu tóc phấp phới, hai mắt đột ngột trợn lên.

- Hồ sát!

Vù!

Một trận gió mang theo tiếng hồ gầm truyền tới, trường đao trong tay Triệu bá giống như sao băng, đột nhiên bổ về phía cổ tay Lộ Thắng.

- Hồ sát!

Cơ hồ là cùng lúc, Lộ Thắng cũng quát khê một tiếng, đồng thời xuất ra một chiêu Hồ Sát.

Hai người triển đấu hồi lâu, Lộ Thắng mới giả bộ vừa kịp phản ứng, "Miễn cưỡng" điều chỉnh, sử ra chiêu Hồ Sát này.

Tiết tấu chậm hơn không chỉ một nhịp.

Keng!

Hai lưỡi đao hung hăng đụng nhau.

Hai người đều tách ra, mỗi người thở hồng hộc nhìn chăm chú vào đối phương.

Lộ Thăng cúi đầu, nhìn thấy ống tay áo của mình thiếu một đoạn tay áo, lập tức lộ ra vẻ thán phục.

- Không hổ là Triệu bá!

Y thu đao đứng thẳng người, cười nói.

- Rất lợi hại..... Rất lợi hại rồi..... Thời gian ngắn như vậy đã có thể sử dụng Hồ Sát. Cho dù trước kia đại công tử lén lút tập võ, thế nhưng công tử cầm tới đao pháp mới được bao lâu?.... Đợi một thời gian, đại công tử chắc chắn có thể vượt qua lão gia hỏa như ta. Thậm chí trong toàn bộ Cửu Liên thành, cũng có thể ngồi vững năm vị trí đầu."

Triệu bá cảm khái nói.

- Buồn cười trước đó ta còn tưởng rằng đại công tử đã từ bỏ luyện đao rồi, không ngờ tới....

Lộ Thăng cười cười.

- Triệu bá nói đùa, ngài chính là một trong bốn đại cao thủ ở Cửu Liên thành, đâu phải ta muốn vượt thì vượt được.

- Đám đương không nổi, không nổi rồi, lớn tuổi rồi, đã sớm chẳng còn cái dũng năm xưa.

Triệu bá liên tục khoát tay.

- Bất quá đại công tử có thiên phú hơn người, trong thời gian ngắn mà đã luyện thành chiêu thứ nhất của Hắc Hồ đao pháp, ngược lại có thể cân nhắc học thêm mấy bộ công phu trong người.

- Học thêm mấy bộ công phu? Ý Triệu bá là.....?"

Lộ Thăng nhú mày.

Triệu bá cười đáp.

- Lão Triệu ta, ở Cửu Liên thành cũng coi như có chút tiếng tăm, đại công tử nhà họ Lô, cũng rất có danh tiếng, hai bên kết hợp, hẳn có thể thuyết phục không ít lão gia hỏa, đem tuyệt học áp đáy của bọn họ chuyển nhượng, giao cho công tử. Nói đến đây, những thứ gọi là tuyệt học đều có thể xếp vào hạng tuyệt kỹ tam lưu, phần lớn không dưới Hắc Hồ đao. Nếu như Đại công tử có ý, ngược lại ta thật sự có thể thay mặt tiến cử."

CỤC ĐẠO THIÊN MA

Cổn Khai
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Che Giấu (2)

Editor: 21302766

Lộ Thăng nghe vậy, hai mắt tỏa sáng.

Y không tìm được bí tịch võ học hoàn chỉnh lợi hại nào, đã không tìm thấy thứ tốt, có lẽ nên dùng số lượng bù chất lượng.

Ngược lại có máy sửa chữa, tốc độ tu tập võ học của y vô cùng dọa người, một môn công phu vài lần đã có thể tập đến đại thành.

Tu hành nhiều môn công phu như thế, hẳn là có khả năng đạt tới mục đích.

Thế đạo này, yêu ma quỷ quái đều có thể xuất hiện, nếu không nắm chặt thời cơ thời gian nhanh chóng mạnh mẽ lên, chờ đến lúc thật sự gặp được nguy cơ, khi đó lấy gì mà chặn?

Nghĩ tới đây, con mắt Lộ Thăng cũng sáng lên.

Y hiểu được ý của Triệu bá.

Trong Cửu Liên thành, có không ít lão gia hỏa luyện võ, giống như tổng bộ đầu nha môn trước đây, Trương Tuần, một tay Phá Tâm chưởng cực kỳ lăng lệ, hiện tại lớn tuổi rồi, lại chưa có con cái, chưa có người thừa kế.

Gia tài ông ta để lại cũng không nhiều, thời gian trôi qua thì càng túng bần, nhập không đủ xuất, còn thường xuyên cần lão băng hữu Triệu bá cứu tế.

Phải biết lúc Trương Tuần còn trẻ, thế nhưng được mệnh danh là đệ nhất cao thủ Cửu Liên thành.

Sau khi tuổi già, mới bị mấy người còn lại vượt qua. Tuổi tác của ông ta lớn hơn Triệu bá, năm nay đã tám mươi sáu, đi đứng cũng không còn linh hoạt.

Đợi đến khi đám người Triệu bá có chút danh tiếng, ông ta đã sớm thoái ẩn nhiều năm rồi.

Cao thủ đã từng như vậy, Cửu Liên thành không phải số ít.

Trong lòng Lộ Thăng lay động, nếu như y có thể học được đồ vật trên thân những vị này, cứ thế tích tụ lên, cho dù là tam lưu võ học, luyện hết đến trình độ cực cao, cũng chắc chắn vô cùng lợi hại.

- Thế nào? Đại công tử, nếu ngài có ý, ngược lại ta thật sẽ liên lạc mấy lão bằng hữu có điều kiện thích hợp cho ngài.

Triệu bá nghĩ đến cũng là vì hỗ trợ chiếu cố lão hữu, có lẽ không đành lòng nhìn thấy một thân bản sự của lão hữu, lúc tuổi già còn rơi vào cảnh sinh hoạt thê lương.

Lộ Thăng suy nghĩ cẩn thận.

- Triệu bá nói cực phải, chỉ không biết là, ngài có thể liên hệ mấy vị hảo thủ nào?

- Công tử đừng quản những vị hảo thủ gì, tham thì thâm, Phá Tâm chương, tám mươi bốn Yển Tử Truy Phong Đao, ta đều có thể cam đoan cho ngài. Hại vị lão hữu này của ta, dòng dõi năm xưa đã bị kẻ thù làm hại, hiện tại không chỗ nương tựa, sinh hoạt gian khổ, cố ý muốn tìm đệ tử truyền thừa từ rất sớm. Chỉ là nghèo học văn, giàu học võ, chuyện luyện võ

này, bổ dưỡng không đủ, cho dù khổ luyện cũng chỉ tổn thọ thôi, bọn họ cũng không tiện truyền đi làm hại con cháu người khác."

Triệu bá cảm khái nói.

- Đúng lúc ta thấy Thăng ca ngài thiên phú dị bẩm, tư chất hơn người, mặc dù chúng ta không cầu được võ học thượng đẳng của các môn phái lớn, nhưng hai môn công phu này, nếu ngài luyện đến chỗ lợi hại, cũng là tuyệt kỹ không tầm thường. Vừa có thể đạt tới yêu cầu của Thăng ca ngài, lại có thể chiếu cố mấy người bạn tốt. Vẹn toàn đôi bên."

Lộ Thăng thấy ông ta nói thẳng tính toán của mình ra, sắc mặt cũng trở nên nghiêm nghị.

- Nếu Triệu bá đã bảo đảm, vậy hai vị tiền bối này, đã đều là sư phó của văn bối rồi, mỗi tháng trong phủ sẽ tặng cho hai vị hai mươi lượng bạc, xem như phí dạy học.

Triệu bá nghe vậy, nhin không được lộ ra nụ cười.

- Thăng ca rốt cục là có lòng nhân hậu....

Kỳ thật như kiểu quán chủ mở lớp dạy võ bình thường, muốn truyền thụ chân tài thực học, tiêu phí cần thiết cũng chưa quá mười lượng bạc là đủ rồi.

Nhưng Lộ Thăng trực tiếp tặng mỗi người hai mươi lượng, đây cũng là nể mặt Triệu Đại Hồ hẳn.

Nói ra, Triệu Đại Hồ hẳn ở trong vòng, trước mặt rất nhiều lão hữu, cũng là mở mày mở mặt.

- Vậy Thăng ca cứ luyện trước đi, ta đi truyền tin tức cho mấy người bằng hữu

Nếu chuyện đã định ra, Triệu bá có chút chờ không nổi rồi. Phải nhanh đi tìm Trương Tuần báo tin vui.

Hồi trước Trương Tuần lại nhiệm phong hàn, vốn là hán tử làm bằng sắt, bởi vì lúc tuổi còn trẻ không hiểu điều dưỡng, ám thương quá nhiều, hiện tại khí huyết khô bại, nhưng không có tiền bổ dưỡng.

Trước đó tiền thuốc khám bệnh vẫn là Triệu bá ứng ra.

Nếu không phải như thế, ông ta cũng chẳng nghĩ đến việc đề cử sư phụ cho Lộ Thăng.

Thật sự là.... Thật sự là không đành lòng thấy bạn tốt bạn rơi vào kết cục thê thảm như vậy.

- Triệu bá tùy ý

Lộ Thăng xách theo đao rồi chấp tay.

Đưa mắt nhìn Triệu bá rời đi, sau đó một mình Lộ Thăng đứng trên giáo trường.

Giơ lên trường đao vù vù, lại luyện một bộ Hắc Hồ đao pháp.

Hồ Sát Hồ Uy và Hồ Khiếu, phân tách ba chiêu ra, chính là ba bộ tổ hợp đao pháp có tầm mười chiêu.

Mặc dù ba chiêu lớn đều tách thành chiêu số độc lập, trên thực tế mỗi một chiêu đều đã bao hàm không ít đao chiêu độc lập.

Thí dụ như Hồ Sát, chia thành ứng phó đao chiêu chính diện, ứng phó đao chiêu mặt sau, và ứng phó đao chiêu trái phải, còn có đối phó ám khí đánh lén, đối phó các loại binh khí cán dài, đối phó binh khí cỡ lớn....

Rất nhiều, rất nhiều các loại biến thức.

Cũng không phải chỉ có thể luyện một chiêu như thế.

Đang luyện đao, bỗng nhiên một gã sai vặt chạy tới mép võ đài. Đứng ở một bên, chờ y luyện xong, tựa hồ có lời muốn nói.

- Chuyện gì?"

- Thừa đại công tử, bên ngoài có một chiếc xe ngựa, một vị tiểu thư tự xưng là Đoan Mộc cô nương, nói là được đại công tử ước hẹn, đến đây bái phỏng.

Gã sai vặt cung kính đáp lời.

- Đoan Mộc.... Đoan Mộc Uyển đến rồi a...

Trong lòng Lộ Thăng run lên.

Y cầm tới Hắc Sát công, vẫn đang tu luyện, nhưng cho tới bây giờ còn chưa nhập môn.

Điều này khiến trong lòng y có chút hoài nghi, nội công có phải có thật hay không, trước đó Đoan Mộc Uyển có nói qua, nàng có thể kiếm được bí tịch nội công, cũng không biết là thật hay giả.

- Thôi, vẫn là gặp trước rồi nói.

Mặc dù đối phương là nhân vật lợi hại, những y cũng không phải lũ công tử ca chưa từng chứng kiến việc đời trong thành, muốn cảm dỗ y làm chuyện xấu, chỉ bằng kiểu thủ đoạn có trình độ trước kia, bản lĩnh lớn hơn nữa cũng chẳng thành.

- Mời nàng tới phòng khác trước, ta lập tức tới ngay.

- Vâng

Gã sai vật rời đi.

Lộ Thăng để thị nữ lấy một chậu nước, lau sơ mồ hôi trên thân, rồi đổi lại áo dài màu trắng, đi qua phòng khách.

Xuyên qua võ đài, đi qua vườn hoa nhỏ, lại xuyên qua một đường hành lang, rồi đến chỗ phòng khách chuyên môn tiếp đãi khách nhân.

Cửa chính phòng khách rộng mở, bên trong, một nữ tử mặc áo tím váy dài ngồi ngay ngắn ở bên phải, khuôn mặt nữ tử kiều mị, da như tuyết trắng, đeo khuyên tai hình trăng non được mài giữa từ trân châu, khí chất đoan trang ưu nhã.

Hiển nhiên chính là Đoàn Mộc Uyển đã gặp lúc trước.

Trong phòng khách còn có tam đệ của Lộ Thăng, Lộ Trần Tâm, đang nhiệt tình lôi kéo thân cận với Đoàn Mộc Uyển.

Một đôi mắt như bị hút hồn của Lộ Trần Tâm đang nhìn chăm chăm vào trước ngực Đoàn Mộc Uyển, áo ngực màu trắng nơi đó mơ hồ lộ ra một vết rãnh sâu hoắm. Cơ hồ muốn đem cặp mắt của hắn vùi vào. Chuyển cũng chuyển không được.

Khụ khụ.

Lộ Thăng nhẹ nhàng ho khan hai tiếng.

Hai người lập tức phát giác, đều quay đầu nhìn lại.

- Đại ca....

Sắc mặt Lộ Trần Tâm đỏ lên, hơi chút thẹn thùng đứng lên.

- Đại ca đã đến rồi.... Vị Đoàn Mộc tiểu thư này đặc biệt đến đây tìm huynh...

Hắn nói chuyện có chút cà lăm.

- Tam đệ, đệ đi bảo phòng bếp đưa nước ô mai đến đây trước đi, bên này ta đến chào hỏi.

Ở nhà Lộ Thăng rất có cơ trí, đã từng gặp được không ít chuyện, y cũng biểu hiện có trách nhiệm, cho nên xưa nay có uy tín ở trong huynh đệ tỷ muội.

Không tùy tiện như những công tử ca cùng thế hệ.

Y tổng cộng có hai người thân đệ muội, nhị muội Lộ Khinh Kinh, ra ngoài tập võ chưa về, tam đệ Lộ Trần Tâm, còn đang khổ cực đọc sách thánh hiền trong nhà, mưu cầu khảo thủ công danh mai sau.

Mà Lộ Thăng y, trước đó còn từng quản lý bộ phận làm ăn trong nhà, biểu hiện ra tài năng, sớm đã để Lộ Toàn An xác định người tiếp quản chuyện buôn bán trong lương tai, chính là y.

Bởi vì sau này Lộ Thăng chắc chắn quản lý quyền lực tài chính trong nhà, cho nên hai người đệ đệ muội muội, còn có cả người trong nhà, tương lai đều trông cậy vào y mà sống.

Ngày thường mọi người đều có chút kính sợ lấy lòng y.

- Thăng ca, ta vừa vặn được tặng một chén nước ô mai, vậy cho các con trước đi. Đã ướp lạnh, hương vị cũng tốt.

Ngoài cửa phòng khách, ngũ nương tạt qua, mỉm cười đi tới, trong tay bưng một bình nước ô mai.

Ngũ nương là phòng thứ năm mà gia chủ Lộ Toàn An cưới, nhưng không phải vợ, mà là thiếp.

Khác biệt với ba phòng trước, ngũ nương còn có biểu muội Lộ Oánh Oánh được bà sinh ra, về sau chờ lão gia Lộ Toàn An đi, đều là trông cậy vào Lộ Thắng mà sinh hoạt.

Cho nên, dù trên danh nghĩa bà là ngũ nương của Lộ Thắng, nhưng không ít thời điểm, bà và biểu muội Lộ Oánh Oánh cũng ít nhiều lấy lòng Lộ Thắng.

Dù sao một khi Lộ Toàn An đi, Lộ Thắng chẳng có nghĩa vụ nuôi không hai mẹ con các nàng. Vì để không bị đuổi khỏi nhà sau này, sớm giữ gìn quan hệ cùng gia chủ tương lai Lộ Thắng, cũng là nhất định.

- Ngũ nương ngài quá khách khí rồi.

Lộ Thắng vội nhận lấy nước ô mai, đặt xuống.

- Nơi này ta đến chào hỏi là được, ngài về trước đi.

- Đúng đúng đúng, Thắng ca chào hỏi khách khứa trước đi.

Ngũ nương tranh thủ cười bồi, chậm rãi rời đi.

Trước khi đi có chút ghen tỵ nhìn chăm chăm vào Đaoan Mộc Uyển, năm nay bà mới ngoài ba mươi, mặc dù bảo dưỡng thỏa đáng, tư sắc hơn người, nhưng so với Đaoan Mộc Uyển, còn kém không ít.

- Đệ cũng đi trước một bước.

Lộ Trần Tâm cũng tranh thủ mượn cơ hội rời khỏi.

Rất nhanh trong phòng khác còn chỉ có hai người Lộ Thắng và Đaoan Mộc Uyển.

- Công tử còn muốn bí tịch chứ?

Đoan Mộc Uyển thấy chung quanh không còn ai, liền yêu kiều cười khê một tiếng.

- Đoan Mộc tiểu thư quả nhiên lợi hại, ta đã che giấu thân phận diện mạo, cũng vẫn bị ngài tìm tới cửa rồi.

Sắc mặt Lộ Thăng không thay đổi đáp.

- Thăng công tử nói đùa, trong toàn bộ Cửu Liên thành, vị công tử có quan hệ hợp ý với thiếu gia Trịnh gia Trịnh Hiến Quý, còn có gia tài bạc triệu, lại thoáng đúng với chiều cao và kích thước, muốn nhận ra công tử, không tính là việc khó.

Đoan Mộc Uyển dịu dàng cười nói.

- Đối với Đoan Mộc tiểu thư mà nói thì không khó. Được rồi không cần nói nhảm nữa, không biết lần này Đoan Mộc tiểu thư, mang đến bí tịch gì cho Lộ mỗ, nói trước đã, thứ Lộ mỗ muốn đều là nội công.

Lộ Thăng nói không nhanh không chậm, giọng điệu lộ vẻ thong dong trấn định. Cũng không bởi vì thân phận bị vạch trần mà mất bình tĩnh.

- Đương nhiên đều là nội công.

Đoan Mộc Uyển duỗi đầu ngón tay ra, lấy ra ba quyển sách nhỏ từ trong tay áo, nhẹ nhàng phân biệt đặt trên bàn trà.

Ba quyển sách nhỏ màu xanh nhạt đều dùng kim may đóng tốt, mặt bìa viết mấy chữ lớn rõ rệt.

"Thanh Tùng Nhất Ý Quyết"

"Ngọc Hạc công"

"Âm Dương Dẫn"

Lộ Thăng quét mắt qua, sắc mặt vẫn bất động như cũ.

- Đoan Mộc tiểu thư ngược lại là đại thủ bút, chỉ là bí tịch này nên giám định thật giả thế nào.....

- Điều này đơn giản.

Đoan Mộc Uyển cười khẽ.

- Ba môn nội công này, đều là nội công cực kỳ dễ dàng nhập môn, tu hành một ngày đã có thể sinh ra khí cảm. Cả ba đều thuộc kiểu dễ dàng bắt đầu, khó mà đạt thành. Rất dễ phân biệt thật giả.

- Về phần phải chăng có chỗ sửa đổi sai lầm nào, vậy thì phải xem công tử tin Uyển nhi hay không. Bằng không thì xem như bí tịch thật, bày ở trước mặt công tử, sợ cũng sẽ bị nghi ngờ thôi.

- Uyển nhi cô nương nói không sai.

Trong lòng Lộ Thăng vui mừng, nếu quả thật như lời đối phương, ba bản bí tịch đều cực dễ bắt đầu, vậy so với Hắc Sát công, ba môn công phu này xa xa càng thêm thích hợp với y hơn.

CỤC ĐẠO THIÊN MA

Cổn Khai
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Che Giấu (3)

Editor: 21302766

- Nhưng mà, phải nhắc nhở công tử, chính là ba môn nội công này, đều chỉ là công phu chú trọng dưỡng sinh, sau khi luyện thành, giao thủ với người khác cũng chẳng có uy lực gì, thích hợp gia truyền tu dưỡng, không thích hợp tranh đấu. Luyện đến cao nhất cũng chỉ có hai tầng.

Đoan Mộc Uyển nhắc nhở.

- Công phu dưỡng sinh, còn chỉ có hai tầng.... Không có nội công giang hồ chân chính sao?

Lộ Thăng nhú mày một chút.

- Có... Chỉ là nội công như thế, phần lớn là có môn có phái.... Dù đưa cho công tử, công tử ngài, dám tu sao?

Đôi mắt đẹp Đoan Mộc Uyển nháy một cái, thoáng mang theo một tia cười nhẹ nhìn xem Lộ Thăng.

Lộ Thăng trầm mặc xuống, cũng cười.

- Xác thực, nội công như thế, ta không dám tu, nội công môn phái một khi lộ ra ngoài, đó là thù hận không chết không thôi.

- Công tử hiểu được thì tốt, đương nhiên còn có một số bí tịch nội công mật lưu (chất lượng thấp), bất quá so với ba quyển này mà nói, những bí tịch kia dù tốn thật nhiều thời gian, uy lực cũng chẳng hiện, thua kém hơn ba bản này.

Đối với việc Lộ Thăng lập tức nhận sợ, ngược lại Đoan Mộc Uyển còn coi trọng đối phương hơn chút, trước mặt mỹ nhân như nàng, cơ hồ tất cả nam nhân đều sẽ không tự chủ mà sinh lòng háo thắng, tâm hơn thua, bất kể như thế nào, đều muốn biểu hiện ra bộ mặt oai hùng mạnh mẽ của mình.

Nhưng Lộ Thăng lại có thể mặt không đổi sắc nói ra ba chữ "Ta không dám", đây không phải người bình thường có thể làm được.

- Ba môn nội công này của cô nương, không phải rất phù hợp với yêu cầu của ta."

Lộ Thăng trầm giọng nói.

- Lộ công tử đừng vội từ chối, phải biết, bí tịch nội công không phải rau cải trắng, muốn lúc nào có, thì lúc đó có."

Đoan Mộc Uyển cười nhẹ nói.

- Hiện tại chỗ ta có mấy quyển như đây, cũng là trùng hợp, qua một đoạn thời gian sau này, vậy thì không nhất định vẫn còn có....

Lộ Thăng không rõ ý nàng.

- Không phải sao chép bí tịch mấy phần thì có thể lại bán đi sao?

- Nói là như vậy, nhưng chỗ ta bán, đều là bản độc nhất, nguyên bản.

Đoan Mộc Uyển tự tin nói.

- Lời ấy thật chứ?

Trong lòng Lộ Thăng khẽ động.

- Đương nhiên là thật. Quyển Hắc Sát công kia, Lộ công tử vẫn là không luyện thì tốt hơn, công pháp đã không được đầy đủ, còn là bản thiếu lưu

truyền từ hàng trăm năm trước, nếu muốn tìm toàn bộ phần sau, cơ hồ không có khả năng.

Đoan Mộc Uyển khuyên nhủ.

Lộ Thăng trầm ngâm.

- Không biết, trong tay Uyển nhi tiểu thư còn có bản bí tịch khác không? Ta cũng không cần nguyên bản, chỉ cần bản sao chép là được, một trăm lượng một quyển, thế nào?

Sắc mặt Đoan Mộc Uyển vẫn như cũ không thay đổi, mang theo nụ cười mỉm nhàn nhạt.

- Lộ công tử si mê võ công như thế ư?

- Đúng vậy a, kỳ thật ta là một võ si.

Lộ Thăng nghiêm túc trả lời.

Đoan Mộc Uyển rất hứng thú nhìn xem y, hai người cứ đối mặt như vậy một lát, bỗng nhiên nàng phò một tiếng, bật cười.

- Đã như vậy, một tay giao tiền.

- Một tay giao hàng. Ta muốn Ngọc Hạc công.

Lộ Thăng tùy ý chọn một bản. Y lấy ra ngân phiếu từ trong ngực, đây là tiền tiết kiệm cuối cùng của y, sử dụng hết thì không còn rồi.

Đoan Mộc Uyển tiếp nhận ngân phiếu, nhìn cũng không nhìn, nhét vào trong tay áo, đặt Ngọc Hạc công xuống.

- Vậy thì chúc công tử võ công sớm ngày đại thành.

- Cám ơn lời chúc của tiểu thư.

Lộ Thăng đứng dậy tiễn nàng.

Đưa Đoàn Mộc Uyển đến cửa chính, nhìn nàng lên xe ngựa, chậm rãi rời đi, lúc này Lộ Thăng mới hiu hiu thở phào trong lòng.

Không biết làm sao, mỗi lần y đối mặt với Đoàn Mộc Uyển, đều sẽ loáng thoáng thận trọng.

Rõ ràng đối phương chỉ là một cô gái yếu đuối, thoạt nhìn chẳng biết võ công gì, nhưng chính y cảm giác không đúng.

Nhìn xem xe ngựa chạy chậm rãi, thăng đến phía cuối con đường, rốt cuộc nhìn không thấy.

Lúc này Lộ Thăng mới quay người lại.

Cầm Ngọc Hạc công trong tay, trong đầu Lộ Thăng chần chừ một lúc, vẫn là quyết định xem môn nội công này trước một chút rồi nói.

Nha môn tri phủ Cửu Liên thành.

Đại viện nha môn giống như hình vuông, viện tử hướng thẳng về công đường, mặt đất phủ lên từng khối gạch đá trắng, ánh nắng chiếu lên trên, hơi phản xạ ra chút ánh sáng chói mắt sáng.

Phía trong viện tử trên công đường, hơn mười cây cột chống đỡ thăm chống đỡ nóc nhà màu đỏ.

Hai bên công đường đặt vào hai hàng bồng sát uy, đều là sơn màu đỏ.

Tri phủ lão gia Tống Đoàn Xích ngồi trên công đường, cau mày, sau lưng của lão là một bức thanh thiên bạch nhật khổng lồ, một con tiên hạc vỗ cánh bay lượn.

Phía dưới hai bên, hai người đứng một bên, tổng cộng bốn người.

Theo thứ tự là gia chủ bốn nhà Triệu, Lý, Lộ, Trịnh.

Bốn nhà này chính là đại biểu hơn phân nửa lực lượng các ngành các nghề trong toàn Cửu Liên thành.

Lộ Toàn An chính là một trong số đó.

Ông khoác áo ngoài nguyên bảo kim tiền, đội nón viên ngoại (*) hồng ngọc, tay không ngừng xoa râu đẹp trên cằm, ánh mắt chăm chú nhìn vào tri phủ lão gia trên công đường.

(*) Viên ngoại: chỉ địa chủ thân hào, thường thấy trong Bạch thoại thời kỳ đầu.

Bao quát tri phủ bên trong, năm người đều không lên tiếng.

Gia chủ Triệu gia Triệu Sư Đức, là một lão giả đầu trọc cơ bắp nhanh nhẹn dũng mãnh, Triệu gia lão thống nhất lãnh đạo tất cả các quán rượu, thanh lâu, nhạc phường, sòng bạc trong toàn Cửu Liên thành. Là thế lực mạnh nhất trong bốn người.

Lúc này thấy không ai mở miệng, da mặt lão giật giật, dẫn đầu nói trước.

- Tổng lão gia, ngài bảo chúng ta tìm người, tìm vật, chúng ta đã phái người đi tìm, vốn cho là chỉ là việc nhỏ. Nhưng bây giờ người của chúng ta liên tiếp mất tích hơn mười người, đây chính là chuyện có quan hệ trọng đại đến mạng người. Nếu tình hình cứ vậy, ngài còn chưa mở miệng nói thật, vậy thì đừng trách chúng ta không phụng bồi."

Lộ Toàn An hạ quyết tâm ngậm miệng không nói.

Hai người còn lại xem ra cũng dự định giống ông.

Tri phủ Tống Đoan Xích cau mày, thở dài một hơi.

- Vật, người, là chỉ lệnh từ trên truyền xuống, ta chẳng có biện pháp. Hơn nữa mấy ngày nay liên tiếp xuất hiện chuyện kỳ lạ, đều ở trong thành ngoài thành, ta cũng mời chủ trì chùa Hồng Liên làm qua pháp sự, nhưng chẳng ăn thua gì. Hiệp khách giang hồ được mời tới, cũng một đi không trở lại, không biết là chạy, hay là..... Bản án Vương gia trang ngoài thành, đến bây giờ còn chưa xong. Bản quan gọi bốn người các vị tụ họp một chút, chính là muốn xem bốn vị có biện pháp gì tốt không. Tòa Cửu Liên thành này, chung quy là Cửu Liên thành của mọi người chúng ta."

Ba người Lộ Toàn An vẫn như cũ không nói lời nào.

Triệu Sư Đức lại cười lạnh một tiếng.

- Chuyện tìm người thì tạm thời không đề cập tới, chúng ta cứ dừng lại là được. Còn những chuyện khác, nếu lão gia đã không còn cách nào khác, ta thật có thể mời được một vị cao thủ thân thủ bất phàm, đến đây điều tra. Chỉ là giá thù lao, nếu riêng một nhà ta trả thì cũng không thỏa đáng chứ?

- Phàm là cao thủ, nếu quả thật có thể giải quyết bản án, bản quan trao cho hẳn toàn bộ giải thưởng được treo." Tri phủ đại nhân dẫn đầu xác định.

- Nhà ta tài trợ một ngàn lượng.

- Ta cũng như vậy.

Lộ Toàn An vội vàng lên tiếng.

- Ta cũng như thế.

Vị gia chủ cuối cùng theo số đông ra một ngàn lượng.

- Được rồi, bản án Từ gia này, tạm thời có người tiếp, nhưng bản án Vương gia trang....

Tri phủ lại bắt đầu ra vẻ khó khăn.

- Vương gia trang.... Có phải là vụ án tiểu thiếp nhảy giếng không? Trực tiếp theo luật pháp Đại Tổng kết án không phải được rồi sao?

Gia chủ Lý gia thản nhiên nói.

- Nếu thật đơn giản như thế thì tốt rồi. Nhưng vấn đề là, hiện tại thi thể tiểu thiếp kia cũng chưa tìm thấy, đáy giếng thì chẳng có một chút vết máu nào. Nhưng trong điền trạng lại có rất nhiều người thề thốt mà nói, tận mắt thấy tiểu thiếp đó nhảy giếng. Chúng ta cũng xác thực tìm được dấu chân bên cạnh giếng....

Tri phủ lắc đầu đáp.

- Thời buổi rối loạn a....

Lộ Toàn An nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng hơi hơi cảm khái.

Vừa nghĩ tới khuôn mặt sợ hãi của lão hữu Từ gia trước khi chết, trong lòng ông bỗng nhiên co lại.

*

Lộ phủ.

Trong phòng ngủ.

Lộ Thăng khoanh chân ngồi trên giường, tâm thần ngưng tụ, dựa theo phương pháp Ngọc Hạc công, bắt đầu tưởng tượng ở ngực có một con tiên hạc vỗ cánh muốn bay, nó không ngừng phe phẩy hai cánh, không ngừng tiếp tục dùng sức, nhưng vẫn không bay lên được.

Lộ Thăng nhắm mắt vận khí một hồi sau, lại chậm rãi mở mắt, từ trong ngực lấy ra quyển bí tịch Ngọc Hạc công, lật ra nhìn.

Lật ra tờ thứ nhất, ở trên vẽ rõ nét một con tiên hạc vỗ cánh muốn bay, loại tư thái muốn bay ngút trời kia, loáng thoáng khiến người ta có cảm giác bị đè nén.

Lộ Thăng nhìn chăm chú bức họa này một lát, rồi lập tức nhắm mắt lại, tiếp tục tưởng tượng tiên hạc ở ngực.

Lặp lại ba lần như thế.

Tia sáng ngoài cửa sổ dần dần ảm đạm đi.

Tiểu Xảo cũng tới gọi y ăn cơm vài lần. Lộ Thăng từ chối hết, vẫn đóng kín cửa phòng, tiếp tục ngồi trên giường.

Con tiên hạc mà y tưởng tượng ngày càng giống thật, ngày càng chân thật.

Đợi đến lúc trời mới chạng vạng tối, Lộ Thăng đang ngồi trên giường, bỗng nhiên mở mắt.

Hô.....

Y hung hăng phun ra một ngụm trọc khí.

Y hít sâu một hơi, cảm giác bộ ngực mình rõ ràng thêm một đường chỉ như con kiến, chậm rãi chuyển động ở lồng ngực, hình thành một hình bầu dục đơn giản.

Hình bầu dục này xoay tròn theo kim đồng hồ, tốc độ rất chậm chạp, không thận trọng cảm giác, căn bản nhận biết không được.

Lộ Thăng thả lỏng xuống mệt mỏi, vội vàng đục thăm trong lòng.

- Thâm Lam.

Lập tức trước mắt y hiện ra giao diện máy sửa chữa.

Trong khung vuông của máy sửa chữa Thâm Lam, dưới Hắc Hồ đao pháp, lại thêm một hàng chữ viết nhỏ nhắn.

"Ngọc Hạc công: Chưa nhập môn."

- Sắp được rồi.

Lộ Thăng nhanh chóng bắt đầu tập trung tinh thần, nhấn xuống nút sửa chữa, để tránh một tia khí cảm này biến mất.

Theo cái nút ấn xuống, toàn bộ máy sửa chữa Thâm Lam léo lên một cái.

Lộ Thăng vội vàng đem lực chú ý tập trung lên Ngọc Hạc công.

- Tăng lên một tầng!

Y nói thầm.

Trạng thái Ngọc Hạc công bỗng nhiên nhảy một cái.

Từ chưa nhập môn, thoáng chốc biến thành đã nhập môn.

Lộ Thăng ngừng lại, cảm giác trong thân thể vừa nhiều hơn một dòng suối dây tơ mờ, bắt đầu từ lồng ngực chậm rãi chảy xuống bụng.

Giữa lồng ngực và bụng dưới, hình thành một vòng hình bầu dục. Từng dòng từng dòng khí lạnh, không ngừng chảy giữa hai bên.

- Đã nhập môn.... Hình như đối với thân thể cũng không tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng.

Lộ Thăng suy nghĩ một chút, lại tiếp tục tập trung lực chú ý, tưởng tượng thấy cảnh giới Ngọc Hạc công lại tăng thêm một tầng.

Khụ khụ!!

Bỗng nhiên y cảm thấy yết hầu khô ngứa một trận, liền lớn tiếng ho khan.

Một cổ khô nóng phien muộn dâng lên từ bụng, xông lên đầu, Lộ Thăng lập tức trở nên miệng đắng lưỡi khô.

- Không được, thân thể âm hư rồi! Ngọc Hạc công này tăng lên nhanh hơn, thân thể cũng bị tổn thương, chỉ là không có bá đạo như Hắc Hồ đao pháp."

Lộ Thăng thả lỏng tinh thần, mặc cho máy sửa chữa chậm rãi phai nhạt biến mất.

- Đây chính là nội công sao?

Y duỗi hai chân, chậm rãi xuống giường.

Tỉ mỉ cảm thụ ở giữa ngực bụng, nội khí Ngọc Hạc công không ngừng tuần hoàn lưu chuyển, cảm giác mới lạ không thôi.

- Cảm giác tựa như trong thân thể có thêm một đường dây.

Lộ Thăng thử khống chế đường dây này, phát hiện thứ đồ chơi này tựa hồ cũng không thể chạy về chỗ khác, chỉ có thể xoay quanh cố định giữa ngực bụng.

Mà trong quá trình xoay quanh của tia nội khí, y rõ ràng cảm giác được hô hấp của mình nhẹ nhõm không ít, tinh thần cũng phải tràn đầy hơn chút.

- Nội công đã nhập môn, ta xem thử....

Lộ Thăng lật ra bí tịch, nhìn xem ghi chép bên trên

CỤC ĐẠO THIÊN MA

Cổn Khai
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Che Giấu (4)

Editor: 21302766

Trên sách viết rõ.

" Bản công pháp có khả năng kéo dài tuổi thọ, nhẹ thân hoạt huyết, thuận khí điều dưỡng ngũ tạng, có hiệu quả trị liệu nội thương. Công lực càng sâu, hiệu quả càng tốt."

- Trị liệu nội thương sao?

Trong lòng Lộ Thăng khẽ động.

- Công tử? Ăn cơm thôi. Đã đến tử chính rồi..."

Tiếng nói của Tiểu Xảo truyền đến từ ngoài cửa phòng.

Lộ Thăng hoạt động hai tay bả vai vài lần.

Đẩy cửa ra, thì thấy một mình tiểu Xảo tìm băng ghế ngồi ngoài cửa, đã chờ y không biết bao lâu rồi.

Giờ "Tử chính" chính là giờ Tý.

Tính theo giờ của Đại Tống, giờ chung một ngày chia thành mười hai canh giờ, mỗi canh giờ chia thành sơ thì và chính thì. Tử chính thì là giờ tý của chính thì.

Cũng chính là khoảng thời gian từ mười hai giờ khuya đến lúc trời vừa rạng sáng.

- Đã trễ như vậy rồi sao?

Lộ Thăng nhìn biệt viện còn lại, các viện tử khác ngày thường đều ồn ào náo nhiệt, lúc này đã là một vùng an tĩnh.

Trong gió đêm, mơ hồ có tiếng chiêng đánh càn của phu canh đi ngang qua bên ngoài.

- Bây giờ còn gì ăn được không?

Lộ Thăng đi về phía phòng bếp.

Phòng bếp Lộ phủ xây ở giữa tiền viện và hậu viện, phải rời hậu viện mới có thể đến đó.

- Tiểu tì dọn phòng bếp giữ lại một phần đồ ăn, mỗi một loại đồ ăn đều còn chút, hâm nóng thì tốt rồi." Tiểu Xảo thấp giọng đáp, theo sát Lộ Thăng.

Hai người theo hành lang rời hậu viện, đi phía trái vào phòng bếp tiểu viện.

Trong sân phòng bếp đặt bừa bộn mấy tấm bàn ghế, là chuyên môn cho bọn đầu bếp và hạ nhân dùng ăn cơm.

Hai người vừa mới đến tiểu viện, thì nhìn thấy một người đang ngồi ở cạnh bàn, ăn từng miếng lớn đồ ăn trên bàn mà được để lại cho Lộ Thăng.

- Đại ca, sao muộn vậy còn chưa ngủ?

Người ăn cơm kia ngẩng đầu, rõ ràng là khuôn mặt trắng đẹp thanh thuần của nữ hài.

- Khinh Khinh?

Lộ Thăng thấy thế sững sờ.

- Muội trở về lúc nào thế?

Y ngồi vào phía kia của bàn, dò xét Lộ Khinh Khinh đang ăn ngon lành.

Cô muội muội được nhị nương sinh ra, cùng cha khác mẹ với y, bất quá Nhị nương coi y như thân sinh, nhiều khi đối với y còn tốt hơn với con gái ruột của mình.

Trong trí nhớ của Lộ Thăng bản gốc, tình cảm của hắn đối với Nhị nương, đối với Lộ Khinh Khinh, không phải các huynh đệ tỷ muội khác có khả năng sánh được.

- Kẻ bất tài này về đến nhà, đói bụng liền chạy tới nơi đây, kết quả phát hiện một mâm đồ ăn lớn được bày trên bàn, còn tưởng rằng là chuẩn bị cho ta đâu.

Lộ Khinh Khinh vén kiếm trên lưng, một thân trang phục màu lam, trước ngực nhất định là quần buộc ngực, nếu không phải khuôn mặt thực sự xinh đẹp, căn bản không nhận rõ nàng là thân nữ nhi.

- Muội không nên trở về....

Lộ Thăng thở dài.

- Vì sao?

Lộ Khinh Khinh buông bát xuống, khuôn mặt bỗng nhiên lạnh lùng nghiêm túc

- Cái chết của Từ đại ca không rõ ràng, một nhà Từ bá bá đến cùng chọc phải tai họa gì? Yêu ma quỷ quái lung ta lung tung gì đó, ta không tin những thứ đó!"

- Ý muội là sao?

Lộ Thăng nhìn chăm chăm nàng.

- Lần này muội sớm trở về, chính là muốn tra ra nguyên nhân thật sự về cái chết của Từ đại ca, bắt hung thủ lại!"

Lộ Khinh Khinh chân thành đáp, ánh mắt lóe lên một tia sát khí.

Lộ Thăng nhìn xem cô nhị muội này, thật lâu không nói gì.

Sắc mặt Lộ Khinh Khinh nổi lên một tia giận dữ.

- Đại ca, Từ đại ca chết rồi, chẳng lẽ huynh không chút nào nghĩ tới tra ra hung phạm sao?!

- Ta đã điều tra, không có đầu mối...

Lộ Thăng lắc đầu.

- Tìm không đến bất luận manh mối gì của kẻ hành hung, chẳng có dấu vết nào, mấy chục miệng ăn của Từ gia từ trên xuống dưới, trong vòng một đêm toàn bộ chết thảm, nhưng chẳng có một chút tiếng động nào.

- Muội không tin!

Lộ Khinh Khinh đứng lên.

- Muội ăn no rồi, ngày mai muội sẽ bắt đầu điều tra. Đại ca, muội đi nghỉ trước."

Nàng nói xong rồi sải bước đi đến ngoài tiểu viện.

- Tiểu Xảo, muốn đến chỗ ta hay không?"

Nàng thuận tiện lên tiếng chào Tiểu Xảo.

Vẻ mặt Tiểu Xảo âm đạm lắc đầu, hiển nhiên là nhắc tới chuyện của Từ đại ca, tâm tình sa sút.

Từ Đạo Nhiên đối xử các nàng luôn luôn rất tốt, người lại ôn hòa hữu lễ, thế nào nàng cũng không ngờ tới, người tốt như vậy thoáng chốc đã không còn rồi.

Lộ Khinh Khinh rời đi.

Lộ Thăng ngồi xuống, để Tiểu Xảo hâm nóng cơm canh, rồi lấy đồ ăn còn lại tiếp tục ăn.

- Khinh Khinh ra ngoài bá sứ học nghệ, thời gian đã năm năm rồi, Thiết Tang đạo nhân là danh gia kiếm pháp nổi danh vùng gần Tử Hoa thành. Bất quá bây giờ nhìn lại, tựa hồ nàng cũng chưa có tu tập nội công."

Người tu tập nội công, dựa theo ghi chép trong Ngọc Hạc công, đều có đặc điểm là hai mắt có nhãn thần khiếp người.

Nội công càng sâu, thần thái thần quang trong mắt càng sáng ngời.

Nhưng ánh mắt của nhị muội Lộ Khinh Khinh âm đạm, không khác biệt gì với người bình thường. Hiển nhiên không phải người tu tập nội công.

- Nhắc đến cũng đúng, người có khả năng có nội công, sao có thể có khắp nơi giống như rau cải trắng được. Chỉ là như vậy xem ra, Đoan Mộc Uyển kia thật vô cùng không đơn giản....

Lộ Thăng trầm ngâm một xuống, bình tĩnh lại, bắt đầu chuyên tâm ăn cơm.

..

Sáng sớm hôm sau.

Sáng sớm Lộ Thăng liền đi theo cùng Triệu bá, tiến về nhà của Trương Tuần Trương Bộ đầu.

- Phá Tâm chương của Trương Bộ đầu mặc dầu chỉ là công phu ngoại gia, nhưng tục truyền, có thể đánh đồng với Thiết Sa chương trong truyền thuyết.

Một cỗ thấu kính của người tập, có thể cách sơn đá ngưng, đánh thẳng vào nội tạng của địch nhân, lợi hại vô cùng."

Trên đường, Triệu bá và Lộ Thăng một người một ngựa, không nhanh không chậm tiến về phía nhà Trương Tuần.

Nhà Trương Tuần gần sát khu thợ rèn ở tường thành Cửu Liên thành.

Nơi này chủ yếu là nơi ở của dân nghèo, người lao động tay chân, thợ rèn và thợ mộc.

Lộ Thăng dọc đường đi tới, nhìn thấy bốn phía đều là kẻ khốn khổ xanh xao vàng vọt. Người qua đường phần nhiều đều mặc quần áo vá vú.

- Uy danh của Phá Tâm chương, khi còn bé ta cũng thỉnh thoảng nghe qua, chỉ là sao Trương Bộ đầu lại lưu lạc đến nước này? Vô luận giao thiệp hay là thực lực kinh nghiệm, lão nhân gia ông ta cũng đủ để đảm nhiệm một chức quan dạy võ ở nha môn rồi chứ.

Lộ Thăng thuận miệng hỏi.

Triệu bá lắc đầu.

- Vì sao ư? Còn không phải là vì một cọc thăm án năm đó, hấn vì báo thù, mặc dù cuối cùng tự tay đánh chết đối thủ, bản thân cũng rơi vào tình trạng ám thương phát ra liên miên. Chỉ riêng các hạng dược liệu bổ dưỡng đã hao hết gia tài rồi."

Đang khi nói chuyện, hai người rất nhanh đã đến trước một chỗ tiểu tiện lộn bại.

Triệu bá xuống ngựa gõ cửa một cái.

- Ai thế?

Rất nhanh một người trẻ tuổi gầy yếu mở cửa.

- Triệu bá?

Hắn ngạc nhiên nhìn xem Triệu Đại Hồ ở cổng.

- Nhanh mời vào, mời vào!

Lộ Thăng theo vào cửa, liếc mắt đã thấy được lão nhân tóc trắng ngồi trong sân phơi nắng.

- Hóa ra là Lộ đại công tử sao?

Lão nhân không vòng vo, lớn tiếng nói.

- Đúng vậy.

Lộ Thăng ôm quyền.

- Trước đó bạc mà ngài đưa tới, lão hủ đã nhận được. Luyện pháp của phá Tâm chương, ta có thể ngay trước mặt, mặt đối mặt truyền thụ cho ngài, chỉ là lão hủ còn có một yêu cầu quá đáng.

Lão giả chính là người đã từng sát phạt quyết đoán, Trương Tuần bộ đầu.

- Trương sư phó mời nói.

Sắc mặt Lộ Thăng không đổi.

- Lão hủ hi vọng, Lộ đại công tử có thể cầm môn công phu này, lại tìm thêm vài truyền nhân, cũng không uổng phí một đời tâm huyết khổ tâm tạo nghệ của ta.

Thanh âm của Trương Tuần trung khí mười phần, nhưng vẫn có khí thế vô cùng.

- Trương sư phó yên tâm! Văn bối đáp ứng!

Lộ Thăng quả quyết.

- Tốt! Dùng đao dùng chưởng, thì phải có luồng đơn đao phó hội (*) này, khí thế một đi không trở lại! Không có cỗ khí phách này, khi xuất đao, mạnh hơn cũng chỉ là cái vỏ yếu đuối!"

(*) Một đao đến hội (Đơn đao phó hội): Tôn Quyền muốn lấy lại Kinh châu, Lỗ Túc bày mưu dụ Quan Vũ đến hội ở Lục Khẩu và cho phục binh, nếu ông không đồng ý trả Kinh châu thì sẽ giết chết. Nhưng vì Quan Vũ quá uy dũng, vừa thủ thanh long đao trong tay, vừa nắm lấy Lỗ Túc khiến quân Ngô không thể động thủ. Quan Vũ trở về an toàn.

Giọng nói Trương Tuần đột nhiên mãnh liệt.

- Phá Tâm chưởng và đao pháp của ta có chỗ tương đồng, xuất chưởng xuất đao, tất phải quyết đánh đến cùng, đem chính mình tưởng tượng thành thân ở tuyệt cảnh, như vậy mới có thể bộc phát ra sức mạnh và tốc độ lớn nhất! Lòng có do dự! Lực không thể đạt!

Trong lòng Lộ Thăng chấn động, đột nhiên hình như minh bạch điều gì.

- Tinh khí thần, tâm ý lực, toàn bộ tương hợp, tập trung vào một điểm. Đây cũng chính là yếu quyết của đao pháp và phá Tâm chưởng của ta!

Trương Tuần nghiêm nghị nói.

Lộ Thăng nhắm mắt đứng thẳng, giống như có điều ngộ ra, tay nắm chặt trường đao bên hông.

Y mới đến viện tử, thì bị người đã từng là đệ nhất cao thủ Cửu Liên thành, ngay mặt dạy một bài học.

- Lòng có do dự, lực không thể đạt.

Câu nói này giống như sấm rền, không ngừng khuấy động trong lòng y.

Y suốt tới nay, chẳng phải bởi vì suy nghĩ quá nhiều, cho nên đao pháp luôn cảm thấy có một tia trì trệ như thế sao.

Bây giờ nghĩ lại, hẳn là thiếu một chút khí phách như trên!

Cảnh giới của y rõ ràng còn mạnh hơn Triệu bá, nhưng thực tế đánh nhau, y không có tự tin có thể thắng được Triệu bá, nguyên bản y cho rằng mình thiếu kinh nghiệm.

Hiện tại xem ra, chính là thiếu điểm khí phách này.

Thật lâu.

Lộ Thăng ôm quyền thi lễ Trương Tuần một cái.

- Đa tạ Trương sư!

- Không có việc gì, bây giờ những người khác đi ra ngoài, ta muốn truyền cho ngài yếu quyết của Phá Tâm chương!

Tiếng nói của Trương Tuần vang dội.

Triệu bá và người tuổi trẻ kia đều khẽ cười khỏ, tự mình rời khỏi viện tử.

Ròng rã một ngày.

Lộ Thăng đều ở lại chỗ của Trương Tuần, ghi nhớ tập luyện yếu quyết và chiêu thức của Phá Tâm chương.

Tâm pháp kết hợp chiêu thức, Trương Tuần không chút nào giữ lại, đem kinh nghiệm đối địch của mình, truyền thụ từng phần.

Lộ Thăng nhập môn nội công rồi, tinh lực tràn đầy, tròn một ngày cũng đã nghỉ ngơi hai lần, trong thời gian đó vẫn luôn không ngừng học tập rèn luyện.

Lúc chạng vạng tối, hãn y đã nhớ kỹ toàn bộ yếu lĩnh của Phá Tâm chương. Sau đó mới cáo từ rời đi.

Về đến nhà, y liền trở về phòng ngủ trước, khoan chân ngồi xuống.

- Thâm Lam!

Đọc thầm trong lòng, giao diện máy sửa chữa lại lần nữa hiện ra.

Ấn xuống nút sửa chữa, sau đó toàn bộ máy sửa chữa bỗng nhiên lóe lên.

Lộ Thăng đem lực chú ý tập trung trên Ngọc Hạc công ở trước.

- Lần này hãn sẽ không vấn đề.

Tiến hành sửa chữa một môn võ học chia thành mấy lần, như vậy sẽ không quá mạnh liệt, thân thể gánh vác cũng nhỏ.

- Tăng lên một tầng!

Lộ Thăng nhìn chăm chăm Ngọc Hạc công.

Rất nhanh, trạng thái cảnh giới của Ngọc Hạc công, trực tiếp từ nhập môn, nhảy tới tầng thứ nhất.

Lộ Thăng lập tức cảm giác ngũ tạng lục phủ đều giống như lửa vậy, miệng đắng lưỡi khô, sắc mặt đỏ lên.

Y nhìn qua bí tịch, biết đây là do nội khí quá thịnh, dẫn đến tâm hỏa quá vượng.

Liên nhanh chóng đứng dậy, từ trên bàn cầm lấy trà Ngọc Đẩu Thạch Học đã chuẩn bị sẵn, bắt đầu uống từng ngụm nhỏ.

Thạch Học được xưng là Tư Âm tiên thảo, năng lực bổ dưỡng cực mạnh, ở Địa Cầu thì lấy Thiết Bì Thạch Học làm nhất, nơi này thì lại lấy Ngọc Đẩu Thạch Học là nhất.

Là thuốc bổ từ đất đỏ nhập hàng tới. Trung Nguyên.

Hiệu thuốc trong nhà tích trữ một ít, vừa vắn y có thể dùng.

Uống liền ba chén trà Thạch Học nồng đậm, Lộ Thăng mới cảm giác được ngực bụng từ từ giải nhiệt.

- Nếu như dựa theo ghi chép trên bí tịch, Ngọc Hạc công này hết thầy mới hai tầng. Khí cảm thì một ngày là đủ. Mà nhập môn lại cần trăm ngày, còn phải là nhân tài có tư chất.

- Tu thành đến tầng thứ nhất, cần từ hai đến ba năm. Tầng thứ hai cần năm đến mười năm.

Y đặt chén trà xuống, từ trong ấm trà đổ ra Thạch Học trực tiếp ném vào miệng, nhai nát nuốt xuống.

- Ta thể này một lần, thì tương đương với người khác khổ tu hai đến ba năm. Cũng không tệ.

Y rõ ràng cảm giác được khí tức chỗ ngực bụng lớn thêm không ít so với trước đó.

Nếu như trước đó là cọng tóc, như vậy hiện tại chính là lớn chừng chiếc đũa.

Lộ Thăng lại nhìn xem một môn công phu khác, Phá Tâm chưởng.

Môn công phu này biểu thị chưa nhập môn, ngoại công khác với nội công, chỉ cần nhớ kỹ chiêu thức tâm pháp, thì có thể biểu thị hạng mục trên máy sửa chữa.

Mà nội công nhất định muốn sinh ra khí cảm trước rồi mới có thể sửa chữa.

Lộ Thăng dự định trước tiên cấp tốc tăng lên Ngọc Hạc công, đề cao tổng lượng tinh khí thần, rồi lại sửa chữa môn ngoại công khác, cứ như vậy, thân thể chịu tải cũng phải nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

CỤC ĐẠO THIÊN MA

Cổn Khai
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Che Giấu (5)

Editor: 21302766

Lộ Thăng học ở chỗ của Trương Tuần bộ đầu được ba ngày, về sau liền thăng thường ghi lại Phá Tâm chương.

Sau đó đến chỗ của vị sư phụ thứ hai.

Triệu bá giới thiệu vị sư phó thứ hai, họ Đổ, tên Chấn, đã từng là cao thủ hàng đầu trong nha môn tri phủ đời trước, là người cùng thời đại với Trương Tuần bộ đầu.

Một tay chín chín tám mươi một Yến Tử Truy Phong Dao, nhanh như thiểm điện.

Đáng tiếc... Về sau gân tay của ông ta không hiểu sao bị kẻ khác chọn rồi, người cũng đã phế, đồng dạng cũng chẳng có con cái, bất quá bởi vì ông ta còn chưa kết thân, hưởng nội trầm mặc, cho nên mới không có hậu nhân.

Lộ Thăng học tập bốn ngày ở chỗ của vị đó.

Chín chín tám mươi một Yến Tử Truy Phong Dao, trên thực tế trong mắt y, còn muốn yếu hơn Hắc Hồ đao pháp một bậc, nhưng thêm một môn kỹ nghệ võ học, tóm lại là chuyện tốt.

Về sau y lại năn nỉ Triệu bá dẫn y đến từng chỗ của những cao thủ có tiếng tăm khác ở Cửu Liên thành, đặc biệt là cao thủ thế hệ trước.

Khi lấy được sự đồng ý của lão cha Lộ Toàn An về sau, dùng tiền mở đường từng vị, y lại từ chỗ hai vị khác học được một môn Bát Trân bộ, và Song Lăng đao.

Đều là võ học yếu hơn một đoạn so với Hắc Hồ đao pháp.

Y cũng minh bạch, dù sao Triệu bá Hắc Hồ đao, ở Cửu Liên thành cũng là cao thủ hàng đầu, những người khác nào có dễ dàng đạt tới tiêu chuẩn của ông ấy như vậy.

Hai tháng liên tiếp, Lộ Thăng đều đang khắc khổ kiên trì tập luyện các loại võ học.

Đồng thời cũng đang không ngừng điều dưỡng thân thể, phục dụng lượng lớn phương thuốc tư âm bổ huyết.

Trong nhà bởi vì y tập võ mà gia tăng chi phí thuốc bổ, một tháng đều có thể hơn ngàn lượng. Đối với gia đình bình thường mà nói, là một con số trên trời.

Cũng may việc này đã nhận được cái gật đầu lão cha Lộ Toàn An, bằng không xài tiền giống như y, dù có là con em nhà giàu cũng không thể không chút kiêng nể nào như thế.

Chỉ chớp mắt, ngày hạ trôi qua, thu tháng chín đến.

Lộ Thăng đi vào thế giới này, cũng đã gần ba tháng rồi.

- Đoạn thời gian này Thăng ca nhi thật là khắc khổ a.

Triệu bá vuốt sợi râu nhìn xem Lộ Thăng khổ luyện Yến Tử Truy Phong Đao trên giáo trường.

Bộ đao pháp này, Lộ Thăng không có lợi dụng máy sửa chữa, đoạn thời gian này y cũng chưa động đến máy sửa chữa, chỉ là tự thân tự mình tìm tòi.

Máy sửa chữa chung quy là ngoại lực, y muốn kiểm tra một chút, võ học mà mình khổ luyện cùng võ học có được từ sửa chữa, giữa đó khác nhau chỗ nào.

Đúng lúc môn đao pháp Yến Tử Truy Phong Đao vốn cũng không khó, chiêu thức đơn giản, vừa vận thích hợp y luyện từ từ.

Bá!

Xoát xoát xoát!

Mấy tiếng giòn vang liên tục, cộc rờm xung quanh Lộ Thăng chỉ chớp mắt đã bị mấy đao chém đứt.

Lộ Thăng cầm trong tay tiêu quan đao dài hơn một mét, một tay cầm nắm, chậm rãi đem thân đao móc ngược vào chỗ sau lưng. Xem như thu công.

- Thời gian tập võ quá muộn, không cố gắng chút sao có thể đuổi kịp những người khác?

Lộ Thăng mỉm cười đáp.

- Những ngày qua còn phải đa tạ Triệu bá ngài.

Triệu bá khoát khoát tay.

- Ta biết Thăng ca ngài có ý định thu thập bí tịch võ học tăng cường gia tộc, chỉ là người có khả năng đưa ra võ học ở Cửu Liên thành, chỉ có chút thể thôi, khả năng còn lại rất thấp. Tiếp theo ngài có tính toán gì không?

Lộ Thăng trầm ngâm xuống, mặc cho Tiểu Xảo chạy chậm tới, dùng khăn lông ướt lau mồ hôi cho mình.

- Nếu Cửu Liên thành....

- Không xong! Không xong rồi!!

Bỗng nhiên một tên gia bộc gấp gáp chạy về phía võ đài, trên mặt tái nhợt, trong miệng kêu to.

- Xảy ra chuyện gì? Kêu gào gì đó!?

Một tên thị vệ trong phủ tiến lên quát lớn. Lôi kéo tên gia bộc đang kêu, đi tới một bên, tra hỏi kỹ càng.

Chờ tra hỏi rõ ràng, sắc mặt thị vệ kia cũng có chút thay đổi, vội vàng chạy tới hai người Lộ Thăng.

- Đại công tử, nhị tiểu thư đánh nhau với người ta, hiện tại tìm không thấy rồi!

Thị vệ này vội vã lớn tiếng nói.

- Cái gì?!

Lộ Thăng sửng sờ.

Y biết Lộ Khinh Khinh trở về sẽ gây chuyện, thật không ngờ đến lại xảy ra chuyện nhanh như vậy.

- Nàng ở đâu? Đánh nhau với ai?

Triệu bá nhanh chóng nghiêm nghị hỏi.

- Ở phố Hoa Liễu, cùng mấy hộ vệ thương đội vào thành tạt qua!

- Lão gia có biết việc này không?

- Không rõ, bất quá gã sai vặt kia cũng mới thu được tin báo, là thiệp thân nha hoàn của nhị tiểu thư chạy tới báo tin. Hắn liền chạy về phía bên đại công tử trước.

Thị vệ vội vàng đáp.

Những người này đều là cô nhi từ nhỏ được Lộ Toàn An mua rồi thu dưỡng, bồi dưỡng lớn lên từ bé, lòng trung thành với Lộ phủ rất cao.

- Làm tốt lắm, việc này trước tiên không vội thông báo cho phụ thân, ta đi qua trước xem chút."

Lộ Thăng trầm giọng nói.

- Nhị tiểu thư đang điều tra thám án Từ gia, làm sao lại đánh nhau với hộ vệ thương đội rồi?

- Trước tiên qua xem một chút thì biết.

Sắc mặt Lộ Thăng trầm tĩnh.

Y cấp tốc triệu tập gia đình thị vệ trong phủ, từ trong kéo theo mười người, thẳng đến phố Hoa Liễu.

Phố Hoa Liễu là khu thanh lâu trắng hoa nổi danh ở Cửu Liên thành, cũng không biết Lộ Khinh Khinh điều tra thế nào tới nơi này.

Ngựa không dừng vó một đường chạy tới.

Đợi khi Lộ Thăng đến, trên mặt đường chỉ còn một vùng hỗn độn, hai chưởng quỹ của cửa hàng nhà họ Lộ gần đó đang mang người trấn an bạn hàng bị tai bay vạ gió xung quanh.

- Nên bồi thường tiền thì bồi thường, nên nói xin lỗi thì xin lỗi, chớ để người khác xem thường nhà họ Lộ chúng ta."

Lộ Thăng phân phó nói.

- Rõ!

Mười người được điều ra từ nhà họ Lô nhanh chóng trả lời.

Đám người phân tán đi khắc phục hậu quả.

Lộ Thăng và Triệu bá thì đến bên lối đi bộ trên đường, xem nơi còn sót lại dấu vết đánh nhau.

- Mới đi không bao lâu, tính tình Khinh Khinh vốn nóng nảy, ở loại địa phương này bị mấy thằng lưu manh kích thích vài câu, động thủ thì cũng rất bình thường.

Lộ Thăng cẩn thận kiểm tra vết máu trên đất.

Máu không nhiều, y cũng chẳng lo đó là máu của Khinh Khinh, lấy bản lãnh của nàng, đối phó hai tên hộ vệ thương đội cũng chẳng có gì đáng kể.

Trên phiến đá xám trắng, một bãi máu đỏ sậm tung tóe, dưới ánh mặt trời có chút nổi bật.

Lộ Thăng ngồi xổm người xuống, nhẹ dùng tay chấm một chút máu, sau đó ngửi ngửi, lông mày lập tức nhíu lại.

- Sao vậy? Phát hiện được gì sao?"

Triệu bá đi tới, cũng giống như hắn, dùng ngón tay chấm vết máu rồi ngửi.

- Máu người bình thường, đâu có gì lạ.

- Cái ta nghi ngờ không phải là nó....

Lộ Thăng lắc đầu.

- Ta nghi ngờ chính là, lượng máu này có chút lớn, mặc dù tính tình Khinh Khinh không tốt, nhưng xuất thủ luôn có nặng nhẹ.

Nặng tay như vậy, thông thường nàng sẽ không lỗ mãng như thế."

Lúc này thị vệ đến chung quanh giải quyết hậu quả cũng đã quay về.

- Đại công tử, có tin tức. Có người nhìn thấy nhị tiểu thư cầm kiếm đánh nhau với hai kẻ, một đường đuổi theo ra ngoài thành! Có người nói, hai kẻ bị truy đuổi kia còn là tội phạm giết người bị quan phủ truy nã, căn bản không phải hộ vệ thương đội gì!

- Thì ra là thế.

Lộ Thăng gật đầu.

- Đi, ra cửa thành nhìn xem, cửa thành gần nhất xung quanh đây, là cửa tây, bọn họ hẳn là ra từ bên đó.

Một đoàn người theo Triệu bá cùng đi, hướng về phía cửa thành Tây.

Ước chừng sau mười mấy phút, đám người chạy tới Tây Môn, sĩ quan thủ thành đến chào hỏi cùng một tên thị vệ trong nhà, hiển nhiên là nhận biết.

- Lộ nhị tiểu thư một đường truy đuổi ra ngoài, hướng về phía Hắc Phong Lĩnh.

Sĩ quan đưa ra tin tức quan trọng.

Lộ Thăng đang muốn dẫn người đi tìm, vừa ra khỏi thành, đi chưa được mấy bước đường, đã nhìn thấy Lộ Khinh Khinh cười ngửa, kéo theo hai người bị trói cùng một chỗ, chạy về phía cửa thành bên này.

Vừa nhìn thấy Lộ Thăng, trên mặt Lộ Khinh Khinh liền lộ ra vẻ đắc chí.

- Đại ca huynh vội tới đây làm gì? Không phải chỉ là hai tên tiểu mao tặc thôi sao? Chẳng lẽ còn chưa tin vào bản lãnh của ta?

Nàng thay đổi thành một thân trang phục hiệp nữ màu trắng, năm trường kiếm có vỏ màu bạc trong tay, trên eo nhỏ buộc một sợi đai lưng viền bạc. Tóc dài cột cao lên, thoát nhìn có vẻ hiên ngang oai hùng.

Lộ Thăng đứng ở cửa thành, chờ Lộ Khinh Khinh cưỡi ngựa đến trước mặt, tung người xuống ngựa, y mới thở phào một hơi.

- Sau này chớ nên lỗ mãng vậy nữa.

Mặc dù y không phải Lộ Thăng nguyên bản, nhưng trong khoảng thời gian này, sự chiếu cố của Nhị nương đối với y cũng xuất phát từ chân tâm, y cũng đâu phải người vô tình. Đương nhiên nhìn ra được những gì là chân tâm thật ý, những gì là hư tình giả ý.

Bởi vì nguyên nhân Nhị nương, đối với Lộ Khinh Khinh cũng thoáng có ý chiếu cố.

- Yên tâm đi, lũ tiểu mao tặc ở Cửu Liên thành, bản tiểu thư chẳng thèm để vào mắt!

Lộ Khinh Khinh không quan tâm đáp.

Lộ Thăng nhìn nhìn hai gã tội phạm giết người bị dây thừng buộc chặt trên đất, sắc mặt hai gã đều có chút tái nhợt, tựa hồ do mất máu quá nhiều, lúc này đã hôn mê bất tỉnh, cũng không biết là chết hay chưa.

Nhưng khiến người ta kỳ quái là, khóe miệng của bọn hắn, đều mang một vết đường cong nhàn nhạt, tựa như là.... Đang cười?

Lộ Thăng âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Thấy Lộ Khinh Khinh không sao cả, hắn cũng không tiện nói thêm điều gì, có lẽ chỉ là mình chuyện bé xé to thôi.

Sau khi tiếp tục căn dặn Lộ Khinh Khinh vài câu, y và Triệu bá lại dẫn người hồi phủ.

Cuộc sống lần nữa trở lại trình tự trước đó.

Mỗi ngày y dậy luyện công buổi sáng ba canh giờ, luyện đao pháp. Buổi chiều ăn cơm xong, rồi bắt đầu luyện bộ pháp và Phá Tâm chương.

Ban đêm thì trở về trong phòng luyện Ngọc Hạc công.

Về phần môn Hắc Sát công kia, y vẫn là ngừng lại thì hơn.

Lập đi lập lại như thế, Triệu bá thấy vậy, cũng khuyên y tập trung tinh lực luyện một loại trước đã, nhưng Lộ Thăng có tính toán của mình.

Sau khi đem tất cả võ học đều lưu lại tuyển hạng trên máy sửa chữa.

Y cũng bắt đầu tăng lên cấp độ Ngọc Hạc công thêm một lần nữa.

Vào nửa đêm.

Lộ Thăng nằm ngửa trên giường, hai mắt chậm rãi mở ra.

Y ngồi thẳng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh trăng nhàn nhạt từ ngoài cửa sổ chiếu vào, lưu xuống một vệt dấu trắng rõ ràng trên mặt đất trong phòng ngủ.

Bên ngoài mơ hồ có thể nghe được tiếng ngủ ngáy của hộ vệ gác đêm.

Gió thật to, thổi đến lá của cây lớn trong viện vang vọng ào ào.

Lộ Thăng chậm rãi ngồi xếp bằng trên giường.

- Thời gian đã không sai biệt lắm.

Y cần thận nghe động tĩnh chung quanh, cũng không phát hiện thứ gì có khả năng quấy nhiễu.

- Tu dưỡng đã lâu, tinh khí thần thân thể đều đã đến đỉnh phong, cũng là thời điểm nâng lên Ngọc Hạc công.

Những ngày qua, Lộ Khinh Khinh hành hiệp trượng nghĩa khắp nơi, không phải bắt tội phạm giết người, thì là đánh thương tiểu thân dân tặc, gây ra động tĩnh không nhỏ.

Chẳng qua Lộ Thăng nhìn ở trong mắt, nhưng trong lòng lại luôn có loại cảm giác cấp bách không rõ, đặc biệt là vài ngày trước, y biết được từ chỗ của Trương Tuần sư phó, khi ông ta làm bộ đầu, cũng từng đụng phải một ít bản án quý dị, tiếp sau mặc dù không giải quyết được gì, nhưng mấy vụ án giết người đó đều khiến ông ta khắc sâu ấn tượng.

Thu lại suy nghĩ, Lộ Thăng thầm đọc trong lòng.

- Thâm Lam.

Lập tức một giao diện màu lam nhạt xuất hiện ở trước mặt y.

Y làm theo thói quen, ấn xuống phím sửa chữa, sau đó tinh thần tập trung vào trên tuyến hạng của Ngọc Hạc công.

- Tăng lên một tầng!

Trạng thái trên tuyến hạng đó lập tức nhảy một cái, nhẹ nhàng từ tầng một, nhảy tới tầng hai.

Trong cơ thể, một loại cảm giác bị rút sạch đột nhiên tuôn ra, phảng phất như tủng dục quá độ rất nhiều lần trong thời gian cực ngắn vậy.

Tầm mắt cũng có choáng váng hoa lên, loại cảm giác triều nhiệt (*) trước đó lại dừng mãnh tiến ra.

(*)Triều nhiệt: Phát sốt có quy luật hoặc sốt càng ngày càng tăng gọi là Triều nhiệt